Paul-Loup Sulitzer

MONEY

MONEY

Paul Loup Sulitzer s-a născut la 22 iulie 1946. De mai bine de 15 ani ocupă unul din primele locuri în finanţe şi afaceri internaţionale. Notorietatea sa a depăşit graniţele Franţei, ajungând până în Marea Britanie şi chiar în Statele Unite. Este

consultant şi, în afacerile internaţionale, se face apel la calitatea sa de expert financiar.
Money este primul roman a lui Paul Loup Sulitzer, primul western financiar.

" Mă ţin de bare cu toate forţele. Soarele Kenyei mă arde. Şi revăd totul cu o limpezime neaşteptată: Londra, sub ploaie, ultimul pumn de pământ, de noroi pe sicriul tatălui meu. Apoi portăreii şi hamalii. Casa despuiată ... Şi încă, şi mai ales, ei cei din Trust." Atunci începe Money, cea mai palpitantă dintre urmăriri...

PAUL LOUP SULITZER

Money

ROMAN

EDITURA SIM
Traducere de : RALUCA DIMA MIA RAFAILĂ

Orice asemănare cu persoane sau evenimente reale este bineînţeles pură coincidenţă.

 I.S.B.M. 973-96268-2-3

Tatălui meu Prietenilor mei J. F. -Prevost J. -R. Hirsch OlivierB. J. -P. Rein

"Make Money" Este şi aceasta o artă,
o pasiune fără nici o legătură cu obiectul ei, o permanentă căutare
a inaccesibilului...

E un dans ironic,
distant şi disperat în faţa Timpului.

P.L. Sulitzer

I

O BEŢIE FEROCE ŞI VESELĂ

1

Presupun că putem foarte bine să începem povestea pe 23 noiembrie dimineaţa, către orele 11,30, în această casă de pe Old Queen Street, colţ cu Saint Jarnes Park, la Londra. În acest moment totul s-a jucat deja, poate nu la 11,30 fix, dar începând de la 11,30 şi pe parcursul celor cinci sau şase ore care au urmat.

Pe 23 noiembrie 1969, către orele 11,30 dimineaţa, poliţistul venit de la Scotland Yard se aşeză în faţa mea. Am încă în ochi modelul hainei de tweed pe care o purta în ziua aceea; e un om de aproximativ 40 de ani, cu o figură de scoţian roşcat, cu părul des şi ondulat, împărţit de o cărare, dreaptă pe partea stângă, pe numele său Ogilvie sau Watts. îi urmăreşte cu ochii pe hamali.

- Părăsiţi casa?

- Ea mă părăseşte pe mine. Mi se ia tot ce n-am achitat. N-am plătit nimic integral.

Telefonul. Răspund şi este tot banca: a ajuns şi al doilea cec; ei găsesc situaţia unhearable, insuportabilă, mă întreabă ce am de gând să fac, la ce oră voi fi la ei, cu cât mai repede, cu atât mai bine."Voi fi la dumneavoastră în cel mai scurt timp posibil. - Când? -într-o oră." Pun receptorul în furcă, iar ochii căprui gînditori ai poliţistului sunt aţintiţi asupra mea. A înţeles, fără îndoială, cine mă cheamă şi pentru ce, dar se face că nu îl priveşte.

-Bine, zice, mi-a venit o idee: cel mai bine ar fi poate să refacem pas cu pas drumul pe care l-aţi făcut în noaptea aceea. Nu sunteti obligat. Dar asta ne-ar face să câștigăm timp. Și mi-ar permite să vă eliberez mai repede.

Mă ridic, am picioarele grele.

-Să mergem.

Hamalii au făcut şi fac în continuare treabă bună: au început cu etajul al doilea, pe care l-au golit în întregime şi au continuat cu primul; gol şi el. Au atacat acum parterul şi scot totul, absolut totul, inclusiv micul desen în peniţă, care reprezintă casa de la Saint-Tropez.

-Câţi ani aveţi?

-Douăzeci şi unu. Douăzeci şi unu de ani, două luni şi paisprezece zile.
-Când aţi închiriat această casă?
-Acum două luni şi paisprezece zile.
-Seara de alaltăieri este prima de acest gen?
Urmăresc cu ochii desenul care se duce, în mâinile unui hamal.
-Nu e prima.
între primul etaj şi saloanele de la parter sunt câteva trepte. Le urcăm.
Mă întorc pentru ultima dată, încercând să zăresc desenul, dar cel care îl ducea ajunsese deja în stradă şi în camion.
-Nu prima, dar în mod sigur ultima.
-Sărbătoreaţi ceva special?
Mă întorc şi îl fixez:
- Ruinarea mea.
Suntem pe scara care duce la primul etaj. Spun:
-Eram jos, în salonul din dreapta. Am văzut-o cum urca scara. S-a întors, exact aici. M-a privit, mi-a făcut un semn cu mâna şi a continuat.

-Nici o expresie deosebită?

-Nu.

-Era multă lume?

-Invitasem cincizeci de persoane. Au venit de trei ori mai mulţi. O nebunie.

-Ora?

-Ora 3 dimineaţa, aproximativ.

Ajungem pe palierul de la primul etaj. Haltă. îi mai spun:

-Apoi au trecut 30-40 de minute. Eram tot jos, în salon. Voiam să urc şi eu ca s-o întâlnesc, dar era greu să-ţi faci drum prin mulţimea aceea, şi toată lumea mă recunoştea, îmi vorbea, mă reţinea.

-Dar până la urmă aţi urcat...

Pornim din nou. Scara de la etajul doi.

-Am urcat până la urmă.

O iluminare brutală a memoriei: imaginea aceleiaşi scări, goale acum şi despuiată chiar de mocheta care era atunci sub picioarele acelei mulţimi exuberante, acelei hoarde, a acelor ciorchini umani agăţaţi de trepte şi ţipând în

trecere: "Ruinare fericită, Franz!". A durat doar o secundă, nici măcar. Imediat după aceea, scara reapăru cea din realitate: tăcută, sonoră şi pustie.

-Cum aţi ştiut că era chiar la etajul doi, în această parte a casei?

-Doar ea şi cu mine aveam cheia camerei mele, pe care o încuiasem în seara aceea.

-V-ati certat?

-Nu. Ba da. Un pic.

-Ştiaţi că se droga?

Palierul etajului doi.

-Da.

Mergem prin galerie, ajungem în faţa uşii camerei mele, care este deschisă, care este atunci închisă. O a doua iluminare a memoriei, şi sunetul se alătură imediat imaginii: mă văd dintr-o dată în faţa aceleiaşi uşi, încercând în zadar să-i fac să pivoteze batantul, cu treizeci şi două de ore mai înainte.

-Şi dumneavoastră? Vorbesc despre droguri.

-Nu. Nu, niciodată. Sunt în pragul uşii şi nu reuşesc să-l trec; nu reuşesc pur şi simplu, am un nod în gât şi în stomac.

N-am putut să deschid uşa, o închisese cu cheia pe dinăuntru şi lăsase cheia în broască. -Aţi bătut.

-Am bătut şi toţi imbecilii de pe scări s-au grăbit să mă imite, crezând că e un joc, ca...

-Că e "o ceartă între îndrăgostiţi", spuse poliţistul absolut impasibil.

în realitate, şi eu am gândit cuvintele, dar e altceva să le pronunţi.

-Făceau atâta zgomot în jurul meu, încât e foarte posibil ca ea să fi ţipat dinăuntru iară s-o aud.

-Aţi făcut deci un ocol.

Transpir cu broboane mari. Senzaţia de rău devine din ce în ce mai puternică la fiecare clipă ce trece.

-Am ocolit prin curtea interioară. Am intrat în baie prin ferestruică. Constatând că tot nu mă mişc, poliţistul mă dă încet la o parte cu mâna şi trece

el pragul. îmi traversează camera şi se întoarce imediat spre dreapta ca să intre în baie, dispare din raza mea vizuală. Dar vocea i-o aud:

-Prin ferestruica asta?

-Nu există alta.

îmi sprijin umărul şi apoi fruntea de tocul uşii şi pur şi simplu mă scald în sudoare. Aud vocea poliţistului:

-De ce această grabă acrobatică din partea dumneavoastră? Aţi fi putut să vă rupeţi gâtul. S-ar fi putut foarte bine să vrea să se izoleze ca să plângă. V-a lăsat să înţelegeţi că o să se sinucidă?

-Nu.

îl aud cum deschide ferestruica, se ridică până la deschizătură, coboară.

-Dar credeţi că, dată fiind exaltarea ei naturală, sub imperiul discuţiei pe care o avusese cu dumneavoastră, sub influenţa drogurilor pe care trebuie că le-a luat în acel moment, a alcoolului pe care îl băuse fără îndoială, credeţi că din toate aceste motive ar fi putut să încerce să se sinucidă?

-Da.

Deschide dulapurile.

-Şi totuşi aţi aşteptat 30 - 40 de minute înainte de a vă gândi la ea?

Izbit de subînţeles, de nedreptatea care exista în el, dar şi pentru că relansează sentimentul de vinovăţie care exista în mine, fac cei câţiva paşi care mă mai despart de baie. Intru. Explodează atunci a treia iluminare a memoriei mele, ca un soare stacojiu: şi de data aceasta, imaginilor şi sunetelor li se adaugă mirosurile, mirosul fad al sângelui pe care ea l-a împrăştiat peste tot, cu care a murdărit pereţii, cada, chiuveta de marmură şi până şi geamul mat al ferestruicii, când şi-a brăzdat sălbatic încheieturile, gleznele, pântecele şi sânii cu lama, când s-a spânzurat. Am avut timp doar să fac doi paşi ca să vomit.

în aceeaşi zi, dar două ore mai târziu, pe la 1.30, sunt pe Charles II Street, la intrarea acestei bănci al cărei serviciu de contencios n-a încetat să mă sune ieri toată ziua şi apoi azi toată dimineaţa. Intru în hol şi în ultima secundă fac cale întoarsă şi nu mai merg mai departe. Ploaia reîncepuse între timp să cadă pe când traversăm Saint James Square, o ploicică fină şi rece, care mă însoţeşte în Pali Mall, cât traversez Green Park. încetează câteva secunde deasupra lui

Hyde Park Corner, dar reîncepe puţin mai departe, când ies din staţia de metrou Knightsbridge, unde m-am oprit să mă uit pe hartă. Nu mă pot înşela, este drept înainte, pe Brompton Road, apoi pe Old Brompton Road, aproape 3 km.

Mersul pe jos îmi face bine, în ciuda oboselii, în ciuda ploii care ameninţa să se transforme în potop.

Greaţa îmi dispare. De fapt dispare chiar în, inexplicabil, dar cu o forţă şi o limpezime extraordinară; cu o secundă înainte eram la capătul puterilor, strivit, învins şi, deodată, se întâmplă; precum cuiva care, aruncat în apă, se afundă şi care, dintr-o dată, când atinge fundul, cu o lovitură de călcâi îşi revine şi urcă la suprafaţă, cu o energie salbatică,venită de nu se ştie unde. Vine din adâncurile mele, e o furie, o furie turbată şi amuzantă; este senzaţia irezistibilă de a fi invulnerabil. N-are nimic de-a face cu vârsta mea, cu cei 21 de ani, 2 luni şi 14 zile, e mai puternică, e permanentă. A durat în ziua aceea, va reveni apoi în lunile şi anii care vor urma. Pe moment, chiar felul de a merge îmi devine indiferent: în ciuda ploii şi a celor patruzeci şi ceva de ore somn, plutesc într-un aer care mi se pare mai uşor, pasul meu devine dans. Dansez ca numele meu.

Ajung la cimitirul din Brompton, puţin înainte de ora 3; familia este deja acolo, strânsă sub o mare bășicată de umbrele negre. Nu îndrăznesc să mă apropii și mă adăpostesc cum pot, sub un fel de streașină, susţinută de coloanele unui mormânt. Ud leoarcă, dârdâi. Sunt la aproape 100 de metri de mormânt şi văd sicriul sosind şi coborând. Urmează defilarea lungă a condoleanţelor. Se mai scurg vreo 20 de minute înainte ca mulţimea, părinţi şi prieteni să se împrăştie. Aştept ca aleea să redevină complet pustie pentru a mă aventura în sfarsit. Rămân două sau trei minute în faţa mormântului. Plouă mereu. Sunt trist bineînţeles şi, mai mult, sfâșiat; şi totuşi, în aceeași clipă, simt în continuare un fel de furie, aproape de beţie, care mă apucase în ajun pe Old Brompton Road şi ale cărei semne le voi identifica de fiecare dată, mai târziu. Afară un om în vârstă, ieşit din cimitir cu caţiva pași în faţa mea, se pregăteşte să se urce la volanul unei Vauxliall. II acostez:

-Merg pe lângă Saint James Park. Aţi putea să mă luaţi și pe mine?

Începe să clatine din cap şi apoi privirea i se fixează asupra cimitirului pe care tocmai îl părăsisem. Mă examinează apoi, cu aerul meu de înecat, care,

dacă ar fi plâns, nu s-ar fi cunoscut deloc.

-Cineva din familie?

-O fată pe care o cunoșteam.

-Câți ani avea?

-19. Ar fi făcut 19 ani În trei săptămâni.

Clatină din cap.

-La mine este soția.

Se hotărăște și îmi deschide portiera.

-Ați zis Saint James Park?

Mă lasă în fața Capelei Gărzilor şi chiar dacă n-am mai schimbat nici un alt cuvânt, ne strângem mâinile şi ne despărţim ca şi cum am fi uniţi de o complicitate secretă. Casa din Old Queen Street este goală acum, au scos chiar şi mocheta din saloane, este extraordinar și lugubru de sonoră. Scrisoarea străluceşte albă pe parchetul de stejar ceruit. A fost strecurată prin fenta prevăzută special în acest scop în ușa vopsită. în roşu-sânge; nu are decât câteva cuvinte în germană, care îmi aduc la cunoştinţă că sunt aşteptat la Dorchester,

din partea lui Martin Yahl şi a unchiului meu Giancarlo. Cel care mă aşteaptă se numeşte Morf.

-Alfred Morf. Vin de la Zürich.

Este mai înalt decât mine şi asta mi se întâmplă destul de des, dat fiind faptul că talia mea nu este gigantică; are o figură ascuţită, ochii întredeschişi, pomeţii puternici şi obrajii concavi, săpaţi ca la un schelet. Mă examinează, e adevarat că şiroiesc literalmente: pentru a ajunge în Dorchester pe Park Lane am traversat pentru a doua oară în acea zi Saint Jarnes Park şi Green Park pe jos: gărzile de la Buckingham Palace o să sfârşească prin a mă lua la ochi.

-Sunteţi leoarcă, spune Morf muşcându-şi buzele.

-Observatorul, ha? E transpiraţie.

Mă aşez, sub ochii consternaţi ai unui servitor. Nu întârzie să se formeze o baltă sub mine, iar din mine ies aburi ca dintr-un bou care tocmai a intrat în grajd. îi surâd chelnerului.

-Linistiţi-vă, ceilalţi sosesc şi ei. Şampanie pentru mine, şi să fie acidulată.

Revin la Morf. Nu mi-ar trebui mult ca să-l urăsc pe tipul ăsta. îl detest deja.

-Sunt, spune, împuternicitul Băncii Martin Yahl, din Geneva şi Zürich. Unchiul dumneavoastră este unul dintre principalii noştri clienţi. M-a însărcinat să vă reglementez definitiv situaţia.

-Unchiul meu e un escroc.

Balta de la picioarele mele se măreşte, se întinde, linge ca un flux pantofii Charles Jourdan ai unei doamne coapte, în vizon. îi surâd doamnei coapte, în vizon, care mă fulgera cu privirea. Morf urmează:

-Domnul Martin Yahl, preşedintele băncii noastre...

îi surâd în continuare doamnei:

-Alt escroc, mai mare decât primul. Şi nu e o performanţă oarecare...

-E o ruşine, spune doamna în vizon, jignită.

O aprob.

-Mie îmi spuneţi...

-... Domnul Martin Yahl, în numele vechii prietenii care îl legă de domnul, tatăl dumneavoastră, este gata să vă vină în ajutor încă o dată, ultima. Conform dorinţelor tatălui dumneavoastră, aţi primit acum mai puţin de trei luni, la împlinirea vârstei de 21 de ani, suma de o sută trei mii de lire sterline, reprezentând ceea ce a mai rămas din averea tatălui dumneavoastră. Aţi!..

-Şi şase pence. O sută trei mii de lire sterline şi şase pence.

Tremur în asemenea hal încât puţin a lipsit să nu scap paharul de şampanie. Beau un pic de vin. Din nou, senzaţia de vomă. Şi furia care urcă simultan, sacadat. îi vorbesc spatelui doamnei în vizon:

-M-au furat, el şi unchiul meu. Sunt un biet orfan spoliat, buna mea doamnă...

-...Aţi risipit aceşti bani în mai puţin de trei luni, nu vă mai rămâne nici măcar un şiling. Mai mult, ancheta pe care am efectuat-o indica faptul că aţi contractat datorii de aproximativ paisprezece mii de lire.

-Şi şase pence.

-Am misiunea să vă rambursez toate creanţele, în măsura în care le voi considera valabile. În plus, trebuie să vă dau şi zece mii de lire, cu condiţia să părăsiţi Europa în şase ore. Iar ordinele mele sunt să vă însoţesc eu însumi până la avion.

Dintr-o dată, iată că nu mai sunt la Londra, în Dorchester, în faţa peluzelor din Hyde Park, într-o după- amiază ploioasă şi rece de noiembrie; sunt la Capilla, într-o casă din Saint-Tropez și suntem în august, plaja din Pampelonne este încă aproape pustie, cu excepţia celor trei fete goale-goluțe care îl privesc râzând pe tata. Pentru că tata este aici, așezat pe vine lângă mine, mai puţin preocupat de fetele goale decât de încercarea de a face să demareze jumătatea de cal-putere a Ferrari-ului roşu, lung de 1,50 metri, în care sunt așezat. Am opt ani; în aerul cald și uşor vibrant exista un miros un pic uleios, dar îmbătător, al arbuștilor, și sunt atât de fericit încât îmi vine să urlu.

Pun la loc paharul de șampanie. îmi e în continuare frig.

-Și dacă refuz?

-Sunt cecuri fără acoperire. Cel pe care l-aţi dat bijutierului din Burlington Arcade, cel de la anticarul din Kensington Mall. Banca a consimţit să aştepte până mâine dimineaţă. Dacă se depăşeşte ora 10, se va depune o plângere.

Fixez în continuare spatele jignit al doamnei în vizon.

-Şi în plus, vor să mă trimită şi la închisoare. Ce ziceţi de asta?

-Ajunge, tinere, spune însoţitorul sexagenar al doamnei în vizon.

-Nu aveţi de ales, spune Morf.

-Şi pot să-mi aleg destinaţia?

. -Cu condiţia să părăsiţi Europa în şase ore începând din clipa asta. Unde vreţi să plecaţi?

Barul din Dorckester se umple încetul cu încetul. Toate privirile cad pe mine, pe toată această apă cu care inund mocheta. Am din ce în ce mai mult impresia că miros a câine ud, miros probabil a câine ud. "Şi pierdut." Privirea mi se opreşte în sfârşit pe un prospect care zace pe o masă vecină. Un nume şi o fotografie mă frapează. Cum oricum aş răspunde Alaska sau Patagonia, îi răspund lui Alfred Morf:

-Mombasa, Kenya.

Sunt aproape sigur că e în Africa; recent mai era încă acolo, probabil în partea cealaltă a Saharei, o iei la stânga după ultima oază, sau ceva de genul acesta; nu mai ştiu deloc. Cât despre Mombasa, e caraghios, dar numele mi-e puţin familiar, trebuie să-l fi văzut pe un afiş de cinema dar, în afară de aceasta, nu ştiu nimic. Morf a dispărut în linişte, cu mişcări lente şi furişe, de casier. îmi golesc paharul de şampanie, tremurând mai tare ca oricând: "N-o sa ajung viu în Kenya; o să mor pe drum, căzând de pe o cămilă şi uitat de caravana a cărei urmă se va pierde pe creasta unei dune." Disting perfect şirul de cămile care se depărtează: se pare că şampania pe stomacul meu gol este pe cale să facă ravagii.

Morf revine:

-Un avion al British Airways părăseşte Londra peste trei ore şi ceva, cu destinaţia Nairobi, Kenya. La Nairobi, corespondenţa pentru Mombasa este asigurată. V-am rezervat locul, luăm biletul chiar de la aeroport. Veniţi, ne aşteaptă un taxi.

Plăteşte şampania pe care am băut-o şi apa minerală de care nu s-a atins, şi a ajuns deja la uşă, în timp ce eu n-am
făcut nici o mişcare. La uşă, simţind câ. eu nu l-am urmat, se opreşte dar nu se întoarce, mă a;sioapfe. Acum sunt sigur: îl urăsc pe tipul acesta!

în taxi, în secunda în care acesta demarează în drum spre Heathrow, Morf se răzgândeşte:

- Nu puteţi călători m această, stare: riscăm să vă fie refuzat accesul la bord.

De fapt, ceea ce îl preocup®, nu e că risc o congestie pulmonară şi apoi, în Africa, asfixierea, în costumul de stofa de lanagroit pe măsură. Nu îi e frică de faptul că ţinuta mea ar putea să discrediteze compania Britisn Airways şi astfel să-i oblige să-mi interzică accesul în avioanele sale. Fără să mă consulte măcar, îi ordona şoferului o schimbare de direcţie, îi spune să oprească pe Oxford Street West, în fata staţiei de metrou Bond Street. După 20 de minute ieşim de la Michael Barrie, apoi de la Liiles & Skinner şi sunt îmbrăcat şi încălţat cu lucruri noi-nouţe, alegând tot ce aveau mai lejer şi mai tropical.

-Vă plac, Alfred? Alfred, spune-mi câ mă iubeşti. Nici măcar nu întoarce capul. Am un chef grozav să-i trag una în mutră. Şi, în primul rând, asta m-ar încălzi. Taxiul porneşte din nou, aleargă pe Marble Arch., către Kensington, în direcţia aeroportului Heathrow. în acel moment, în jurul orei 5.40,. noaptea cade asupra Londrei lucind de ploaie, pe care o voi părăsi fără să fi vrut, fără să fi înţeles de fapt ce se întâmplă, ce s-a întâmplat, sufocat brusc de o tristeţe apăsătoare şi dureroasă, care mă obligă să-mi las ceafa pe spătarul scaunului, să-rai închid ochii, să-mi înfund mâinile în buzunarele hainei. Ghicesc că viaţa mea e pe punctul de a se schimba complet, că mă voi trezi mâine foarte diferit de ceea ce eram acum două zile; nu e o simplă schimbare de drum, e un avatar total, o nouă naştere. în plus, sau ţinând unul de altul, fie efectul şampaniei, fie cel al oboselii, mi se îmârte capul.

-Semnaţi aici, vă rog Îmi întinde nişte hârtii, pe o geantă diplomat de piele; îmi explică:

-O chitanţă. Dumneavoastră trebuie să vă dau aceste zece mii de lire, iar domnului Martin Yahl să-i dau socoteala. Şi apoi mai sunt formalităţile: suntem

pe 23 noiembrie 1969, termenul stabilit de tatăl dumneavoastră a expirat azi la piânz. începând de astăzi...

Abia îl ascult, zguduit de convulsii de greaţă, incapabil încă să deschid ochii.

-începând de astăzi, nu mai contaţi decât pe dumneavoastră înșivă.

Iată cecul de zece mii de lire. Atenţie, e la purtător. Semnaţi aici. Şi aici. Timp de poate o sutime de secundă, extraordinar de repede, simt senzaţia unei capcane implacabile care se închide. Sau poate abia mai târziu mi- am imaginat-o, când am aflat adevărul. Cert este că am semnat acolo unde mi s-a spus.

Aeroportul.

- Vreţi să mâncaţi, să beţi ceva cald?

Acum are grijă de mine. Da: rămâne mereu la fel de rece. E îmbrăcat de gata şi, ceea ce e mai rău, are efectiv aerul că se îmbracă de gata; poarta nişte pantofi grosolani de piele, de genul celor pe care îi cumperi pentru că ţin mult; arborează un ceas de buzunar, pe care îl consultă frecvent, ca şi când n-ar avea deloc mcredere în orologiile din hol.

Nu i-am răspuns la întrebare. Mă duce până la ghişeele British Airways, de unde cumpără un bilet Londra- Mombasa, pe care îl semnează cu o carte de credit de la Diners Club. "Da, njjtmai dus." Dar păstrează biletul, în loc să mi-l dea, şi ne prezentăm împreună la accesul în zona liberă de vamă, destinat doar pasagerilor. îmi aleg acest moment ca să fag. Mă pierd în mulţime, la adăpostul unor pakistanezi cu turban. Tânăra femeie de la florărie are nişte ochi albaştri blânzi şi tâmpi, un corsaj plat şi niste mâini mari şi roşii de spălătoreasă.

-Puteţi trimite nişte flori? Trandafiri albi, pentru o tânără.

îi scriu numele şi adresa şi asta o şochează.

—Cimitirul Brompton?

—Rândul 34 Vest. Au îngropat-o azi dimineaţă.

Nu, nici o carte de vizită şi nici o dedicaţie, doar trandafiri albi.

îi dau cecul de zece mii de lire.

—Zece mii de lire. Vreau zece mii de trandafiri albi. Şi şase pence. Aveţi tot timpul să vă asiguraţi că cecul este valabil, tot timpul. Cât despre moneda de 6 pence, e şi ea autentică, v-o garantez personal.

Iau chitanța pe care mi-o dă în sfârșit, chiar în momentul în care Alfred Morf, un nimic rătăcit, un nimic fără suflu, mă ajunge din urmă şi spun:

-Să mergem, dragul meu Alfred.

E opărit, se întoarce de două ori către florărie, întrebându-se ce ar putea să facă şi dacă există vreo posibilitate de a recupera aceşti bani. Acum eu sunt cel care îl trag după mine. Prezintă la control cele două bilete, al meu pentru Kenya, al lui pentru Zürich. Intrăm unul lângă altul în zona liberă de vamă. Mă îndrept către mica librărie. Hazardul aranjează bine lucrurile: găsesc admirabila carte *Out Of Africa* de Karen Blixen, pe care atunci încă n-o citisem. Iau cartea şi-i spun lui Morf:

—Plăteşte, dragul meu, ştii bine că nu mai am bani, nici măcar șase pence.

După 77 de minute avionul mă duce, spărgând plafonul de nori. Mă pun pe citit. Mi-e foame, o foame enormă şi animalică, pe care n-am mai simţit-o de zile şi zile şi care este ca o reîntoarcere în mine însumi, semn că totul redevine normal după aceste luni, aceşti ani de nebunie. Este ora 8,10 sau 8,20. Deschid cartea pe care am cumpărat-o şi citesc de mai multe ori primele rânduri: "Aveam

o fermă în Africa, la poalele muntelui Ngong. Linia ecuatorului trecea prin munţi, la 25 de mile mai la nord; dar noi eram la 2.000 de metri altitudine..."

Ferma africană a lui Karen Blixen se găsea în Kenya. În Kenya. Caut în zadar o hartă pe care ar fi trebuit s-o cumpăr înainte de plecarea mea de pe Heathrow. Unde dracului e Mombasa faţă de Ngong?

Avionul şi-a terminat ascensiunea, zgomotul motoarelor se potoleşte, rândurile de fotolii din faţa mea redevin orizontale. Am mintea golită, palidă, ca sudoarea care scaldă acest habitaclu anonim. Mă gândesc poate la flori. La trandafiri albi; la un munte de trandafiri albi. Kilimandjaro? Nu ştiu.

Mâna mi se strecoară în golul pierdut al buzunarului.

Ca o rană fragedă şi limpede. Niciodată, asta n-are să se mai întâmple niciodată. Nimic n-o să mă mai facă să accept. Mâna mi se închide deodată pe o materie dură şi fierbinte, moale şi teribilă.

îmi simt buzele chemându-i.

îmi aud vocea numindu-i: "Money!".

Nu întâlnisem niciodată banii. Nu mă preocupaseră niciodată. Dar totul începe să se schimbe. Definitiv.

Port un nume strălucitor şi sonor, un nume care dansează. Cel puţin asa îl percep eu, mi l-am imaginat întotdeauna însoţit de o muzică aproape barbară, în orice caz sălbatică, feroce, foarte veselă, dansantă. Şi această plecare precipitată din Londra, într-o seară de noiembrie, către soarele african, a fost pentru mine adevăratul început al dansului.

Numele meu e Cimballi.

2

La aeroportul din Mombasa, un autobuz galben, supraîncărcat de pasageri şi bagaje venind din avionul companiei East African Airlines.

O ia pe un drum prost întreţinut, plin de gropi, cu asfaltul ros de ploi. Mă aşteptam la o căldură sufocantă, dar e pur şi simplu bine; în schimb, aerul este

năclăit şi aduce nenumărate mirosuri nu neaparat apetisante. Cei din jurul meu sunt evident negri în marea lor majoritate, dar nu numai: mai sunt şi cei cu pielea mai deschisă, care cred că sunt indieni, doi arabi şi un european.

Acestuia îi caut ochii şi, când îi întâlnesc privirea, îi adresez un început de zâmbet. Dar întoarce capul fără să-mi răspundă. Maşina se opreşte şi toată lumea coboară. "Capătul", anunţă şoferul doar pentru mine, constatând că n- am făcut nici o mişcare. Pun piciorul pe pământ.

E aproape ora 12, pe 24 noiembrie. La Nairobi, aşteptându-mi legătura, n-am ieșit de pe aeroport; mi-am petrecut tot timpul citind Karen Blixen şi n-am văzut aproape nimic din Kenya. Nici până aici n-am văzut mai mult, doar, în drum spre Mombasa, un sat în formă de parcele, cu colibe rotunde, tencuite cu alb,' şi acoperiş de paie, conic, cu femei îmbrăcate aproape toate în roz, cu fuste care mi se par făcute din prosoape de toaletă, cu turbane albastre, cu nasuri turtite şi care, spre regretul meu, nu merg cu sânii goi. Coborând din autobuzul galben, sunt pentru prima dată în contact cu această ţară în care m-am aruncat. Văd o stradă largă şi animată, cu magazine şi boutique-uri, aflu imediat că se

numeşte Kilindini Road şi că este artera principală a oraşului vechi Mombasa. Tot ce am este pe mine, n-am nici măcar o valiză, o periuţă de dinţi, ceea ce e şi mai dezagreabil.

"A venit momentul să mă îmbogățesc." Beţia sălbatică de pe Old Brompton Road nu m-a părăsit. "Urcăm cu atât mai repede, ajungem cu atât mai sus, cu cât am coborât mai jos." Mă întreb cine a spus asta. Eu, poate. în cazul meu, ascensiunea ar trebui să fie meteorică: eu nu am nimic. De fapt, care este moneda Kenyei? Perle? Oglinzi de buzunar sau cecuri de călătorie? Firma de la Barclays Bank, puţin mai departe, mă atrage, merg să examinez cu un ochi scrutător tabelul cu cursul de schimb și aflu că trebuie sa fac avere în ceva care se numeşte şiling est-african. că valoreaza aproape şaptezeci de centime franceze și deci optăsprezece șilingi și jumătate fac o liră, deci şapte şilingi la dolar. Un motiv să mă simt mai bine.

Ies din nou pe Kilindini Road şi încep să mă plimb, scrutând umbra boutique-urilor în care se vând covoare indiene, cu ochi de femeie și cu păr lucitor, gata parcă să-şi dăruiască persoana beneficiarului. Termin prin a găsi

ceea ce -caut: e aproximativ de vârsta mea, aproape de talia mea, chiar mai mic decât mine, mai are de trecut destule probe, ceea ce e şi cazul meu.

—Prietene, iată, îi zic. Am venit expres de la Londra,cu avionul ca să vă permit să realizaţi afacerea secolului. Acest ceas superb pe care îl port poate fi al dumneavoastră, nu, nu
visaţi, e adevărat, poate fi al dumneavoastră pentru sase sute de dolari, chiar dacă am plătit dublu la Bouclieron, la Paris, telefonaţi-le imediat din partea mea ca să verificaţi ce spun.

Habar n-are de Boucheron, se vede clar şi, în plus, are aerul că puţin îi păsa. Dar principalul este acea luminiţă veselă apărută în fundul pupilelor sale lichide.

-Dintre toate aceste magazine, să ştiti că pe al dumneavoastră l-am ales. Dragoste la prima vedere.

Am ochit bine. îmi lărgesc surâsul, începe să surâdă şi el. încep să râd, face şi el la fel, mai avem puţin şi ne batem pe burtă. Prieteni la cataramă.

-Haide, e o afacere foarte bună, cum n-o să mai faceţi alta, nu lăsaţi norocul să treacă. Şi pentru că insistaţi atât să-l cumpăraţi, vi-l las la cinci sute cinzeci.

Râde şi mai tare, cu sughiţuri. Pleacă din prag şi-mi face semn să intru; un client atât de hazliu nu se lasă în prag. Zece minute mai târziu, i-am povestit de sosirea mea de la Londra, şi până şi cel mai mic detaliu al situaţiei mele, am jucat până la capăt cartea sincerităţii, a viitoarei prietenii, el mi-a oferit ceai, prăjituri năclăite în zahăr, iar ceasul meu a trecut din mână în mână, examinat succesiv de către tata, de unchi, de fraţi şi de veri chemaţi în ajutor pentru o expertiză totală.

-O sută dolari.

—Patru sute cinzeci.

începem iarăşi să râdem. Bem iarăşi ceai, ceasul îmi pleacă într-un al doilea turneu.

-O sută două zeci de dolari.

—Patru sute.

-O sută treizeci.

-Trei sute optzeci şi patru şi şaptesprezece cenţi.

Mă amuz, într-adevăr. Dai trei sferturi de oră şi sase ceşti de ceai mai târziu, pentru că râsesem destul, cădem de acord, Chandra şi eu: o sută şaptezeci şi cinci de dolari, plus un aparat de ras şi trei lame noi, dintre care una chiar nou nouţă, plus o pereche de chiloţi de pânză albă, stil armata Indiilor la baie, plus o periuţă de dinţi, plus o hartă a Kenyei. Chandra a devenit între timp prietenul meu, aproape fratele meu şi mă ţine afectuos de după umeri, în timp ce-i supraveghez pentru orice eventualitate mâna, în cazul în care s-ar rătăci prin buzunarul meu (mă înşel, Chandra se va dovedi scrupulos şi de încredere). îmi indică un hotel, Castle, care se găseşte chiar în spatele celor două apărători de beton, care deschid sau închid Kilindini Road. Este o clădire vag victoriană, mărită cu un balcon hispano- maur şi cu un wc turcesc în fundul culoarului. Camera mă costă doisprezece şilingi, aproape doi dolari, şi, ieşind de la duşul unic, rezervat clienţilor, mă întind pe pat şi desfăşor harta Kenyei, pentru a vedea în sfârşit cu ce seamănă. Ca să fiu sincer, nu cu mare lucru, cel puţin pe hârtie. Cel mult cu un fel de pâlnie cu vârful în Oceanul Indian. în dreapta avem Somalia, apoi Etiopia, apoi Uganda şi lacul Victoria şi, în stânga de tot, Tanzania. Caut Kilimandjaro, îi caut zăpezile şi leopardul. Nici un Kilimandjaro; găsesc doar muntele Kenya, care se termină totuşi la 5.200 de metri. Şi Kilimandjaro a fost furat? în sfârşit, îl reperez din întamplare prin Tanzania, nu foarte departe. I-au schimbat locul, eu îl situasem mereu în Kenya.

Mă simt dintr-o dată singur şi departe de tot, în toate sensurile cuvântului. Pe scurt, m-au năpădit gândurile negre, lungit pe acest pat proprietate teoretică, în această cameră gălăgioasă, în care ventilatorul are horcăieli de astmatic.

Dar nu durează. Mereu Old Brompton şi această forţă pe care am întâlnit-o acolo. Am o sută şaptezeci şi cinci de dolari, 21 de ani, două luni şi cincisprezece zile. în cel mai rău caz, am cu ce să trăiesc o lună şi jumătate, gata să semăn cu Robinson Crusoe, dar nu vineri, ci în ajun. Voi fi găsit ceva înainte, sunt sigur. Nu ştiu ce: n-am lucrat niciodată, n- am câştigat niciodată, nici măcar o centimă, respins de diverse licee pariziene în avantajul stabilimentelor de provincie, apoi al colegiilor elveţiene, apoi al public schools-urilor englezeşti, Franz Cimballi, omul de viaţă al seratelor de la Londra sau de la Paris, al staţiunilor helvetice de ski, al locurilor "în" de pe Coastă, chefliu

vesel bun de nimic, capabil să arunce pe fereastră, în două luni şi jumătate, o sută şaptesprezece mii de lire sterline, ceea ce, n- am negat niciodată asta, n-a fost chiar cel mai inteligent lucru.

Dar un alt Cimballi s-a născut sau se va naşte continuu. A venit momentul îmbogăţirii.

îmi dau o săptămână. Şi este adevărat că a trebuit să aştept şapte zile ca să-i întâlnesc pe Joachim.

Joachim mă priveşte de la înălţimea celui un metru optzeci şi cinci şi ceva, cu ochii lui mici de elefant, sfredelitori şi ficşi, găurind o figură care înspăimântă până şi un trib masai. Mă întreabă:

-Ai crezut că îti voiam banii?

Izbucnesc în râs: -Jumi-juma'.

Se încruntă fără să înţeleagă. Apoi, foarte bizar, roşeşte ca o (adevărată) fată mare. Dă din cap. -O, nu, îmi plac femeile.

-Şi mie.

Este portughez, nu va întârzia să-mi spună că a petrecut patru sau cinci ani în Mozambic, că înainte a fost în Angola, şi că a păstrat uniforma militară până în momentul în care, spune şuşotind timid, a părăsit armata, altfel spus, a dezertat. Are într-adevăr o mutră de ţi se face frică în plină zi, darmite noaptea, cu un nas în peninsulă, coroiat şi deformat, şi două riduri profunde, ca două cicatrici în mijlocul pielii ciupite de vărsat a obrajilor. Numele său adevărat, cel puţin cel sub care evoluează în Kenya, este Joachim Ferreira da Silva şi alte paisprezece sau cincisprezece patronime diverse. " Ştii un fotbalist numit Eusebio? - N-am auzit de el. - Era cel mai bun jucător din lume, mai bun decăt Pele. Ai auzit de Pele? - Vag. - Eusebio era mult mai bun decât Pele. - Foarte bine. - Nu mă crezi? - Ba sigur ca da." Nu văd nici un motiv să-l contrazic asupra acestui subiect. L-am întâlnit pe portughez în clădirile aeroportului, voi spune cum. Era în a şaptea zi a prezenţei mele în Mombasa: zilele precedente le consacrasem tururilor oraşului pe jos. Oraş este un cuvânt mare: două estuare, ria, invadate de mare şi între ele o peninsulă, la câţiva metri deasupra apei, pe care arabii şi persanii vânând sclavi, apoi portughezii au ridicat forturi şi moschei şi biserici. La nord-est, vechiul port arab cu ale sale dhow-uri venite din Arabia; în sud,

portul modera din Kilindini, plin de cargouri. Aici ajunge calea ferată care aprovizionează Nairobi și Uganda. între Mombasa și continent, o șosea cu taxă. Dacă mergi pe ea și te întorci spre nord, dai peste o plajă mare și minunată, de-a lungul căreia se înșiră hoteluri de lux nou-nouțe și reședința personală a lui Jomo Kenyatta, a cărei fațadă voi avea în curând motive triste s-o cunosc în detaliu.

Iată decorul.

Nu-ţi trebuie săptămâni ca să descoperi graniţele. Portul modern? Orice tranzitar arab sau indian știe de o sută de ori mai mult decât voi şti eu vreodată. Negoţul? Care? Şi de fapt, în lipsa alteia, port în mine o certitudine: nu am nici cea mai mică intentie să mă angajez într-una din aceste ascensiuni răbdătoare, care îţi iau cel puţin douăzeci sau treizeci de ani de muncă şi de viaţă. A venit desigur momentul să mă îmbogăţesc, dar e vorba s-o fac repede. Sunt, bineînţeles, pretenţii, dar nu-mi pasă.

De altfel, am un atu, chiar dacă nu-l știu încă, și chiar Joachim mi l-a descoperit. Pe Joachim l-am zărit prima dată pe terasa de la Castle Hotel. Cu fizicul său de ucigaş în şomaj, n-are nici o şansă să treacă neobservat. îl revăd a doua zi și apoi" de două ori a treia zi, iar în cursul peregrinărilor mele mombasiene dau din ce în ce mai des peste el, care mă evită cu ezitări de fecioară. Timiditate care mă surprinde şi care mă lansează chiar pe o pistă falsă, mi-l imaginez râvnind la virtutea mea, şi asta nu mă încântă deloc. Puţin a lipsit să nu-i trântesc un pumn în figură. Două lucruri m-au împiedicat, mai întâi buna mea dispoziţie naturală, apoi teama să nu-mi întoarcă lovitura şi să mă pulverizeze.

—E adevărat, v-am urmărit, spune legănându-se de pe un picior pe celălalt ca un urs gras. Dar asta pentru că am o afacere să vă propun.

Se explică, timid de fel, victima fizicului lui, inimă de licean cu coşuri sub părul lui King-Kong: trăieşte din safari- urile pe care le organizează. Nu sunt safari-uri de mare lux.

—în special pentru clienţii germani şi Uneori pentru suedezi sau danezi, sau englezi care vor să facă totul repede şi care vor un bivol între două avioane.

Joachim vorbeşte englezeşte sau cel puţin încearcă, laborios, cu un accent atroce. Ne înţelegem mai bine unul pe altul într-o

păsărească franco-italo-englezească, amestecată cu un strop de spaniolă.

-Cât le iei?

-Zece mii de şilingi.

-Şapte mii de franci francezi.

-Şi la ce ai nevoie de mine?

Sunt, îmi explică Joachim, tânăr şi simpatic (asta e şi părerea mea), şi vorbesc, pe lângă franceză şi italiană, care îmi sunt aici aproape la fel de utile precum patinele, şi engleză şi germană. "Eu, zice Joachim, când îi acostez pe turiştii germani, îi sperii şi nu mă înţeleg." Joachim îmi oferă două mii de şilingi pentru fiecare client pe care i-l voi aduce. Negociem la trei mii. Bem Coca-Cola prieteniei, Joachim nebând alcool, în urma unei promisiuni pe care a facut-o la Notre-Dâme de Fatima - îl studiez surprins, dar e serios ca un papă - pentru că eu nu beau decât şampanie, şi nici măcar multă, şi oricum n-am. Mă pun pe construit cele mai fantasmagorice combinaţii: să presupunem că găsesc doi, şi de ce nu patru sau cinci clienţi pe săptămână; asta face cinsprezece mii de şilingi pe săptămână, angajând, evident, alţi Joachim-i, imediat ce acesta n-o să mai facă faţă; dar dacă eu voi angaja viitori Joachim-i, n-o să mai am trei mii, ci,să zicem, sase mii de şilingi pe client .şi, dacă am treizeci de clienţi pe săptămână, înmulţiţi cu numărul de săptămâni dintr-o lună, presupunând, e o presupunere, toată jungla kenyană populată de sute de mii de turişti germani, chiar de milioane de tipi în coloană de câte cinci, le place asta dealtfel, aş putea uşor să ajung la şase sute şaizeci şi nouă de mii patru sute două zeci şi patru de şilingi pe lună, e un strict minim pe lună şi aş putea apoi să extind afacerea în ţările învecinate, chiar până în Senegal.

O las mai moale aproape tot atât de repede cum mi-am făcut calculele. Adevărul este că turiştii care debarcă din avion visează plaje la Oceanul Indian, exotism, Mombasa port dfe sclavi, Mombasa pe unde a trecut un anume Stanley în căutarea numitului Livingstone. Nu visează safari-uri, sau foarte puţin. Piaţa, ar zice economiştii, e derizoriu de restrânsă. O constat în câteva zile, hărţuind fiecare turist proaspăt debarcat la poalele pasarelei, urmărindu-l, pas cu pas în timp ce hoinăreşte stupid, cumpărând nişte bucăţi oribile de lemn sculptat şi autentice arme masai false...

Și totuși în ceea ce mi-a spus Joachim, încep să discern un embrion de idee. E adevărat ca atuul meu este că sunt alb, că pot să vorbesc cu acești turiști să le inspir încredere. Nu până la a le vinde safari-uri pe care nu le vor, dar este într-adevăr necesar să le vând ceva?

Mă întorc să-l văd pe prietenul meu indian, Chandra, căruia i-arn vândut ceasul. Am revenit în magazinul lui de mai multe ori de la prima noastră întâlnire, ne-am împrietenit într-un fel, cu atât mai mult cu cât mi-a revândut deja ceasul și cu un beneficiu pe care nici măcar nu îndiăznește să mi-l mărturisească. Răspunsurile pe care mi le dă la întrebările mele îmi confirmă prima idee.

A venit momentul să fac avere?

Ei bine, am găsit.

Primul meu client este un german din sud, de pe lângă München, îmi amintesc, avocat sau doctor, în orice caz profesiune liberală. Mă studiază încă de la primele cuvinte:

-Unde ați învățat germana?

-Mama era austriacă.

Nu, un safari nu-l interesează, nu e vânător. Nu, n-are nevoie de ghid, nici de translator. " Și dâcă am nevoie de o femeie, sunt capabil s-o găsesc singur." îmi ridic brațele în semn de capitulare:

-Nu vă propun nimic din toate acestea. Voiam pur și simplu să vă spun ceva: o să schimbați bani. Să zicem de exemplu o sută de dolari. Pentru o sută de dolari, biroul de schimb care este în fața noastră vă va da șapte sute de șilingi, este cursul oficial. »Eu pot să vă dau șapte sute cinzeci. Câștigați cinzeci de șilingi, adică ceva mai puțin de treizeci de mărci germane. Pentru două sute de dolari, o sută de șilingi, șaizeci de mărci. Pentru o mie de dolari, cinci sute de șilingi, trei sute de mărci.

Are ochi albaștri, îl amuz prin tinerețea și elocvența mea, și ochii lui albaștri iau o expresie prietenoasă, puțin gânditoare și neîncrezătoare totuși:

-Care e trucul?

Râd.

-Nu e nici un truc. Şapte sute cinzeci de şilingi pentru o sută de dolari şi nici un truc. Şi n-o să apară nici un poliţist.

—Ein Moment.

Se duce la biroul de schimb şi, într-o engleză foarte acceptabilă, se interesează de rata de schimb. Se întoarce, ezitând încă puţin. "Şi bineînţeles, şilingii dumneavoastră sunt valabili? - Verificaţi biletele la bancă, dacă vreţi." Se decide în sfârşit şi schimbă patru sute de dolari. îi fac semn lui Chandra care s-a ţinut deoparte până acum şi care, dintr- un fel de sacoşă, scoate şi numără scrupulos trei sute de şilingi în bancnote uzate. Am insistat pe lângă Chandra, în mod special, ca bancnotele să fie uzate, gândindu-mă că
bancnotele noi ar putea să suscite neîncredere. Bineînţeles, bancnotele sunt valabile, dar nu ţin neaparat ca angajaţii Băncii Centrale din Kenya să acorde prea mare atenţie operaţiilor mele de schimb.

Odată munchenezul meu plecat, Chandra îmi varsă, cum ne-am înţeles, comisionul: două sute de şilingi - două zeci şi opt de dolari. La cursul oficios, ? dolarul este cumpărat nu la Şapte şilingi, ci la mai puţin de opt şi jumătate. Şi la acest preţ, găseşte uşor cumpărători: importanta colonie indiană din Mombasa, ca de altfel şi cea din Nairobi, se pregăteşte să-şi completeze primul exod din 1968, care a văzut mii de asiatici, în special indieni, reîntorcându-se în ţara ancestrală, ca răspuns la măsurile luate de Kenyaţta care căuta să îi elimine din poziţiile de comandă a comerţului naţional, pe care le acaparaseră. Pentru Chandra şi ai lui, a cumpăra dolari, chiar şi la opt şilingi şi jumătate, chiar la nouă şi chiar la zece, este singura modalitate de a achiziţiona bunuri şi de a face economii, înainte de o plecare care ar putea fi precipitată.

Pe această diferenţă între cele două rate şi pe această cerere puternică de dolari m-am hotărât să joc. Şi să joc foarte repede.

Sunt favorizat de un fenomen nou, pe care indienii înşişi l-au realizat greu: brusca progresie a turismului european, în special german. Şi trebuie să mă mişc repede pentru că, mai devreme sau mai târziu, mă aştept să am neplăceri cu autorităţile kenyene, care nu-mi pot aprecia intervenţia, chiar dacă la ora actuală ea nu este o ilegalitate veritabilă.

Chandra arborează un surâs încântat: chiar decontându- mi comisionul, a plătit trei mii două sute de şilingi în loc de trei mii patru

sute, pentru cei patru sute de dolari pe care tocmai i-a cumpărat. Este gata sa înceapă din nou, să-mi aducă câţiva dintre conaţionalii săi. îl pun în gardă:

-Cu o condiţie: nici tu, nici ei nu veţi trata decât cu mine.

îmi jura pe capul nu ştiu cui. Nu al meu, sper.

—Altceva, Chandra: nu vorbeşti despre asta cu nimeni. Câştigul tău este că vei putea continua să-mi cumperi dolari la o rată preferenţială, adică opt şilingi în loc de opt şi jumătate.

Adică voi vinde, tuturor în afară de el, un dolar pentru opt şilingi şi jumătate, în timp ee-l voi fi cumpărat pentru mine la şapte şi jumătate. Deci un şiling beneficiu pe dolar. Cu condiţia să găsesc alţi munchenezi. Următoarele două zile, nu părăsesc aeroportul. Nici cel mai mic succes timp de ore întregi, şi apoi fac rost de un prim mare lot: aceştia sunt tot nemţi şi sunt trei, însoţiţi de nevestele lor, care mă găsesc drăguţ. Le schimb două mii două sute cinzeci de dolari, jumătate din suma cumpărată de ocazie direct de Chandra, cealaltă fiind revândută unui comerciant de pe Kilindini Road. Beneficiu net: o mie şase sute optzeci şi şapte de şilingi. Două sute zece dolari. Aproximativ opt sute nouăzeci şi doi de franci francezi.

Sunt nebun de bucurie.

Asta e! Pentru prima dată în viaţa mea am câştigat bani şi am această revelaţie stranie care mă stupefiază şi care face să se nască în mine o formidabilă bucurie: e simplu! Extraordinar de simplu. S-a întâmplat ceva: am avut o idee şi această idee s-a transformat ?n monezi sunătoare. Totuşi, n-a fost o idee extraordinară şi nici câştigurile nu sunt încă. Dar sunt sigur că nu e decât un început şi sunt departe de a- mi imagina sutele de milioane care mă aşteaptă la capătul acestui drum pe care îl numesc şi-i voi numi mereu dansul meu.

în exaltarea mea, îmi vine o idee obraznică. întors la Mombasa, cumpăr două cărţi poştale identice, reprezentând acelaşi şacal. O trimit pe prima unchiului meu, Giancarlo Cimballi, Riva Giocondo Albertolli. Lugano; pe a doua, lui Martin Yahl, înălţimea Sa Bancară El însuşi, Preşedinte- Director General al băncii cu acelaşi nume, bancă privată (în special în sens moral), Quai General-Guisan, la Geneva, în ambele cazuri, acelaşi text: " Vedeţi bine că nu vă uit." Pustism? Bineînţeles. Fără consecinţe, în orice caz. Cel puţin aşa

cred. Şi o voi crede multa vreme, până în momentul în care mi-a sosit răspunsul, un fel de răspuns, răsunător.

Am găsit chiar şi un client pentru Joachim, un client dublu într-un fel, pentru că este vorba de un tânăr cuplu din Zürich. Se numesc Hans şi Erika. El este ceva în administraţia poştelor, iar ea lucrează în electronică, inginer cred. Sunt încântători şi foarte îndrăgostiţi. L-au prevenit pe Joachim: "Nu vrem chiar să ucidem. Plimbaţi-ne şi arătaţi- ne ţara." în primele clipe în care l-au văzut pe Joachim, au avut o mişcare de recul, neliniştiri de alura lui. în prezent, mişcaţi de amabilitatea ursului meu îmblânzit, se înţeleg perfect. De la Mombasa, plecăm toţi patru către nord, către Malindi şi Lamu, urmând coasta tivită cu recifi de corali care decupează lagune fantastic de calme şi transparente. Hans şi Erika fac baie goi şi nu întârzii să-i imit. Nu şi Joachim care, departe de a gusta spectacolul tinerei în ţinuta Evei, se îndepărtează bombănind, indignat. Seara, îngenuncheat în faţa parul ui său de campanie, deasupra căruia este situată statuia sacrosanctă a Fatimei, se roagă pentru noi, cei care trăim goi. După Lamu, care se găseşte la o sută de kilometri de frontiera etiopiana, Joachim îşi îndreaptă vechiul său Land-Rover către vest. Ne întoarcem înapoi la preţul unui ocol prin interior. Campăm pe malurile râului Tana, înainte de a porni asaltul asupra înaltelor platouri masai. Nu e jungla, ci în cel mai bun caz o pădure de ferigi gigantice, de arbuşti, de bambus, totul acoperit cu liane; în restul timpului, o savană formată din acacia, cu foi ciudate, orizontale, stratificate, plantată mai rar cu baobabi şi aliori. Viaţa animală este intensă, şi Joachim nu încetează să ne-o arate cu degetele lui groase şi păroase. A fost vânător, chiar un foarte bun vânător, mi-a spus, dar în prezent nu-i mai place, şi ştiu că apreciază această promenadă în care nu mai are nevoie să ucidă.

Altitudinea creşte mereu: suntem în parcul naţional din Tsavo, unde vom petrece două zile. Aceasta este prima mea viziune adevărată asupra Kenyei şi îmi taie răsuflarea; cerul nu mai este niciodată perfect albastru, e mai curând alb strălucitor, străbătut constant de caravane de nori, roz sau aurii, în mişcare permanentă; pământul este

ocru sau roşu sau violet, uneori chiar stacojiu, după ploaie, când cactuşii sunt plini de flori; apusurile de soare sunt scânteietoare şi incredibile, aurorele simt la fel de miraculoase, în momentul în care trupele de bouri apar în linişte din brumele matinale, fantomatice. Cele două nopţi pe care le petrecem în Tsavo vor rămâne întotdeauna pentru mine Kenya, indiferent unde voi merge şi ce voi face după aceea.

Seara, mâncând prepeliţe şi bibilici vânate de Joachim, vorbim în special de Elveţia. Hans şi Erika m-au crezut elveţian. Le deschid ochii:

-Am naţionalitate franceză. Sunt născut la Saint-Tropez.

Exclamă: tocmai au fost la Saint-Tropez vara trecută. S- au scăldat goi la Pampelonne.

-Casa în care m-am născut se află pe această plajă. Sau se afla.

Mai aveau puţin şi îşi aminteau casa, pe care probabil nici n-au văzut-o, nici n-au remarcat-o; cotrobăie amabil printre amintiri, în speranţa că vor găsi o imagine: "O clădire mare, albă? Sau castelul acela cu turnuleţe? - Nu, este foarte aproape de mal. Are un zid de piatră şi în spate, un teren cu palmieri." Dintr-o dată, imaginile se revarsă în mine. De ce oare am păstiat o amintire atât de exactă, atât de extraordinar de limpede a unei case pe care n-am cunoscut-o decât fiind copil, în care nu m-am mai întors de la moartea tătalui meu?

-Câţi ani aveaţi când a murit?

-Opt ani.

—Cimballi este un nume de origine italiană, nu-i aşa?

-Tata venea din Tessin, nu Tessin-ul elveţian, ci cel de pe partea cealaltă a graniţei, chiar lângă. Cu câţiva hectometri mai încolo, s-ar fi născut elveţian.

Joachim şi-a scos chitara şi degetele lui groase mângâie corzile cu o delicateţe surprinzătoare.

-Şi mama dumneavoastră a dispărut şi ea?

-A murit când aveam unsprezece ani.

A murit de cancer. Nu are importanţă unde: la Paris, rue de la Glaciere (str. Gheţăriei - n.tr.). până şi simplul nume al acestei străzi ar fi grotesc, dacă n-ar fi tragic de exact. Şi aici îmi amintesc. îmi amintesc ultimile luni ale acestei agonii, ale acestei hore infernale, ale acestei sarabande josnice a unchiului Giancarlo acţionând, o ştiu,

conform instrucţiunilor lui Martin Yahl, asediind patul muribundei, presând doctorii să facă totul pentru a-i prelungi viaţa - şi durerile - nu din dragoste pentru ea, ci pentru ca ea să trăiască destul ca să semneze toate hârtiile de care el avea nevoie. Ura feroce pe care o port unchiului meu şi lui Martin Yahl nu datează desigur din această perioadă, ea a fost întotdeauna instinctivă, dar, în timpul acestor săptămâni din primăvara lui 1960, a găsit o bază materială, pe care mai târziu n-a făcut decât să evolueze. îi urăsc pe aceşti doi oameni cu o violenţă care, uneori, îmi pare şi mie inexplicabilă, care m-a împins să ard practic tot ceea ce miau dat ei, studii sau bani, care îmi pare că acoperă o obsesie patologică.

- Tatăl lui era foarte bogat, spune Joachim cu vocea lui groasă,desemnandu-mă cu o mişcare de bărbie. *Father very very rich...*

îmi surâde, cu privirea luminată de o prietenie profundă. Ridică capul.

-*Very rich.* Şi pe urmă gata.

începe să cânte *A Micas das Violetas,* fado-ul său preferat. Hans şi Erika se strâng unul în altul şi eu contemplu Steaua Sudului.

Fiecare turist, german sau oricare altul, dar cel mai adesea german, schimbă în medie opt sute de dolari la sosire. Câştig aproape opt sute de şilingi, adică un pic mai mult de o sută de dolari pe turist. Calculul este simplu, copilăresc chiar: în cele două săptămâni care au urmat descoperirii acestui izvor de bogăţie, sunt în măsură să mă dispensez de serviciile lui Chandra pe post de comanditar, adică pun la lucru proprii mei şilingi, pe cei obţinuţi de la comercianţii indieni care îmi cumpără dolarii. După exact douăsprezece zile - îmi amintesc data pentru că marchează exact sfârşitul celei de-a treia săptămâni a sejurului meu în Mombasa şi în Kenya - sunt capabil să reunesc de patru ori în aceeaşi zi cei şase mii de şilingi necesari pentru a cumpăra dolari de la patru turişti din acelaşi avion. Patru sute două zeci de dolari beneficiu net pentru două ore de lucru. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să primesc o astfel de mână, ziua aceasta

trebuie într-adevăr marcată cu o piatră albă, cel puţin în acest stadiu al operaţiunilor mele.

Un lucru este sigur: trăiesc din ce câştig. Şi mai mult de- atât. Pe 22 decembrie, cu două zile înainte de Crăciun, părăsesc Castle Hotel, cu ventilatorul său gălăgios, cu pereţii plini de ţânţari striviţi, cu duşul său care miroase parcă a urină, în fundul culoarului. Mă instalez la Wliite Sands Hotel, nu foarte departe de reşedinţa lui Jomo Kenyatta El- însuşi. în faţa mea, minunata plajă albă şi splendoarea coraliană a Oceanului Indian.

încep să mă simt ca acasă în Mombasa, după aproape o lună de la debarcarea mea.

Scrisoarea îmi ajunge pe 23 decembrie. Este pe numele meu, corect ortografiat, cu doi "1" şi un "c" iniţial, şi are ca adresă doar "Mombasa, Kenya". N-o să ştiu niciodată prin ce miracol poşta kenyana a reuşit s-o îndrume chiar până la mine; dar europenii, în acest oraş de două sute şi ceva de mii de locuitori, nu sunt chiar atât de numeroşi, în special nebritanicii.

O deschid, după ce am observat că a fost expediată de la Paris, cu unsprezece zile mai devreme, pe 12 decembrie la orele 16 şi un sfert, rue Beethoven, arondismentul 16. Plicul nu conţine decât o foaie de hârtie, format 21x27, fără filigran. Textul este scris la maşină: *"în momentul încetării fideiiisului, aţi obţinut în jur de un milion de franci francezi,*

reprezentând ce-a mai rămas din averea tatălui dumneavoastră. în realitate, această avere reprezintă între cincizeci şi şaizeci de milioane de dolari, deci aţi fost spoliat."

Nici o semnătură.

3

Mi-am petrecut noaptea de Crăciun într-o conferinţă cu o somaleză cu sâni superbi şi dealtfel dotată cu nişte şolduri care descalificau Niagara Falls. Este blândă, surâzătoare, plină de bunăvoinţă, în lipsa de spirit întreprinzător.

Joachim a fost indignat: el ar fi vrut să-l însoţesc la slujba de la miezul nopţii. Portughezul mă surprinde tot timpul: acest fost mercenar care mi-a recunoscut că a ars câteva sate, ici şi colo, în Mozambic, în Angola sau în Congo, uitând uneori femeile şi copii înăuntrul colibelor, acest fost asasin este catolic practicant, cum nu mai este altul, purtând un şirag de mătănii în buzunarul de la piept al cămăşii şi cântând Gloria în Excelsis Deo în cor cu catecumenatii kikuyuşi. Am avut într-o seară curiozitatea să merg să văd unde locuieşte, am fost aproape îngrozit: am descoperit o colibă infectă, la marginea ghetoului african (african, spre deosebire de cele europene, arabe sâu indiene), mobilat cu un pat de campanie prins cu nişte sfori, o masă, o bancă de lemn şi un cufăr de metal, închis cu nenumărate lacăte de pe care erau.şterse cu vopsea neagră inscripţiile, fără îndoială militare, pe care trebuie să le fi avut. Pe peretele de noroi uscat, şase gravuri cu Notre-Dame de Fatima şi fotografia cu dedicaţie a susnumitului Eusebio, în costum de fotbalist, şi încă irei-sau patru clişee îngălbenite, făcute cu ani în urmă, fără îndoială la Lisabona, judecând după caroiajul trotuarelor, reprezentându-l pe Joachim cu un aer copilăros pe figura deja urâtă, împreună cu o femeie bătrână în negru.

-De ce nu te-ai întors niciodată în Portugalia?

Nu ştie ce să-mi răspundă. Probabil fiindcă există prea multe răspunsuri, şi deci, nici unul: statutul său de dezertor, frica de a-i găsi pe ai lui, la întoarcere, mai săraci decât îi lăsase la plecare. Sau

greutatea de a se smulge din Africa. Am o mare prietenie pentru Joachim, şi un pic de milă.

Cât despre operaţiunile mele de schimb, lucrurile merg mai repede decât aş fi sperat vreodată. Sărbătorile de sfârşit de an, vacantele din Europa îi fac pe turişti să-şi desfasoare pânzele, debarcând din avioane întregi. Nu numai zborul regulat, există şi zboruri charter, din ce în ce mai numeroase, pe aparate afretate de către organizaţii de tip Kuoni. Pe 26 decembrie, după treizeci şi două de zile de la propria mea debarcare, stabilesc un nou record: şapte clienţi trataţi în aceeaşi zi, şase sute nouă zeci de dolari beneficiu. Doi dintre ei se lasă tentaţi de o plimbare safari-fotografică cu Joachim ca ghid, iar portughezul se încăpăţânează să-mi dea partea mea de haitas, ceea ce urcă la nouă sute de dolari suma câştigurilor mele doar în această zi.

întoarcere în camera mea de la White Sands: îmi amintesc: îmi etalez bancnotele, toate bancnotele pe pat şi le contemplu, incredul, îmbătat, fascinat.

Merg până la oglinda din baie. Sunt eu, într-adevăr! Mă întorc în pat şi mă arunc peste covorul de bani. Un adevărat salt de înger...

Momentul de a face bani. "Make money". Asta vine.

Cu atât mai mult, cu cât zilele următoare tendinţa se menţine, cum se spune la bursă, în continuare sub influenţa vacanţei de iarnă. În cursul dimineţii, făcând şase operaţii de schimb pentru o sumă totală de două zeci şi nouă de mii de şilingi, sunt obligat să apelez din nou la Chandra, care aleargă în ajutorul meu cu uimire.

Şi, pe data de 31 a acestei luni de decembrie, pentru a- mi serba de unul singur anul pe care l-am avut, îmi ofer un costum alb, pantofi, o valiză şi diverse efecte. Cheltuieli excesive nu-mi afectează capitalul, care depăşeşte pentru prima dată zece mii de dolari, adică aproximativ cinzeci de mii de franci francezi.

în zilele următoare mă aştept desigur la o descreştere a numărului turiştilor care se întorc în Bavaria, în Mecklemburg sau în Wurtemberg-ul lor natal. De acum, munca este mai grea, când, de lâ zece sau doisprezece clienţi pe zi, recad brutal la unul sau doi. Când găsesc clienţi. Rămân şi până la trei zile la rând fără să reuşesc să agăţ ceva. Deja mă gândeam să mi-l asociez pe Chandra, despre care ghicesc că arde de nerăbdare să lucreze cu mine. Nu mai e vorba

despre asta, cel puţin pentru moment. Turbez şi, cu singurul scop de a-mi calma nervii, o convoc în şedinţă plenară pe somaliana mea, căreia, pentru mai multă siguranţă, îi recomand să vină însoţită de sora ei, ale cărei merite de conferenţiară mi le-a lăudat din plin. Mezina are doisprezece sau treisprezece ani. Mie îmi pare de optsprezece. Dar un lucru este sigur: că are talent pentru conferinţe.

Astfel că, în această zi de ianuarie, ne zbânţuiam toţi trei veseli sub duş, când bate cineva la uşă. Modul de a bate, cu toată puterea, mă face bineînţeles să mă gândesc la portughez, cu pumnii lui grei şi păroşi. îi strig:

-Sosesc, Joachim!

Am totuși un prosop în mână, dar, pentru simpla plăcere de a-l agasa pe pudicul Joachim, mi-l rulez în jurul frunții. Mă duc la ușă făcând pe clovnul, cu somalienele mele goale în jur, deschid şi mă trezesc nas în nas - într-un fel - cu un kenyan cu părul grizonat tuns perie, cu ochii mici în spatele ochelarilor, care îmi aduce la cunoştinţă consecutiv că este comisar de poliţie şi că a venit să mă aresteze.

Mă privește de sus până jos.

-Sunteţi complet gol.

-Sub duş, mereu.

Somalienele se întorc pe vârful picioarelor şi intră din nou în baie. Apa se opreşte. Privirea poliţistului se îndreaptă în acea direcţie, apoi revine spre mine. Brusc, figura lui îmi revine în memorie. Joachim mi-a vorbit de acest om. Mă întorc şi-mi iau bermudele, încercând să rămân demn.

-Şi de ce?

—De ce ce?

—De ce mă arestaţi?

-Infracţiune la legislaţie privind schimburile valutare.

în mod normal ar fi trebuit să aştepte până termin de îmbrăcat şi apoi să mă ia. Dar el intră încet în cameră, merge până la baie şi le expulzează pe cele două fete cu câteva vorbe în swahili. Somalienele o şterg ca două lumini negre, în tresăltări de sâni şi de fese, care îmi gâdilă ochii. Poliţistul închide uşa după ele şi îl înţeleg. Mă aşez. Este- chiar omul despre care mi-a vorbit Joachim, mai mult decât cel de faţă de care am fost pus în gardă. Se numeşte să zicem Wamai. Nu este cine ştie ce de capul lui, scund şi usc.at, cu tenul cenuşiu cu pielea pergamentoasă şi cu perle negre în jurul ochilor uşor injectaţi.

—V-am văzut deseori, domnule Cimballi. V-am. văzut deseori în Mombasa.

-Sunt sigur că aţi apreciat spectacolul.

Are simţul umorului al unui burete. Nu râde deloc. Venitul mediu al unui kenyan este de cinsprezece până la două zeci de dolari pe lună. Acesta, comisarul de poliţie, trebuie să câştige de opt sau zece ori mai mult, mi se pare. Sunt gata să merg până la o sută de dolari. Poate chiar o sută cinzeci.

-Sunteţi într-o situaţie foarte urâtă. Foarte urâtă.

Joachim m-a prevenit: Wamai s-a înhăitat cu judecătorul, fac o echipă. Cel mai bine e să-i plăteşti direct, şi pe unul şi pe celălalt, decât să te încrezi în dreptatea lor. De acord, o să mergem până la trei sute de dolari, câte o sută cinzeci de fiecare. întreb cu amabilitate:

-Şi ce trebuie să fac să ies din această situaţie?

—Pot să, intervin în favoarea dumneavoastră, zice Wamai.

în ceea ce mă priveşte, tocmai m-am decis să încep licitaţia de la două zeci şi cinci de dolari, până la cinzeci pentru amândoi. Douăzeci şi cinci? De ce nu douăzeci? Asta mi-ar permite o etapă în plus în negocierea pe care o prevăd lungă.

-Bineînţeles, spune Wamai, o să fie cheltuieli.

îi adresez un zâmbet larg, dezolat, al celui care vrea dar nu poate...

-Mijloacele sunt limitate. Abia dacă ştiu cum o să pot plăti camera...

Ridică capul.

-Cinci mii de dolari, domnule Cimbalii. îi plătiţi în fiecare lună şi puteţi sta liniştit.

Ce mă gândeam mai înainte erau copilării.

Aşa că mă înşfacă.

Până în ultima secundă am crezut că blufa, că voia pur şi simplu să mă înspăimânte. Şi am crezut-o până când m-g făcut să defilez prin holul hotelului între doi poliţişti - trecând prin faţa recepţiei; n-am putut să mă împiedic să fac pe clovnul: "îi însoţesc pe aceşti domni şi mă întorc." Am crezut-o încă, urcându-mă în spatele Land Rover-ului, tot între cei doi zbiri, dar de data asta cu cătuşe la mâni. *Am* început să mă îndoiesc când, ajungând la comisariat mă abandonează complet într-o celulă imensă care nici nu miroasea tocmai prea frumos, în compania a vreo şase indivizi care vorbeau numai swahili şi care , în mod curios, prezenţa unui alb printre ei părea că îi jena. (Şi pe mine mă jena.)

Am, credinţa să nu mai cred deloc atunci când mă urcă în ciudatul camion-celulă pe care l-am văzut trecând de două sau trei ori pe străzile din Mombasa. E un camion obişnuit, cu platformă pe care au montat o cuşcă de fier care se închide doar prin spate. Pe axa cea mai lungă a acestei platforme au fixat de tavan o bară de oţel.-De

această bară sunt agăţate lanţurile pe care mi le-au trecut în jurul gleznelor şi încheieturilor, mie şi tovarăşilor mei; suntem cinsprezece sau douăzeci în cuşcă şi suntem plimbaţi prin oras ca şi cum ne-ar plăcea. Pentru locuitorii oraşului, spectacolul nu este chiar atât de extraordinar, chiar dacă atrage mereu privirea. Dar se pare că este pentru prima dată când văd un european în nişte bermude albe mizerabile, cu palmieri roz şi albaştri.

Bineînţeles n-am fost niciodată în lanţuri până acum , cu atât mai mult într-o cuşcă. Nu-mi place asta deloc, chiar deloc. Preţ de câteva secunde fulgerătoare simt panica nebună, furia dementă a unui animal prins în capcană. Dacă l-aş fi avut pe Wamai în faţa ochilor l-as fi sugrumat pe loc. Am chef să vomit, să urlu în gura mare, să mă zbat până îmi smulg mâinile. Din fericire asta nu durează mult, reuşesc să îmi revin. Priveşte-te, Cimballi, priveşte-te din afară, ai văzut ce mutră ai?" Reusesc să mă aşez pe un fel de bancă de lemn, îmi pun capul pe genunchi, îmi înfmg dinţii în muşchii antebraţului. în curând asta va funcţiona oarecum. Ridic capul în momentul în care camionul, virând fără prea multe menajamente, o ia pe Kilindini Road. Defilăm de-a lungul unui trotuar garnisit cu boutique-uri ai căror proprietari îi cunosc pe toţi. Succesiune de figuri înspăimântate, lucitoare întoarse spre mine, cu acele figuri goale ale oamenilor de pe peronul unei gări, la ora la care trenul tocmai pleacă. O să trecem prin faţa hotelului Castle, prin spatele apărătorilor de beton şi descopăr femeia; e o europeană brunetă, subţire, vioaie, cu nişte superbi ochi verzi, cu o gură roşie şi un surâs batjocoritor. Privirile ni se încrucişează, se fixează, nu se mai separă. Maşinal, din simplu reflex de orgoliu mă scol, îmi ridic pumnii cu lanţuri ca pe un salut, şi îj surâd. Fără lanţuri aş fi salutat-o ca un pugilist învingător. în timp ce camionul rulează după o scurtă încetinire, mă aplec cât pot pentru a nu o pierde din ochi, pentru a o părăsi cât mai târziu posibil şi o văd că îşi apleacă şi ea capul ca să mă urmărească. O curbă ne separă în sfârşit, în timp ce camionul celulă o ia spre nord. Apoi tribunalul mă aştept la o discuţie strânsă. Mă gândesc la avocat, consul, la ambasador, la interventia ticălosului de unchiu-meu sau. şi mai rău şi ia decădere supremă, a Înălţimii Sale Bancare, Martin Yahl Ea-însăşi. Mai bine capăt douăzeci de ani. în fine...

Tribunalul este o clădire cu două etaje care înconjoară, cu galeria lor în stil portughez, o curte interioară în care se opreşte camionul-celulă. Suntem coborâţi, cu fiarele la picioare şi cu lovituri de picioare în fund, în afară de mine atât de simpatic le sunt. Și este adevărat că mi se pare că mi se dă atenţie deosebită; de fapt, sunt repede separat de tovarășii mei de lanțuri şi sunt obligat, în lanțuri fiind să mă urc până la primul etaj unde, în spatele unui indian umflat şi asudând ca o lumânare pe cale să se topească.

-Ati comis o infracţiune serioasă la legislaţia privind schimbul valutar. Este foarte grav.

Abia am început să spun: "Ascultati", apoi "Vreau un avocat", după care le întinde gărzilor mele de coip, o hârtie pe care o semnase probabil înainte de interesanta noastră convorbire; sunt luat pe sus de subțiori şi sunt propulsat afară. Mă trezesc într-un camion-celulă înainte să fi înțeles, alți condamnaţi mi se alătură şi, puțin după aceea, vehicolul demarează şi o ia spre nord.

Trecem prin faţa luxoaselor hoteluri de pe plajă, printre care şi VVhite Sands al meu, apoi prin fata reşedinţei lui Jomo Kenyata. Parcurgem vreo treizeci de kilometri mereu spre nord şi ajungem la închisoare. Când am intrat la Malindi şi Lamu însoţit de Joacliim şi de elveţieni, am avut ocazia să arunc o privire. Nu i-am păstrat o amintire de neşters; din punct de vedere turistic nu merita ocolişul. Văd acum un fel de tabără din bălăci, înconjurată de un gard de bambus vag decorat cu sârmă ghimpată. Clădirile joase cu acoperiş plat, sunt tăcute din aglomerări de teren de care nu s-a ocupat nimeni sa-l zugrăvească. Mirosul care apare în straturi groase dintre deschizături, printre barele grilajelor este absolut îngrozitor de sufocant. Penumbra care domneşte în aceste bârăci încinse este străpunsă de figuri placate, întinse către lumină, şiroind de sudoare, machiate din belşug cu jeg. în timpul celor câteva secunde în care mă văd întins acolo, mă sufoc dinainte, zguduit de dezgust şi; să spunem, de frică.

Dintr-o dată, o imensă uşurare mă cuprinde când îmi dau seama că mă îndepărtez. Mă cred aproape deja' salvat. Şchioapăt pe un sol inegal, cu gleznele deja rănite de contactul oţelului cu carnea mea goală: nu numai că sunt în bermude şi în cămaşă hawaiană, dar am în

picioare numai nişte sandale japoneze. Mă împiedic şi nu mai am timp deloc să mă nelinişteşc din cauza destinaţiei mele.

Cu atât mai mult cu cât descopăr grilajul în ultima secundă. Este chiar la pământ şi ţinut închis cu un lacăt.

Este deschis pentru mine. Se coboară un fel de scară - de fapt o bârnă de lemn pe care s-au bătut în cuie nişte bare inegale.

- Down.

. "Jos găsesc, sase oameni, înghesuiţi în această gaură rotundă în pământ,adâncă de aproape cinci metri, lată de doi, unde te bălăceşti într-un fel de mocirlă îngrozitor de greţoasă, a cărei compoziţie este foarte evidentă. Mă afund până la glezne, plângând aproape din cauza acceselor de greaţă care mă zgâlţâie; pipăi ca să găsesc un loc la umbră, cu spatele la perete. Deasupra mea, grilajul s-a închis din nou şi poliţiştii.pleacă. La început, în jurul meu, nu disting siluetele din cauza întunericului. Apoi îi descopăr pe cei sase tovarăşi, care. mă descoperă şi ei. Patru dintre ei mă privesc surprinşi, chiar cu o uşoară expresie de sarcasm; ceilalţi doi nu-mi acordă decât o privire dispreţuitoare. Aceştia sunt imenşi, craniu] lor mai are puţin şi atinge mărginea gropii; au aceeaşi ţeastă rasă deasupra frunţii şi restul părului disimulat sub un fel de reţea roşie; poartă coliere multicolore în jurul gâtului; sunt impasibili, aristocraţi, încremeniţi de o mândrie animalică. Sunt masai.

Şi put îngrozitor.

Ceilalţi sunt kikuyuşi, cu nişte mutre de bandiţi de drumul mare, de coşmar. Voi afla ma. târziu că este vorba de nişte simpli braconien, vinovaţi de a ii omorât nişte animale într-o rezervaţie. Pe moment însă, ei mă înspăimântă mai mult decât masai-ii, şoaptele lor în swahili, îndrăzneala lor insolentă îrs fundul pupilelor, nimic din toate astea nu este liniştitor. Mă hotărăsc sa mă mut, să mă mai bălăcesc, ridicând la fiecare pas un val urât mirositor. Traversez no man's land-ul din mijlocul gropii şi mă strecor între cei doi masai. Masaii nu se mişcă absolut deloc. Trece o oră şi lumina începe să ck-screască şi în acelaşi timp şi curajul meu. în întunericul care creşte, descopăr că picioarele şi gambele mele sunt literalmente acoperite de o mare de omizi maro,care se străduiesc să mă devoreze de viu. Mă scutur şi dansez pe loc, pe jumătate însebunit. Kikuyuş-ii urlă de râs,

masai-ii nu-mi acordă mai multă atenţie decât unui om invizibil aflai la zece mii de kilometri de aici. Şi aşa toată noaptea.

Dimineaţa suntem scoşi la suprafaţa. Ni se serveşte nişte carne cu reflexe albastre, care miroase a cadavru, de care nu îndrăznesc să mă apropii. Dacă ar fi şă mă iau după soare, la aproximativ ora şapte, după o lungă aşteptare, suntem îmbarcaţi, nu numai eu şi tovarăşii mei, ci încă alte zeci de prizonieri, în cinci sau şase camioane obişnuite. întoarcere la Mombasa. Dar speranţa mea de a mă găsi în faţa judecătorului. în faţa comisarului, în faţa oricui pe care să-l pot aborda, dispare foarte repede, Sun-em debarcaţi, camion după camion. Şi câteva ordine stabilesc ceea ce se vrea de la mine: trebuie să repar un drum. să acopăr gropile şi pentru asta să car pietre, multe pietre, destule pentru a construi un oraş, îmi pare. Şi drumul pe care am onoarea să-l repar se află chiar în faU reşedinţei lui Jor jo Kenyatta, preşedintele Kenyei.

E al dracului ac snob.

Joacliim apare pe 1a sfârşitul dimineţii. Are un aer neliniştit, nu îndrăzneşte să se apropie şi îmi adresează nişte semne dificil de interpretai şi din care nu înţeleg mare lucru. Aparent vrea să spună ca se ocupă de mine. Masa de prânz se ia pe marginea aceluiaşi drum, sub un soare de plumb. Bineînţeles, nici nu mă ma? ţin pe picioare. Sunt beat de oboseală, pentru că mi-am petrecut noaptea luptând contra acelor omide şi supraveghindu-i pe kikuyuşi. De fiecare dată când mă gândesc la noaptea următoare, care va semăna inevitabil cu prima, sunt la un pas de leşin.

Dar pe la ora trei, un Austin mic se opreşte în faţa mea. Din el coboară Wamai, poliţistul.

Te-ai mai gândit, Cimballi?

Am chef să-l lovesc. Nu numai: să-i strivesc capul cu lovituri de piatra şi apoi să sar cu picioarele pe cadavrul lui.

Nu la cinci mii dolari.

Se întoarce, schiţează gestul de a se urca în maşină şi mi-am simţit imediat inima în gât. O să-l chem înapoi. Peste o secundă o s-o fac. Dar se opreşte şi revine:

Să zicem trei mii.

Am picioarele de vată, mijlociii de foc, capul uşor şi din când în când vederea mi t,e întunecă. Dar n-o să mă aibă pe mine un poliţist kenyan. Trec o piatră dintr-o grămadă în alta, mă dau îndărăt, îmi privesc opera cu o satisfacţie orgolioasă şi vizibilă^ în sfârşit, fac tot ce pot ca să fie vizibilă.

Cinci sute. Nu pot mai mult şi ştiţi asta.

—Două mii.

-O mie cinci sute.

—Două mii.

Sunt pe drumul ăsta afurisit de opt ore în şir. încep să-l găsesc antipatic. Şi mă gândesc la cei patru kikuyusi ai mei ricanând în cloaca lor, aţintindu-şi asupra mea ochii de jar - fără să mai vorbim în' rest, care nu este mai puţin incandescent. Mă gândesc şi la omide. încerc un ultim atac:

De acord pentru două mii. Dar îmi daţi o chitanţă.

Parcă l-am pocnit: face ochii mari. îi explic cu demnitate:

-O chitanţă.. O hârtie prin care recunoaşteţi că aţi primit bani de la mine. Pentru controlorul meu de impozite.

Tot nu-şi revine şi probabil se întreabă dacă sunt complet nebun sau dacă nu cumva îmi baţ joc de el.

-N-o să fac niciodată asta.

-Atunci o mie.

N-are decât - sa-i împartă cum vrea cu prietenul lui, judecătorul. Eu nu mă bag, jur.

Ii citesc în ochi că o să cedeze şi cel mai greu în acest moment este să mă abţin să nu-l termin cu o lovitură de lopată. îsi salvează onoarea:

-O mie două sute.

Mă sprijin în lopată. îmi vine să plâng. Zic:

-De acord.

Am făcut ce am putut, îmi spune Joachim. Eu, ştii bine, nu am bani şi aici sunt mulţumit dacă sunt tolerat. M-am dus la Chandra şi l-am avertizat. Unul dintre verii lui este văr cu cumnatul unchiului unui văr al judecătorului care te-a condamnat. în mod normal trebuiau să te ţină o săptămână. Ai fost condamnat la o săptămână.

De douăzeci de minute sunt sub dus, în camera mea de la Wliite Sands Hotel. Bineînţeles, după cum mă aşteptam, camera a fost răscolită de la un capăt la altul. Dar degeaba, nu lăsasem nici un şiling, banii mei sunt, prosteşte, la bancă, câţiva într-un cont, mai mulţi intr-un seif.

Chandra a intervenit. l-a tăcut un cadou vărului său şi sentinţa a fost redusă la o zi de închisoare, pe care ai făcut-o.

-Şi sunt liber. Mulţumesc, Joachim.

-Chandra.

O să-i mulţumesc şi lui. Am fost eliberat cu două ore mai devreme. înainte de a pleca am vrut să stiu de ce erau acuzaţi tovarăşii mei. în ceea ce îi priveşte pe kikuyusi, este vorba deci de braconaj. Cât despre masai, în preajma cărora mă simţeam asa de în siguranţă, sunt vinovaţi de crimă, au omorât o familie indiană şi au taiat-o în bucăţi cu o sălbăticie nemaiauzită. Am fler cu adevărat. Aflu în acelaşi timp şi la ce servesc fosele: se tin la rece condamnaţii pe termen scurt, ca mine, sau inculpaţii care aşteaptă o condamnare grea, ca masai-ii. Curios amestec. Dar sunt deja departe de toate astea. Şi trebuie să fiu. chiar şi numai pentru a-mi achita impozitul de o mie două sute dolari pe care l-am achitat de altfel chiar în seara eliberării. începând de mâine, de pe 5, îmi reiau ceea ce numesc de acum munca mea la aeroport. Bilanţul: doi clienţi. Alt bilanţ: tocmai am descoperit că acest episod nu m-a afectat. Noroc? Nu, sunt eu cu adevărat. Evenimentul mă ascute ca pe o lamă, mă decapează de orice slăbiciune şi îmi descoperă o agresivitate eficientă şi rece, a cărei existenţă nu o bănuisem până atunci. Şi acea creastă de val care a urmat imediat după sărbătorile de sfârşit de an, acea creastă se atenuează, dispare; afacerile îşi reiau cursul. Apoi, februarie, martie, trec de acest vârf, îl depăşesc dublu în martie, când înregistrează două mii cinci sute dolari beneficiu net, în ciuda celor o mie două sute pe care continui să le plătesc poliţistului şi judecătorului, în ciuda faptului că l-am luat pe Chandra adjunct -' asta mă costă două mii de dolari pe lună. El îşi împarte timpul între operaţiile de schimb şi gestionarea magazinului, în care îmi conduc clienţii, primind de la Chandra 25% din tot ceea ce aceştia cumpără. Sistem pe care îl dezvolt pe la jumătatea lui martie, extinzându-l la toate magazinele care acceptă să-mi verse acest comision, şi acestea sunt din ce în ce

mai numeroase. Cel mai tare este că, luând deja 25% din preţul de vânzare, iau şi 25% din preţul de cumpărare (acest al doilea comision fiindu-mi vărsat de către cumpărător) şi, în ciuda acestei duble recompense, turistul tot iese în câştig. Cu sistemul meu, el cumpără o statuetă, arme, colţi de rinocer sau de elefant, orice bijuterie, cu 30-40% mai ieftin decât le-ar plăti dacă ar încheia el singur tranzacţia. Pe scurt, sunt un binefăcător.-Raportul acestei activităţi secundare: o mie cinci sute de dolari - două mii de dolari la început, apoi în jur de cinsprezece mii - pe lună - la sfârşitul sejurului meu. La sfârşitul lui aprilie, cu ocazia unei călătorii rapide la Nairobi unde, ajutat de un văr al lui Chandra, creez o anexă a activităţii mele de schimb valutar (care nu va întârzia să devină la fel de rentabilă ca şi prima), îmi cumpăr pe credit patru Mini-Moke, un fel de jeep-uri mici, decapotabile, fabricate de British Leyland. Intenţia mea este să le închiriez la Mombasa. Joachim, pe care safari-ul îl hrăneşte din ce în ce mai puţin, acceptă să ia frâiele acestei noi activităţi. Este adevărat că în afară de arme şi de utilizarea lor, mecanica este unul dintre rarele domenii - împreună cu liturghia - în care se pricepe cât de cât. Trei săptămâni mai târziu, rotaţia maşinilor îmi dovedeşte că am avut dreptate. Fac imediat comandă de alte patru vehicule. în total, la sfârşitul sejurului meu, Joachim va administra un parc de șaisprezece maşini.

O cifră pentru a linişti spiritele: în mai, din toate activitățile, scăzând toate cheltuielile, realizez un beneficiu în jur de șaizeci de mii dolari. îmi amintesc că am depăşit suma de o sută de mii pe 21 aprilie. Cu o zi sau două aproximaţie, sunt în Kenya de cinci luni. Şi am regăsit-o pe tânără cu ochii verzi care mi-a zâmbit când mă duceau în bermude cu camionul-celulă.

îmi spune că are 24 de ani. Este la Mombasa de la începutul lui ianuarie, a sosit de fapt în ajunul arestării mele; se numeşte Sarah Kyle şi lucrează la White Sands Hotel, unde se ocupă de administraţie. Cât despre înălţime, suntem egali, cu condiţia să nu-şi pună tocuri prea înalte. Vorbeşte şi franceza.

-Am făcut cursuri la o şcoală hotelieră în Lausanne. Când ochii ei verzi se opresc asupra mea, citesc în permenenţă în fundul pupilelor ei un fel de enorm amuzament, ca şi când aş fi tipul cel mai

caraghios de pe lume, ca şi cum s-ar aştepta în permanenţă de la mine să o fac să moară de râs.

-Sunt chiar aşa de caraghios?

Destul. Mă amuzi.

Este totuşi un pic vexant. îi spun:

-E deja destul de bine.

-Ce făceai în cuşca aia?

—M-am dat drept canar şi am crezut că am văzut o pisică.

-O eroare judiciară.

-Chiar aşa.

—Este pentru primă dată când văd o eroare judiciară în bermude.

Cu capul ei triunghiular uşor dat pe spate, cu privirea filtrându-se printre pleoapele pe jumătate coborâte, mă cântăreşte şi am impresia neplăcută că am cincisprezece ani. Mă întreb cum naiba să fac s-o aduc în patul meu. Dar ea nu-mi lasă alegerea şi cu ea nu voi avea de ales niciodată. Pe 7 ianuarie, a doua zi după eliberarea mea, încă de la primele cuvinte, am invitat-o la cină, invitaţie pe care a refuzat-o. A două zi, mă întâlnesc cu ea, aparent întâmplător, pe culoarul care duce la camera mea în care intră, pentru, zice ea, a se asigura că sunt bine instalat. Verifică funcţionarea duşului şi a căzii, a apei, a instalaţiei electrice, a aerului condiţionat; controlează ferestrele şi sertarele dacă se închid bine. Spun:

—Patul este cel care nu merge. E tare.

-Adevărat?

Se dezbracă şi se întinde goală pe pat, încrucişându-şi gleznele şi aşezându-şi ceafa brunetă în palme... Cambrează de două sau trei ori şi arcurile patului funcţionează perfect. Spun:

-Este extraordinar! De dimineaţă era încă tare. îmi permiţi?

-Te rog, îmi spune. Mă dezbrac şi eu şi în curând facem să răsune concertul saltelelor. O oră, două ore, în sfârsit mai târziu, îmi spune: Eram sigură: nu avem decât material de cea mai bună calitate.

Şi eu îi răspund:

-Exact ca şi mine.

Şaptezeci şi opt de mii dolari în iulie, pentru o singură lună. Agenţia mea din Nairobi lucrează din plin. Dar în iulie, înainte de toate, este debutul epocii aurului, deplină şi scurta epoca a aurului, cea pe care o voi trăi.

Pe Hyatt l-am întâlnit la Nairobi, cu ocazia călătoriei pe care am tâcut-o la sfârşitul lui aprilie întâlnire care nu m-a bulversat şi pe care aş fi uitat-o fără îndoială dacă, două săptămâni mai târziu, acelaşi Hyatt n-ar fi debarcat la Mombasa.

Cum merg maşinile?

El este cel care mi le-a vândut. Suntem în barul din White Sands Hotel dar, dorind să-mi vorbească, mă conduce pe plaja, unde o

întreagă încărcătură de olandezi cu ten de crustacee înmuiate în apă fiartă tocmai se zbenguieşte cu gratii pachidermice.

Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră, îmi spune Hyatt.

îl interoghez cu privirea.

Pe acel indian care se ocupă de afacerile dumneavoastră la Nairobi şi pe alţi indieni care sunt la Mombasa, cei care vă numesc Şefuleţul.

, Şi îmi înşiră nişte nume. îmi explică faptul că este impresionat de reuşita mea rapidă; crede că putem să lucrăm împreună. Chiar aşa, caută un asociat.

-Este vorba de aur.

—De ce eu?

-Pentru că trebuie doi. Aţi putea băga nişte bani în afacere.

-De ce nu dumneavoastră?

—Cine a zis că eu nu voi băga bani? O s-o fac. Şi pe urmă, aveţi încrederea indienilor.

Lucrurile avansează foarte repede. De fapt, nu mă mai aşteptau decât pe mine. Facem prima operaţiune împreună, Hyatt şi eu, în mai puţin de două săptămâni după ce ne-am înţeles în principiu. Afacerea este simplă de altfel: este vorba de a vinde indienilor veniţi din Calcutta sau Bombay, pe cale maritimă, şi aşteptând la graniţa teoretică a apelor teritoriale, nişte aur .care vine în principal din Africa de Sud. De ce aceste cumpărări din partea indienilor (care sunt uneori înlocuiţi de către evrei englezi - adevăratul nume al lui Hyatt nu este Hyatt, o voi afla din întâmplare)? Pur şi simplu pentru că intrarea aurului pe teritoriul Uniunii indiene este, dacă nu interzisă, cel puţin foarte sever reglementată, în timp ce indienii, dintotdeauna, se înnebunesc după bijuterii din aur. Şi având în vedere populaţia Indiei, piaţa este evident considerabilă.

Detaliile sunt aproape clasice: aurul soseşte în lingouri sau în bare, *via* Rodesia, Zambia şi Tanzania, bineînţeles prin contrabandă. La Mombasa, este mai întâi judecat din punct de vedere al calităţii de către un expert recunoscut de toate părţile, şi anume un evreu nativ din Amsterdam, având dublă naţionalitate, britanică şi israeliană şi efectuând de circumstanţă zboruri dus- întors Tel Aviv -Nairobi. Odată expertizat, aurul este topit şi transformat în port-catarg, în ancoră, în lanţ de ancoră. Se plătesc expertului 2% din suma

tranzacţiei, 8-10% topitorului. Rămâne de realizat partea cea mai delicată şi eventual cea mai periculoasă: trocul din mijlocul mării, dintre aur şi dolarii veniţi din Bombay sau din Calcutta. Să ajungi cu braţele încărcate de metal galben, cu inima în dinţi şi sufletul încrezător, e riscant, mai ales în plină noapte. în asemenea cazuri, tradiţiile prevăd un sistem complex de schimburi de prizonieri, bancnote rupte în două şi deci înmânate în două etape, tot atâtea peripeţii care nu mă încântă deloc şi care mă vor determina să nu întârzii prea mult în acest trafic puţin prea rocambolesc pentru gustul meu. în ceea ce-l priveşte pe Hyatt, el este perfect în largul lui. Pericolul fizic îl binedispune mai degrabă. Dar whisky- ul pe care îl îngurgitează la litru contribuie din plin la destinderea lui. Este întotdeauna de acord să fie ostaticul, funcţii înalte pe care eu nu le agreez deloc. De fiecare dată va fi ostatic şi de fiecare dată atât de beat, încât nu-şi va da seama de nimic. Chiar dacă ar fi fost ameninţat de un tun. În cinci rânduri am avut de furcă cu recuperarea lui, atât de tare se ataşa de temnicerii lui ocazionali.

Voi face în total cinci operaţiuni. Una la sfarsitul lui mai, trei în iunie, ultima în iulie. Pentru fiecare, marja beneficiară este.puţin mai mult de 35%. Prima dată am mizat treizeci de mii dolari. Ca să văd. Am văzut. în operaţiunile următoare, am pus în joc cvasitotalitatea capitalului de care dispuneam. Ceea ce înseamnă, pentru afacerea din iulie, ultima, un beneficiu de' aproape optzeci şi cinci de mii de dolari dolari pentru o miză de două sute patruzeci de mii.

Sunt în Kenya de şapte luni şi jumătate.

Prin filiera pe care mi-o indica Hyatt între două beţii şi care împrumuta un stabiliment bancar curios instalat pe o insula cu nume predestinat - Mafia Island, în largul Tanzaniei — virez cvasitotalitatea avutului meu unei bănci din Hong Kong, Hong Kong and Shangei Bank. Sunt vreo trei sute patruzeci şi cinci de mii dolari, la care trebuie adăugat ce păstrez la mine, într-un fel ca bani de buzunar. Hyatt, căruia nu mă pot împiedica, din pură lăudăroşenie puţin puerilă, să nu-i împărtăşesc aceste cifre, este impresionat. Şi eu sunt. Chiar şi Sarah, chiar dacă nu vrea să recunoască.

Pentru mine a venit momentul. Pe 7 iulie, povestindu-le lui Sarah, lui Joachim, lui Chandra, lui Hyatt, tuturor complicilor, agenţilor şi prietenilor mei din Mombasa şi din

Nairobi, că mă duc pentru câteva zile la Seychelles, unde vreau să examinez un teren în vederea unor investitii, trec în realitate frontiera tanzaniană. Precauţie fără îndoială inutilă şi un pic ridicolă, dar prefer să nu se ştie ceea ce voi face. Şi să fi luat un avion de la Nairobi, trecând pe sub nasul echipei mele de schimb valutar operând pe aeroportul din Embakasi, ar fi fost prea exhibiţionist! Aplic un plan pe care l-am copt îndelung.

Acest avion îl iau până la urmă de la Dar-el-Salam cu destinaţia Cairo, şi de la Cairo, Roma, şi de la Roma, Nisa. Mi-arn plătit biletul de avion cu bani gheaţă; tot cu bani gheaţă plătesc şi maşina pe care o închiriez pe aeroportul din Nisa. Ara aproximativ douăzeci şi cinci de mii dolari la mine. în după-amiaza zilei de 9 iulie ajung în raza Saint-Tropez-ului.

4

Tata a murit pe 28 august 1956. Eu m-am născut pe 9 septembrie 1948.

Aveam deci aproape opt ani în momentul morţii lui.

Tata se numea Andrea Cimballi şi se născuse la Campione. Este un oraş italian, dar nu în Italia, ci în Elveţia; este o enclavă minusculă pe teritoriul helvetic. Am fost acolo, am găsit un orăşel calm, iară istorie, care adăpostea deopotrivă sălile de joc ale unui cazino şi o biserică barocă consacrată Madonnei dei Ghirli, Notre-Dame des Hirondelles. Dacă escaladezi cele câteva trepte ale bisericii, în orice direcţie ai privi, vezi Elveţia iar Lugano, cu lacul lui, este în fata ta. Totuşi, esti în Italia, supus legilor italiene. Primul sat elveţian este la trei kilometri şi se numeşte Bissone, de cealaltă parte a digului care nu exista pe vremea când tatăl meu s-a născut şi care suporta astăzi şoseaua, calea ferată şi autostrada. Dacă tata s-ar fi născut la trei kilometri mai încolo, totul s-ar fi schimbat, nimic rău aproape nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate chiar ar mai fi fost încă în viaţă.

Familia tatălui meu era din Florenţa, avută, fără să fie bogată, cu o ascendenţă lombardă, cred. Familie de comercianţi, cu un profesor sau doi, doi sau trei jurişti; clasică. Casa de la Campione a fost

cumpărată de bunicul meu chiar înainte de primul război mondial, pentru a se adăposti de tunurile austriece, aşezându-se la umbra neutralităţii elveţiene, fără a părăsi pentru asta teritoriul naţional. Tata s-a născut acolo în 1919. Era, după câte se pare, un om deosebit de inteligent. Are timp să-şi termine studiile - este inginer şi licenţiat în drept - chiar înainte de a fi expediat în Libia şi în Tripolitania unde este rănit şi făcut prizonier. La începutul lui 1946, este înapoi în Italia, cu ocazia unui sejur de aproape un an în Canada şi Statele Unite. Aduce din acest sejur o idee, care crede ca îl poate îmbogăţi: este vorba de o serie de operaţiuni imobiliare vizând cumpărarea, amenajarea şi închirierea unor suprafeţe destinate caselor mobile şi caravanelor care existau pe continentul nord-american. Un singur inconvenient: este o idee care nu se poate realiza decât în Statele Unite, eventual în Canada. Tata dispune de un mic capital de familie. Este dispus să îl rişte. Prezintă în consecinţă autorităţilor italiene o cerere de scoatere de fonduri. Născut în Germania sau în Elveţia, această cerere n-ar fi fost decât o formalitate. în Italia sau în Franţa, ţări care se pretind liberale, venind de la un necunoscut, o astfel de cerere determină automat administraţia să ricaneze.

Cererea este respinsă. Şi acest refuz este capital.

Am aşteptat căderea nopţii la Sainte-Maxime, de cealaltă parte a golfului, şi nu mi-am reluat drumul decât pe la ora 10. Nici măcar nu intru în Saint-Tropez, o iau la dreapta spre Ramatuelle, apoi la stânga şi, printr-o reţea de drumuri desfundate, întâlnesc drumul spre Pampelonne, uimindu-mă eu însumi de uşurinţa cu care m-am descurcat.

în timpul acestor ultimi ani, între doi ani şcolari rataţi, am revenii de mai multe ori la Saint-Tropez; niciodată n-am ajuns până la Capilla. M-a împiedicat întotdeauna ceva. Casa nu mai este a mea şi până acum am refuzat chiar şi ideea să o văd deţinută de un altul, transformată.

într-un anumit loc al străduţei, se face un podeţ peste un pârâu. Apoi o curbă la dreapta şi o linie dreaptă, pini la stânga, viţă-de-vie la dreapta. Las maşina ia intrarea pe un drumeag. T-a construit mult în

treisprezece ani, cel puţin dacă nu mă înşeală memoria, care îmi restituie acest loc mai pustiu decât era altădată.

Cu motorul oprit, liniştea este totală. Este o noapte nemişcată şi blândă, parfumurile îi sunt mai puternice decât în amintirile mele. Un prim urcuş; există acoîo o cărare pe care o regăsesc cu cea mai mare naturaleţe, ca şi când aş fi străbătut-o în ajun. Marea şi plaja sunt la 600 de metri de mine, casa este deci uşor în dreapta mea, dacă mai există. O junglă joasă de arbuşti frumos mirositori. Cărarea nu mai urcă acum, dimpotrivă, se înclină şi coboară către plajă. Ceva mă tulbură: în mod normal, doar dacă din nou memoria nu mă înşeală, ar trebui să văd acum casa şi să-i zăresc luminile în ciuda laurilor. Or, nu văd nimic. Nici cea mai mică lumină, nici un zgomot. încă două sute de metri şi dintr-o dată o simt, prezenţa în umbră. O simt aşa cum simţi o femeie culcată lângă tine, noaptea.

Şi este nelocuită.

La mai puţin de o săptămână de la refuzul guvernului italian, tata este la Lugario. Face cunoştinţă cu un bancher elveţian puţin mai în vârstă decât el, Martm Yahl, de la
Zürich. Yahl a venit în Tessin-ul elveţian ca să deschidă o agenţie a băncii private stabilite de către bunicul său la Zürich şi apoi la Geneva. Tata şi Martin Yahl se simpatizează, sau tata se arată suficient de convingător. în orice caz, Martin Yahl acceptă să îl ajute financiar, fie găsind mijlocul să facă să treacă în Elveţia capitalurile italiene ale tatălui meu, fie împrumutându-i acestuia bani. Oricum, cei doi lucrează împreună* Mai mult decât atât, Martin Yahl se va regăsi totodată bancher, acţionar în societatea pe care o va înfiinţa tata şi girant al acestei societăţi.

Este vorba de un holding, adică de o societate anonimă, creată special pentru a controla şi a dirija un grup de întreprinderi de aceeaşi natură - în cazul de faţă la scară mondială - acţionând în acelaşi sector. Şi Martin va fi însărcinat oficial cu gestionarea holding-ului prin ceea ce se numeşte un act de trust - trust înseamnă în engleză încredere - va fi deci un om de încredere. Martin Yahl este

omul de încredere, singurul care apare, care știe cu adevărat cine posedă, cine a creat și cine animă de fapt holding-ul.

Tata are neaparată nevoie de acest secret. Este în fraudă față de fiscul italian, într-un fel. Chiar dacă acești bani de care se servește pentru a-și crea propria întreprindere sunt ai lui, și și-a achitat pentru ei impozitele italiene, dar i se interzicea să îi utilizeze așa cum credea el și a trecut dincolo, asta este crima lui. Putea să-i fi pierdut la curse, să-și fi tapisat cu ei pereţii casei de la Campione, dar nu să-i exporte, nici măcar pentru a crea Dupont de Nemours sau General Motors. Numai dacă ar fi aparţinut stabilimentului, dacă ar fi fost preşedintele-director general al unei mari, multinaţionale, în care caz ar fi putut fără îndoială să facă vreun aranjament cu cerurile.

Tata are nevoie de acest secret şi se serveşte de el. Apoi, trecând anii, nu se mai poate întoarce. Cam greu să te duci la fiscul italian şi să-i spui: am fost în fraudă, vreţi să ştergeţi cu buretele - şi la ce preţ! - să mă lăsaţi să mă reinstalez oficial în ţara mea de origine, în calitate de creator de imperiu? Cu atât mai mult cu cât între timp tata s-a stabilit în Franţa, s-a însurat cu o tânără evreică austriacă întâlnită la familia Yahl, a acumulat bunuri oficiale, o avere pentru care îşi plăteşte foarte normal impozitele. Printre aceste bunuri oficiale, care se adaugă celor două antreprize de construcţii, diferitelor acţiuni în diverse societăţi, imobilelor, dintre care unul pe Rue de la Pompe la Paris, unde locuieşte legal, există cele 30 ha şi casă de pe coasta sud-estică a aproape insulei Saint-Tropez.

Activitatea principală a holding-ului: construcţia de imobile şi investiţiile cu rentabilitate crescută - parcelări, cumpărări de terenuri şi deci afaceri imobiliare în general, totul însoţit de importante acţiuni, peste tot prin lume, în antreprize de construcţie şi de materiale de constructie. Cineva mi-a spus într-o zi: "Ceea ce avea într-adevăr tatăl dumneavoastră era acest fel de a distinge deschiderea, ideea, de a se precipita cu o rapiditate stupefiantă, de a o lărgi, de a o dezvolta imediat. Pur şi simplu, gândea mai repede decât oricine din jurul lui. Şi abia începeai să înţelegi ce tocmai construia, că el era deja departe. Există două feluri de a reuşi: răbdarea şi agilitatea izbitoare a jucătorului. Tatăl dumneavoastră era din al doilea aluat.

Din 1946 în 1956, zece ani. în zece ani, ideea de bază a tatei se dovedeşte remarcabilă. în ultimile luni ale vieţii sale, ale vieţii noastre comune atât de scurte, îmi amintesc de acele călătorii pe care le facea în America Latină, de acea bucată de metal pe care mi-a arătat-o într-o zi, spunând: "Este încă puţin utilizat în industrie. Dar va veni o zi în care va fi esenţial. Şi în acea zi vei fi, vom fi, tu şi eu, printre puţinii oameni din lume care îi va controla accesul pe piaţă..."

Ştiu —dar ştiu puţin - că holding-ul constă într-o societate anonimă instalată la Curaçao, în Antilele olandeze. Aceasta societate din Curaçao, înainte de a dispărea brusc într-o zi de septembrie '56, deţinea totalitatea acţiunilor altor societăţi, acestea avându-şi sediul social în Nevada, respectiv în Hong-Kong şi în Liechtenstein şi deţinând ele- însele totalitatea titlurilor unui al treilea rând de societăti stabilite în Statele-Unite, în Argentina, în Franţa, în Luxemburg...piramidă fabuloasă, terminându-se cu societatea din Curaçao, ea însăşi girată de o filială discretă a Băncii private Martin Yahl. Şi în 1956, în august 1956, totul indica faptul ca această piramidă este tăcută din aur pur.

Sunt la trei metri de casă şi tot nu văd nimic. La stânga, clădirea joasă a garajelor şi a grajdurilor şi micul şopron în care îmi garam Ferrari-ul de un cal şi jumătate putere. Toate uşile de lemn sunt închise, cu lanţuri şi lacăte. Nu se poate vedea nimic în interior.

în faţa mea, clădirea principală. Are douăsprezece sau paisprezece camere, nu-mi mai amintesc. Este o clădire în U, deschisă în direcţia mării. Poarta principală cu batant dublu este la câţiva metri. Mă apropii şi bat. Bătăile surde răsună în liniştea nopţii dar, după câteva minute, nici cel mai mic rezultat.

Mă hotărăsc să aprind torţa cumpărată la Sainte- Maxime: aceasta luminează întreaga tufa de lauri din dreapta mea; arbuştii par că au mai crescut şi am deodată impresia unei grădini abandonate.

Cine a cumpărat casa când a fost scoasă la vânzare?

înconjor clădirea, cu mirosul mării în nări. Grădina este acolo, cu palmierii ei, agavele, laurii, şucaşii, tufişurile şi masivele hortensii. Piscina trebuie să fie la stânga, şi în fund de tot se află fără îndoială

peretele de piatră, înalt de trei metri, cu grilajul şi scara pe unde ieşeai pe plajă şi pe ponton. Mă întorc şi străbat treptele care duc în inima acelui U, în această semi-curte interioară în care cinam. în nopţile vibrând de fluturi. Cele șase ferăstruici sunt parţial închise şi, în timp ce fasciculul torţei mele descoperă trei faţade cu ferestrele închise, mi se înfiripă convingerea că aceste ochiuri n-au fost deschise de ani. Este oare posibil nu numai ca reşedinţa de la Capia să fie goală, în acest iulie în care Saint-Tropez-ul îşi trăieşte intens vara, fiecare metru pătrat din teritoriul lui fiind ocupat dublu, ci să fi rămas şi nemodificată?

Regăsesc unul dintre itinerariile mele de copil: acoperişul şopronului, cel al grajdului cel mai înalt şi de aici, pe acoperiş, până la ferestruica luminând în plină zi hambarul. Cârligul care sprijină rama, sare la fel de uşor ca și altădată; un minut mai târziu, sunt la primul etaj, cuprins progresiv de o spaimă surdă şi de sentimentul impalpabil al unei prezente mute. Totuşi, casa este goală, pot să jur. Dar în acelaşi timp... în stânga, în galerie, mareîe gol prin care descoperi imensa cameră de zi; în dreapta, dormitoarele. Camera mea era în fund, la capătul galeriei, de la ferestre se vedea marea. Camera* părinţilor se află pe cealaltă parte, astfel încât de la un balcon la altul, pe deasupra a opt sau nouă metri de curte t interioară mama îmi zâmbea şi îmi vorbea în fiecare dimineaţă, după ce mă sculam.

Ezitare. Dar ceva mă atrage jos. Treaptă după treaptă pe scară, am senzaţia că mă scufund într-un univers totodată familiar şi necunoscut. Urca în mine o fascinaţie, o simt fără s-o înţeleg. Fasciculul torţei mele s-a îndreptat aproape împotriva mea spre uşa acestei camere care este, în aripa stângă, perpendiculară pe camera părinţilor. Uşa camerei este uşor întredeschisă. Amintirile năvălesc: suntem pe plajă, eu şi tata, la câteva minute după plecarea acestui vizitator. Sunt acolo trei fete drăguţe şi goale, care îl priveau pe tata răzând. El le vorbeşte, cu vocea lui gravă, cu acel accent uşor pe care-l avea când vorbea franţuzeşte. Părăsim plaja, urcăm scara, traversăm grădina. Ferrari-ul roşu este în patio, între şezlonguri. Mă instalez în el. Tata mă ciufuleşte, trece, intră în această cameră din aripa stângă, care este biroul lui. Suntem singuri în casă, eu şi el. Marna a ieşit, servitorii, Pascal şi nevastă-sa, sunt la cumpărături sau nu ştiu unde.

Tata este la birou şi vorbeşte la telefon. Vorbeşte în germană. încerc să pornesc Ferrari-ul, fără să reuşesc. O lovitură surdă şi un ţipăt sugrumat, îmi trebuie un moment ca să înţeleg şi să acţionez, intru în birou şi îl văd pe tata pe jos, târându-se spre mine, cu faţa stacojie, cu ochii ieşiţi din orbite. Se târăşte şi întinde o mână spre mine, încercând să vorbească. încep să urlu şi, pentru că nu mai e nimeni, după ce am trecut prin bucătărie, alerg către plajă. Cele trei fete goale au plecat şi sunt deja la o sută de metri de mine. Alerg după ele, pe această porţiune a plajei unde nisipul este umed şi tare şi când ne întoarcem tata murise deja, culcat pe spate, ţinând în mână un budha negru. Budha este pântecos, gol.; îşi ţine braţele întinse deasupra capului, cu degetele plasate aproape perpendicular şi foarte răsfirate; capul îi este aplecat pe un umăr, are ochii închişi şi zâmbeşte cu un aer de extaz misterios. împing uşa şi intru în birou, torţa mă trage. Şi aici, şocul. Covorul este acolo, şi îţi poţi chiar imagina că s- a strâns în locul în care tata s-a prăbuşit şi s-a târât, îndoindu-l sub el. Telefonul pe care tata îl ţinea în mână în momentul morţii este în acelaşi loc ca acum treisprezece ani. Totul este în acelaşi loc ca acum treisprezece ani, totul este intact, neschimbat, perfect şi fantastic de asemănător. Timpul a încremenit "şi am opt ani. Mă sprijin cu spatele de uşa pe care am închis-o, apoi cu capul, şi încep să plâng pentru prima dată după treisprezece ani, cu faţa în întuneric, cu fasciculul torţei îndreptat spre micul budha care stă pe birou şi care îmi adresează impenetrabilul zâmbet al fericirii fără limite.

Tata a murit pe 28 august 1956, de o criză cardiacă, îr. biroul casei sale de la Saint-Tropez, pe când telefona cuiva care nu a apărut niciodată de atunci. Avea 37 de ani.

în august 1956, prin voinţa tatei, sunt singurul moştenitor. Teoretic, trebuia să intru în posesia societăţii de la Curaçao, cel puţin a acţiunilor la purtător care reprezintă proprietatea. Din acest punct de vedere, nimic mai clar decât testamentul tatei, în care sunt desemnaţi doi legatari: Martin Yahl şi unchiul meu Giancarlo. Legatul priveşte totalitatea bunurilor, activul oficial în Franţa, în Elveţia, sau holding-ul, aşa cum este el definit prin actul de trust.

Teoretic.

Intru în sfârşit în posesia acestor acţiuni la purtător. Le- am văzut, mi-au fost arătate şi, când am împlinit 21 de ani, mi s-au chiar înmânat. Dar nu mai valorau atunci decât hârtia din care erau confecţionate. Şi mi-au explicat că totul a ţinut de modul în care tata şi-a eşafodat averea la început: "Tatăl tău, mi-a" spus înălţimea Sa Bancară, Martin Yahl, era un om excepţional, dotat cu un adevărat geniu de creator. Dar a crea presupune şi a administra, a tăia o galerie presupune să o consolidezi pe măsură ce avansezi. în ciuda protestelor mele vehemente, tatăl tău nu a vrut niciodată să consolideze. Şi într-o zi, totul s-a prăbuşit. Din nefericire, este posibil ca moartea să-i fi fost provocata de sentimentul eşecului..."

Asa vorbi înălţimea Sa Bancară. Spune chiar: "protestele mele vehemente". Nu cred să existe pe lume un om pe care să pot vreodată să-l urăsc atât. Nici măcar pe unchiul meu Giancarlo, care n-a fost niciodată un imbecil

Cât despre bunurile elveţiene şi franceze ale tatei, mi s-a explicat că au fost utilizate în totalitate pentru a recupera pierderile suportate dincolo. Există probele, bineînţeles, gata să fie supuse oricărui examen al oricărui specialist, în cazul în care, ipoteza absurdă, ai avea dubii în privinţa bunei- credinţe a legatarilor. "Franz, eu şi unchiul tău am avut grijă de tine, te-am crescut şi răsfăţat, poate prea mult, ca să vorbim deschis. Ai 21 de ani, eşti major, conform legii franceze. Am hotărât, pentru prietenia şi afecţiunea pe care o purtăm tatălui tău în ciuda rătăcirilor lui, să-ţi constituim un capital din proprii noştri bani, un capital care îţi va permite să te lansezi în viaţă, studiile tale nefiind din nefericire prea strălucite".

Am luat cecul pe care mi-l întindeau şi am plecat, de fapt în Anglia, la Londra, unde, pentru că se găsea acea tânără acum moartă, credeam că n-o să fiu chiar singur. Am plecat, pe jumătate înnebunit de ura, inexplicabilă la acea dată, pe care o purtam celor doi. Şi eram mai mult decât, pe jumătate nebun: am cheltuit aceşti bani în două luni şi paisprezece zile, într-o frenezie sinucigaşă.

Mă aşez chiar la biroul tatei, în fotoliul de piele neagră cu spătar înalt, care era al lui. Budha îmi întoarce spatele. îl întorc şi ne privim unul pe altul, chiar dacă el are ochii închişi. Din buzunarul de la piept al cămăşii scot scrisoarea anonimă pe care am primit-o la

Mombasa, cu două zile înainte de Crăciun. O citesc pentru a mia oară: *"în momentul încetării fideicomisuhd, aţi obţinut în jur de un milion de franci francezi, reprezentând ce-a mai rămas din averea tatălui dumneavoastră. în realitate, această avere reprezintă între cincizeci şi şaizeci de milioane de dolari, deci aţi fost spoliat."*

Pentru Martin Yahl şi unchiul meu Giancarlo. tata a murit în august 1956, în acest birou în care sunt acum; a murit din cauza unei crize cardiace şi a murit ruinat, astfel încât a trebuit să vândă totul, inclusiv această casă în care se găseşte acest birou, inclusiv *La Capilla.* Şi totuşi, din dragoste pentru tata, înălţimea Sa Bancară şi Unchiuleţul Giancarlo mi-au finanţat tinereţea, m-au răsfăţat - m-au descompus, mai bine zis, şi văd acum că nu era din bunătate -şi chiar, după majorat, mi-au constituit o dotă de tânăr fecior, din averile lor personale.

Este versiunea lor.

Este falsă, de acum sunt convins.

în următoarele trei ore scotocesc prin fiecare colţ al casei, cu speranţa că tata mi-a lăsat ceva numai mie, vre-o urmă, vre-un indiciu. Dacă dincolo de moarte a vrut să-mi adreseze ceva, în această casă l-a ascuns. Iubea *La Capilla* şi n-ar fi schimbat-o pentru nimic în lume. Asta ar fi trebuit să mă alerteze: în mijlocul celui mai mare dezastru, tata ar fi găsit mai mult ca sigur mijlocul să salveze această casă. N-a făcut nimic. Pentrji mine, concluzia este clară.

Părăsesc casa când zorile se iveau deasupra mării. îl iau cu mine pe budha extaziat, pe care l-am furat.

La ora nouă debarc la Carlton din Cannes. Fac un duş şi încep să telefonez. îmi trebuie mai puţin de o oră ca să găsesc un notar.

—Mă interesează o proprietate din comuna Saint-Tropez, lângă plaja Pampelonne -Tahiti. Se numeşte *La Capilla.*

-Proprietatea nu este de vânzare.

—Sunt gata să ofer orice preţ.

—îmi pare rău, domnule. Nu se pune problema de a vinde.

—Dar mi s-a spus că proprietatea a fost lăsata în paragină.

Linişte.

-Aţi fost greşit informat, domnule.

Vocea îi este curtenitoare dar fermă, cu un uşor accent provensal.

-Aş putea cel puţin să-l întâlnesc pe proprietar? Aş vrea să mă adresez direct lui, din motive personale.

Marşez cât îndrăznesc, fără să-mi spun numele. Degeaba:

-Nici măcar, domnule. Notarul ăsta e un zid. După ce i- am mulţumit, pun receptorul în furcă şi rămân câteva secunde contemplându-1. Dar dacă aş fi încercat cu bani? O informaţie se poate cumpăra întotdeauna, dacă n-a putut fi obţinută gratis. Dar sunt convins că aş fi eşuat. Urmează câteva minute de iritare, cărora mă abandonez. De ce acest mister? Cine a cumpărat *La Capilla,* doar pentru a o lăsa intactă, perfect intactă, aşa cum era acum treisprezece ani, pe 28 august, când a murit tata?

Nu seamănă cu unchiul meu Giancarlo, care e sentimental cam cât o perdea de dus şi pe deasupra îl şi detesta pe fratele lui prea dotat. Martin Yahl? Rizibil.

Totuşi, "persoana care deţine drepturile de proprietate", cum spune notarul, a făcut, în momentul cumpărării, un important efort financiar. Chiar şi acum treisprezece ani, treizeci de hectare pe aproape insula Saint-Tropez costau destul, în special cu o casă de cincisprezece camere, cu piscină şi dependinţe şi un ponton privat. Cumpărătorul avea mijloace. Le mai are şi acum, astfel încât nu are nevoie, nici astăzi, de acest capital blocat astfel. Misteriosul meu proprietar este bogat. Părăsesc Cannes-ul după-amiază. în seara zilei de 10 iulie, sunt la Paris şi descind la Ritz, unde n-am fost niciodată, şi deci nu risc să tiu remarcat, în amintirea tinereţii mele nebune. O nouă şedinţă la telefon. Omul pe care îl caut cinează în seara aceea, o aflu insistând, după ameninţări şi rugăminţi, la restaurantul La Bourgogne, b-dul Bosquet.. îl găsesc acolo. Acceptă, mai întâi surprins, apoi mai liniştit când îi vorbesc de bani, o întâlnire în Place du Trocadero, la intrarea în Avenue de Georges-Mandel. Mă întreabă nesigur:

-Cum ne recunoaştem? -Voi fi

într-un Rolls Royce.

Asta îl linişteşte puţin, cine iăpeşte din Rolls? Este punctual şi îşi parchează Citroen-ul chiar lângă Rolls. Ezită, apoi, descoperindu-rni tinereţea şi constatând că sunt singur, vine şi se aşează lângă mine şi remarcă: —Sunteţi foarte tânăr. -Nu este contagios, îi întind pachetul: -Zece mii de dolari.

Râde puţin nervos şi mai târziu râdem împreună de circumstanţele acestui prim contact.

-Dacă dumneavoastră căutaţi un om de acţiune...

îi dau un bloc-notes şi un creion.

-Banca Martin Yahl, sediul general pe Avenue General- Guisan la Geneva. Şi Giancarlo Cimballi, adresă...

îi povestesc tot ce stiu despre Curaçao. îi spun bănuielile mele, de fapt certitudinea mea că a avut loc o deturnare acum treisprezece ani. Exclamă: după atâţia ani!

-Vreau mai întâi să aflu dacă această deturnare a avut loc, apoi dacă mai este posibil să dovedim ceva, pe scurt, dacă putem demonta

masinatiunea. Vreau să mai ştiu, în fine, cine în afară de Yahl şi Giancarlo Cimballi a mai putut lua parte.

-Dacă a existat vreo maşinaţiune.

—Aţi putea să faceţi o anchetă? Trebuie neaparat să fie discretă. Nu vreau în nici un caz ca Yahl să bănuiască ceva.

Mă studiază. în umbra din maşină, îmi distinge cu greu trăsăturile și mi-am pus și ochelari de soare. Mă întreabă:

-Cum mi-aţi obţinut numele?

îi citez numele ultimului personaj din filiera formată din vreo cincisprezece-douăzeci de telefoane. Nu este nimeni altul decât un ministru în exerciţiu.

-Voi verifica, bineînţeles, spune.

-Bineînţeles.

Este clar că uşoara lui teamă de până acum a făcut loc curiozităţii. Acest mister care mă înconjoară îl intrigă. Trebuie să recunosc, în ceea ce mă priveşte, mă amuza destul. Interlocutorul meu se numeşte Marc Lavater, este un om de vreo cincizeci de ani, care îmi va deveni unul dintre cei mai dragi prieteni; a fost cadru superior în administraţia franceză a impozitelor şi dirija o brigadă de control pe strada

Volney; apoi a trecut de cealaltă parte a baricadei, oferindu- şi sfaturile celor pe care până atunci îi vâna. Eficienta lui mi-a fost lăudată din abundenţă, la fel şi relaţiile lui, chiar internaţionale, şi, ceea ce ultimul meu interlocutor a numit în jargonul lui, "fiabilitatea" sa.

—Problema este, spune, că afacerea dumneavoastră are drept cadru în special Elveţia. Acolo sunt mai puţin în largul meu decât în Franţa. Pe de altă parte...

-Acceptaţi, da sau nu?

—Lăsaţi-mâ să termin. Pe de altă parte, în Franţa va fi o anchetă dificilă, mai ales dacă va trebui să fie efectuată fără să-i alertăm pe cei interesaţi...

-Da sau nu?

—Pe de altă parte, mi-am păstrat mulţi prieteni în serviciile fiscale elveţiene...

Pliveşte bancnotele. îi spun:

—O sută de mii de dolari la sfârşit. Când o să am toate răspunsurile.
începe să râdă.
-O să accept, spune. Nu pentru bani. în special pentru că povestea dumneavoastră mă amuză. Adevărat. -
Nu-l cred pe moment. Am îndoieli. Spun:
-Mai este ceva...
îi vorbesc de casa de la Saint-Tropez.
-Vreau să ştiu cine a cumparat-o. Şi dacă proprietarul actual este acelaşi cu cel de acum treisprezece ani.
îmi pune câteva întrebări. Nu, nu mă va putea găsi, eu voi fi cel care voi lua contact cu el. Zâmbeşte, acum în largul lui:
-Pot să vă cer numele? îi zâmbesc la rândul meu:
Numiţi-mă Mohte-Cristo.

A doua zi, pe 11 iulie, sunt înapoi în Mombasa. Ii explic lui Sarab:

-Seychelles fără tine sunt ca o masă fără brânză. Şi,
puţin mai târziu, lui Hyatt:

-Mi-ai propus să plecăm împreună la Hong-Kong? De acord. Kenya aparţine de acum trecutului.

5

Un lucru este sigur la Hyatt: cunoaşte Hong-Kong-ul în care s-a născut. Vorbeşte chineza şi este clar că se simte aici ca la el acasă.

Suntem aici de două săptămâni. Am părăsit Mombasa la patru zile după întoarcerea mea din Europa. I-am propus lui Sarah să mă însoţească. A acceptat mai întâi, apoi a refuzat. Am simţit-o ezitând şi eu însumi ezitam, neştiind sigur dacă doream să dau curs acestei legături sau să mă servesc de această plecare ca de un pretext excelent pentru a o rupe. "O să te întâlnesc poate acolo. Este posibil să-mi găsesc acolo o slujbă. -N-ai nevoie să-ţi găseşti de lucru, sunt aici." Scuturând capul: "Prostii, ştii că ţin la independenţa mea."

La Hong-Kong, în Central, insula Victoria, merg pe Des Voeux Road, urmând o traiectorie pe care am mai parcurs-o deja de douăzeci sau treizeci de ori de la venire şi în curând ajung în faţa celor două clădiri crem, geometrice şi urâte, dar totuşi impresionante; în stânga Banca Chinei, în dreapta, Banca Hong-Kong and Shangai. În aceasta din urmă dorm pentru moment cei trei sute cinzeci de mii de dolari "kenyeni" pe care i-am depus aici.

Nu am încă *22 de ani, o să-i împlinesc în două luni. Ce s-a întâmplat în Kenya? Uneori mă întreb dacă nu cumva am visat. Am câştigat într-adevar toti aceşti bani? Asa de repede? Am beneficiat oare de împrejurări excepţionale? Cât valorez eu de fapt?

Funicularul de la Pic se află la câteva sate de metri, în spatele hotelului Hilton. Panta este deosebit de abruptă, dar pe măsură ce,, cabina - sunt de fapt două şi se contrabalansează - câştigă în înălţime, priveliştea îti taie răsuflarea, mai înâi catedrala Saint John, apoi colinele de pe mălul mării şi, în stânga, grădina zoologică şi, pe măsură ce fabuloasa panoramă se lărgeşte, apar înaltele turnuri din Victoria, rada şi Valea Fericită, ca şi Wanchai şi Causeway şi, în faţă, peninsula Kowloon, punctul de început al continentului chinez, însângerată profund de urma rectilinie a şoselei Nathan Road.

Am câştigat trei sute cinzeci de mii de dolari. Prin şansă sau nu. Pot să rămân în starea asta, să mă aiiniez, să-mi cumpăr un bar sau să mă însor. Pot să repun totul în joc, să o iau de la început, ca la

Mombasa. În realitate, nu sunt păcălit deloc de depresia ps care o simt: ea este cauzată puţin de absenţa lui Sarah, care îmi lipseşte mai mult decât m-aş fi aşteptat; este cauzată şi de această nelinişte agasantă, atunci când mă gândesc la ceea ce am . declanşat în Europa, prin Lavater. Este cauzată mai ales de Hong-Kong: nu este un oras unde să mă simt în largul meu, această mulţime asiatică curgând în continuu mă apasă. Şi apoi, ce să fac aici? M-am lăsat convins să plec de către Hyatt. Acum, fiind aici, măsor imensa complexitate a ceea ce înfrunt. Sunt pe punctul de a- mi fi dor de paradele mele pe Kilindini Road, la volanul Mini-Moke-i, salutându-mi clienţii şi prietenii pentru care eram "Şefuleţul". .Aici nu sunt nimic şi nu văd deloc metoda de a deveni cineva.

Coborând din funicular, ajung ia Lo Fung, un restaurant la etajul al doilea al turnului din Victoria Peak. Chelneriţele circulă printre mese purtând, în coşuri agăţate de gât, zeci, chiar sute de specialităţi diferite. Hyatt este deja acolo şi îmi face semn cu mâna:

-Ai făcut o mutră! S-a întâmplat ceva? Cel puţin, să nu-i faci scandal tipului care o să vină. Nu este decât directorul comercial şi multe depind de el.

Se lansează într-o descriere entuziastă a viitorului care ne aşteaptă şi aproape imediat cel cu care avem întâlnire soseşte. Este un chinez subţire şi elegant, îmbrăcat în ceea ce pare a fi şantung, în orice caz ceva crem, care vorbeşte o engleză de prezentator la B.B.C. Este uşor condescendent fată de Hyatt care nu pare, sau e doar o aparentă, că-şi dă seama. Cu mine se poartă diferit. Tinereţea mea îl intrigă. Şi profită de o scurtă tăcere a lui Hyatt ca să mă întrebe: — Sunteţi asociaţi de multă vreme? Zâmbesc:

-De ani. Am făcut războiul împreună. Peste două ore rulăm toţi trei pe continentul chinez, prin Kowloon, în direcţia Noilor Teritorii. Mă orientez: mergem spre nord-vest. Zăresc o insulă pe stânga.

-Tsing Yi, comentează Hyatt. Au instalat aici şantierele navale care erau altădată la Hong Kong.

Defilăm prin faţa interminabilelor posesiuni ale braseriei San Miguel care, împreună cu berea Tsing Tao, striveşte piaţa asiatică. Puţin mai încolo:

-Am ajuns. Uzina are şase sute de angajaţi. Nici un occidental, suntem între chinezi.

-Jucării, Franz, comentează Hyatt. Am totul: punctele de descărcare din Europa, contactele cu distribuitorii, totul. Ştii cât costă o păpuşă fabricată aici faţă de una, aceeaşi, fabricată în Europa? Nici măcar jumătate. Maximum! Este o afacere odihnitoare. Se lucrează trei sau patru luni pe an şi în restul timpului...

Gest larg din mâinile lui mici şi grăsuţe. Pentru Hyatt, viitorul este aici: liniştit, asigurat, un scurt trimestru de lucru şi apoi un *dolce faniente* tot restul anului. Pe scurt, la pensie.

—Nu te prea entuziasmează. Ai ceva împotriva jucăriilor? în curând e Crăciunul.

N-am nimic împotriva jucăriilor şi nici a famiente-ului. Dar nu mă văd petrecându-ini viaţa la Hong Kong, în mijlocul acestei mări umane-în care, pentru mine, toate figurile seamăna între ele. Defilăm prin ateliere, ni se zîmbeşte amabil, un contramaistru sau ceva asemănător varsă un fluviu de explicaţii pe care Hyatt mi le traduce. Eu mă gândesc la Sarah, la corpul ei zvelt şi nervos, la privirea ei sarcastică strecurată printre pleoapele pe jumătate închise...

—Aici avem biroul de studii.

Văd tot felul de maşini cu baterii, animale, vehicule, alte păpuşi care plâng şi care spun mamă în treizeci .şi şase de limbi. Au trecut cel puţin două ore de când suntem în această uzină şi mă cuprinde o plictiseala de moarte. Când, în sfârşit, suntem pe punctul de a scăpa, ceva îmi atrage atenţia. Seamănă cu o scărpinătoare. Este o scărpinătoare.

—Este electrică. O puneţi pe spate şi merge singură, fără să aveţi nevoie să mişcaţi braţul. Nu este decât un gadget.

Directorul nostru comercial, cel cu care am luat masa, se numeşte Ching Nu Mai Ştiu Cum. îl întreb:

. -Mai aveţi şi alte chestii de genul ăsta? Scutură din cap râzând:

—Tinerii din biroul nostru de studii s-au amuzat un pic. Nu este decât un gadget.

-Şi le vindeţi? Din nou un zâmbet: -Nu, bineînţeles. Nu este decât... —Nu este decât uri gadget, ştiu. Pentru o idee idioată, este o idee idioată.

întoarcere la Hong Kong. Ching Nu Mai Ştiu Cum, la cererea mea, consimte să-mi vorbească de aceşti "tineri din biroul nostru de studii care se amuză un pic". Doi dintre ei, cei mai ţicniţi se pare, locuiesc la Central. Lucrează în special pentru cineama, la efecte speciale şi sunt printre eminenţii specialişti ai acestei hemoglobine care se revarsă ca un torent din toate filmele made în Hong Kong. în aceeaşi seară îi întâlnesc într-un restaurant din Wanchai. Se numesc Li şi Liu sau invers, n-o să-i deosebesc niciodată pe Li şi Lu sau invers, n-o să-l deosebesc niciodată pe Li de Liu şi vice versa. Sunt aproximativ de vârsta mea. Când le vorbesc de ideea mea, se prăpădesc de fâs.

-Şi intenţionaţi să vindeţi scărpinătoarea noastră electrică pe Camaby Street la Londra?

Şi în alte părţi. Râd cu lacrimi. Bem un fel de sake chinezesc, hsiao shin, sau ceva asemănător; este un vin de culoarea urinei, exact, făcut din orez şi servit cald, încălzit în faţa noastră în bain-marie. După trei sau patru înghiţituri, sunt obligat să mă agăţ de masă. Ne reîntâlnim a două zi dimineaţă, de data asta în holul Camerei de Comerţ, şi cele trei sau patru idei de gadget pe care le propun îi face să izbucnească din nou într-un râs nebun, care n-are în njod sigur nimic cu hsiao shin. La Hong Kong nu există formălităţi reale de vamă pentru importuri şi, a fortiori, nici pentru exporturi; sunt percepute doar nişte taxe indirecte pe câteva produse cum ar fi tutunul, alcoolul şi hidrocarburile. Pentru gadget-urile mele, nici o problemă, mi s-a spus, astea o să-i facă mai curând să râdă. Trade Licensing Section a Departamentului Comerţului şi Industriei îmi înmânează un patent gratuit şi urgent, zâmbind. Am aflat, dar Hyatt

mă informase mai înainte, că exporturile mele se vor face fără taxe. Totuşi, voi avea de rambursat nişte taxe, destul de modeste, pentru că este vorba deseori de materiale - în special plastic -supuse unor taxe manufacturate local şi apoi exportate direct pornind de la o uzină din colonie. Mai târziu, am reuşit chiar să anulez această dispoziţie. Dar n-am ajuns încă acolo. în după-amiaza aceleaşi zile, acelaşi Departament al Comerţului şi Industriei acceptă principiul de a-mi livra, pentru produsele care nu există încă, dar care vor exista în curând, obligatoriul certificat de origine. Acesta se numeşte Certificat de Origine de Preferinţă Generalizată şi îmi va permite să export liber în cele şase ţări iniţiale ale Pieţii Comune europene, apoi în Marea Britanie, în Irlanda, Suedia, Elveţia, Austria, Japonia, Statele Unite, Danemarca, Grecia, Canada, Australia şi în alte ţări.

Dar nu ai Belucistan-ul, nici Burundi şi nici Samoa, remarcă Hyatt acru. Hyatt crede ca am înnebunit. în acest moment al afacerii, cu greu pot să nu-i dau dreptate. Am încercat să-i explic, i-ain spus ce am simţit chiar pe Camaby Street din Londra, în faţa acelei etalări de obiecte fără nume şi fără nici un sens, de care te agăţai cu o frenezie cu atât mai mare cu cât nu serveau la nimic, în acele dughene instalate aproape în bătaia vântului, pe lângă magazinul Mary Quant.

-Există o cerere de obiecte care nu servesc la nimic. Sau dacă nu există încă, o vom crea.

Stă în cumpănă şi bombăne. O să încerc tot ce pot ca să-l conving fără să-l bulversez. Ţine la ideea lui de un trimestru de muncă pentru nouă luni de vacanţă şi nu vrea să renunţe. Şi nu va ceda, spune. Totuşi, am nevoie de el, şi dacă nu de el, de banii lui. Uzina lui Ching Nu Mai Ştiu Cum acceptă să producă nişte cantităti impresionante de Incăltător Luminos Pentru a te Incălţa Fără să-ţi Trezeşti Nevasta, Foarfecă la Rece pentru a Tăia Gheaţa, Bricheta Vorbitoare Care vă Insultă de Câte Ori Aprindeţi o Nouă Ţigară, Beţivul al Cărui Nas Roşu Clipeşte Când Paharul Iţi Este Gol, Banana Urlătoare (când o decojeşti), uzina vrea să producă toate astea în serie, cu condiţia să le semnez o comandă fermă. Altfel spus, trebuie să-mi angajez în afacere totalitatea capitalurilor care nu se întind la infinit, cu atât mai mult cu cât tiebuie să fiu în stare în fiecare clipă să achit nota cu onorariile, nouă zeci de mii de dolari, pe care mi-o poate trimite oricând Marc Lavater. Costă desigur mult să-l joci pe Monte-Cristo

într-un Rolls, chiar dacă pe moment m-a distrat mult. Şi apoi, îmi trebuie bani pentru a pregăti terenul în Europa, pentru a realiza contactele necesare; o să-mi trebuiască şi bani pentru a avea cu ce trăi, la Hong Kong sau în oricare altă parte, aşteptând să-mi intre beneficiile. Dacă vor exista beneficii.

Refuzul obstinat al lui Hyatt mă lasă fără replică. îmi mai lipsesc o sută sau, mai corect, o sută cincizeci de mii de dolari; nici o bancă întrebată nu pare să creadă în gadget-uri la preţul asta.

—Hyatt, cel puţin împrumută-mi nişte bani. Dând din cap:

-Ţi-am propus o afacere de aur, trei luni de muncă, nouă de vacanţă, şi n-ai vrut. Este rândul meu să nu marşez.

Şi zilele trec. Suntem între 15 şi 20 august. De două ori am căutat la telefon Parisul şi de fiecare dată secretariatul lui Marc Lavater mi-a răspuns că Lavater nu era acolo şi că n-a lăsat nici un mesaj pentru mine. Este poate adevărat că nu are încă să-mi dea nici o veste, este adevărat probabil; nu mi-l imaginez încasându-mi banii şi uitându-mă apoi a doua zi. Dar liniştea asta mă exasperează. Şi aţitudinea lui Sarab mă irită: i-am timiş deja două telegrame, i-am telefonat şi telegrafiat, ruinându-mă, rând pe rând, spontan: "N-ai avea să-mi împrumuţi cinci sute de mii de dolari?", şi, cel mai adesea, insistent: "Vino la mine. îmi este dor de tine. —Nu e uşor să-ţi găseşti de lucru la Hong Kong când eşti o tânără adevărată. Chiar aşa, dar cine vorbeşte despre muncă? —Eu vorbesc. Şi nu doar vorbesc, tinere." Şi Ching Nu Mai Ştiu Cum, care de câte ori ne întâlnim, mă informeazăcurtenitor că uzina nu mă aşteaptă decât pe mine. O ultimă tentatvă pe lângă Hyatt: nu e nimic de făcut. îmi spune chiar că şi dacă ar vrea, tot n-ar putea să investească împreună cu mine: a investit într-o afacere, nu cu jucării, ci cu tranzistoare. Mă întorc la Ching.

-Uite ce este, Ching, trebuie să existe vreo modalitate să aranjăm lucrurile.

—Nu se poate modifica fără garanţie organigrama unei întregii uzine. Este o discuţie pe care am mai avut-o deja de zece ori.

—Dar şi firma dumneavoastră ar putea să-şi asume câteva riscuri. Piaţa jucăriilor este supraîncărcată, cea a gadget- urilor abia se deschide.

-Dar oare este cu adevărat un debuşeu?
începe din nou.
—Cine ar decide o eventuală participare a firmei dumneavoastră alături de mine? Cine comăndă?
—Nu eu, spune Ching.
-Dar cine?
într-o seara, Hyatt i-a pronunţi numele de fată cu mine. Şi numele ăsta îmi revine acum.
-Dl. Hak?
Privire surprinsă a lui Chang Nu Mai Ştiu Cum.
-Dl. Hak este un om foarte important. Foarte, foarte important.
-Aş vrea să-l întâlnesc. Aranjaţi-mi o întâlnire.
—Imposibil.
Insist. Sfârşeşte prin a accepta să încerce. în noaptea următoare, chem Parisul pentru a treia oară, unde, din cauza decalajului orar, este ora zece şi jumătate dimineaţa. Miracol, răspunde chiar Marc Lavater.
-Am câteva dintre informaţiile pe care mi le-aţi cerut. Mai întâi casa. A fost cumpărată pe 11 octombrie 1956, la o l|ună şi jumătate de la moartea tatălui dumneavoastră, de qătre un notar cu instrucţiuni confidenţiale, pentru suma de Un milion o sută de mii de franci actuali, ceea ce n-a fost deloc prea scump. Proprietarul oficial este o societate stabilită în Liechtenstein, ceea ce la Vaduz se numeşte o

ľstalt. Discreţie totală, imposibil să a iii mai mult.
Astăzi este acelaşi proprietar?
-Acelaşi.
-Activităţile acestei Anstalt?
-Nici una. Absolut nici una. Dar cineva plăteşte anual cei o mie de franci elveţieni impozitul pe venit cerut de guvernul din Liechtenstein, ca şi onorariile avocatului din
Vad uz la care Anstalt-ul este domiciliată oficial. Am vrut să urmăresc pista: fondurile vin din Elveţia, conturi în numerar. Nu mă întrebaţi cum, dar am mers mai departe: am dat peste un al doilea avocat în Geneva, mut ca o stâncă, care este plătit prin prelevare automată într-un cont în numerar, aprovizionat în mod

regulat. N-am putut să merg mai departe. Să mă ia naiba dacă înţeleg ceva dintr-un mister atât de impenetrabil. Un lucru este sigur: nu este bancherul dumneavoastră. El însuşi a efectuat acum câţiva ani o anchetă identică. Martin Yahl a încercat să descopere identitatea cumpărătorului casei... Diger vestea.

-Şi cealaltă afacere?

—Se conturează, spune Lavater. La aproape zece mii de km distanţă, simt un fel de excitare în vocea lui de obicei calmă şi exactă. Eu, prin contrast, în faţa nopţii iluminate a Hong Kong-ului, simt deodată o febră care mă face să tremur.

-Ascultaţi, spune Lavater, este cea mai fantast ¡cp afacere de deturnare despre care am auzit vreodată. Atenţi^: n-am probe. Şi, dacă vreţi părerea mea, n-o să am niciodată. Nici o şansă, o să vă spun imediat de ce. Nu, nici o proba, dar mai mult decât o impresie, aproape o convingere absolută. Este improbabil ca tatăl dumneavoastră să fi murit ruinat. Ancheta noastră-este formală.

Notez imediat că Lavater a vorbit de tatăl "meu", deci a înţeles cine sunt. Şi atunci? |

-A fost o manipulare, o deturnare, o spoliere, o captar^ de moştenire, numiţi-o cum doriţi. Cincizeci sau şaizeci de milioane de dolari a scris corespondentul dumneavoastră anonim. După părerea mea, este o subestimare. Trebuie să' vorbim de dublul, dacă nu de triplul sumei.

-Şansele unei acţionări în justiţie?

-Nule. Doar dacă acceptă cineva să vorbească. Şi nici în acest caz nu cred.

-De ce?

—Pentru că lovitura a fost fabulos de bine montată.

-De către cine?

-Fără nume la telefon. Dar autorul sau autorii au avut complici. în prezent facem o selecţie. Un lucru este sigur: există nişte oameni care, acum treisprezece ani, au devenit dintr-o dată mult mai bogaţi decât au visat vreodată, şi asta în câteva luni.

-Vreau numele lor.

-Le veţi avea. Mai lăsaţi-mi puţin timp. Am nevoie de bani.

—Vă trimit patruzeci de mii de dolari.

—Nu pe numele meu, vă rog. în contul cărui număr vi l- am dat.

-De acord. Restul, la recepţionarea trimiterii dumneavoastră.

—Nu am adresa dumneavoastră.

Fără să ezit:

-Numele meu, prin amabilitatea d-rei Sarah Kyle, White Sands Hotel, Mombasa, Kenya. Mi-aţi spus că nu voi avea niciodată şansa să dovedesc deturnarea; de ce?

-Pentru că sunt aproape sigur că este acelaşi om care a desenat schema societătii tatălui dumneavoastră şi apoi care, cu un oarecare geniu, a demontat totul, a şters totul, a reconstruit totul în altă parte, fără să lase nici cea mai mica urmă, nici cea mai mică dovadă. Nu-mi este frică de cuvinte; cel care a făcut asta este un geniu. A fost prestidigitaţie, magie. Personal, sunt plin de admiraţie şi nu glumesc deloc.

-Ştiţi cine este? *

-Aţi văzut filmul lui Errol Flynn, *Robin des Boisl* Era acolo un actor care se numea John Carradine şi care juca rolul lui Scarlett, Will cel Stacojiu. Pentru că se numea tot John Carradine, i s-a dat porecla de Scarlett unui avocat american ieşit de la Harvard, unde l-a avut coleg pe un bancher elveţian pe care cred că nu-l agreaţi deloc. Scarlett a operat manipularea. Magicianul este el.

Până acum, Lavater a refuzat să-mi spună clar vreun nume şi totuşi pe acesta nu ezită să-l lanseze în spaţiu.

Râde:

-Sunt dezolat. Scarlett a murit.

Telefon din partea lui Ching Nu Mai Ştiu Cum:

—Sunteţi liber mâine, începând de la ora 6.00?

-Bineînţeles.

-îmi voi permite să trec să vă iau de la Mandarin Hotel. La 5,30.

Nimic mai mult, dar am înţeles: îl voi întâlni pe foarte, foarte importantul domn Hak. Am încercat să culeg informaţii despre el. Hyatt m-a privit surprins: "M-ar mira foarte să ajungi vreodată să vorbeşti cu el. —Dar ce are atât de special? Trăieşte în ceruri aşezat pe un nor? - Este foarte, foarte important. - Rahat. Şi eu sunt important. Sunt tipul cel mai important pe care îl cunosc. Este chiar

atât de bogat? - Nu este vorba de bani. Nu numai. Aici suntem la Hong Kong." Şi Hyatt mă priveşte ca şi cum mi-ar fi dat o informaţie capitala. într-o zi o să-l omor.

Mercedes-ul ne-a luat de pe debarcaderul lui Star Ferry. O luăm spre aeroportul Kaitak şi ne urcăm la bordul unui mic avion de turism. Direcţia spre nord, adică spre China.

Lângă mine, Ching nu face nici o mişcare. Zborul este de fapt foarte scurt, vreo zece minute, şi zăresc curând sub aripile noastre, în apus, o insulă muntoasă, care nu pare deloc animată decât de un minuscul sat de pescari stabilit într-un golfuleţ.

-Suntem în China?

—Suntem tot în Hong Kong, în Noile Teritorii. Dar China este acolo.

O linie la orizont, abia la câţiva kilometri. Avionul se aşează zdruncinându-se pe o scurtă pistă de ciment. Un Land-Rover cu şofer chinez tăcere garantată, o pistă peste două său trei coline şi vegetaţia apare dintr-o dată, urmând după pietriş şi pământ gol, sinistre până aici. Identific arbuşti şi pini care n-au crescut singuri. Puţin mai încolo, dincolo de un şir dublu de eucalipţi mărginind o alee, în mijlocul unei mări albe de camelii, magnolii uriaşe şi azalee, se conturează un pridvor. Coborâţi din Rover, defilăm, Ching şi eu, printre doi pereţi de orhidee. Pe jos se află peste tot ciment fin, fără nici cea mai mică treaptă. Este foarte frumos şi de un calm extraordinar, chiar apasător. Casa domnului Hak este în faţa mea. îl voi întâlni şi va fi una dintre întâlnirile cele mai surprinzătoare din viaţa mea.

6

Privirile îmi sunt atrase în primul rând de mâinile lui: sunt lungi şi fine, elegante şi chiar graţioase; la fiecare, unghia degetului mic este exagerat de lunga, peste zece centimetri.

Dar foarte repede atenţia mi se deplasează spre altceva, se transformă chiar în fascinaţie: spre picioarele lui. Dl. Hak poartă un halat de mătase neagră, care se deschide la mijlocul pulpelor şi lasă să apară două mecanisme ciudate de metal strălucitor. Este vorba de

nişte cilindri, cărora nici măcar nu li s-a împrumutat forma unor membre umane adevărate. Această indiferenţă estetică faţă de convenţii este impresionantă; întotdeauna mă impresionează. Pe oţel, la înălţimea punctului unde în mod normal s-ar găsi genunchiul, disting nişte caneluri care se încrucişează în unghi drept, delimitând opt careuri mici. Şi la fel şi pe celalalt genunchi. Dl. Hak stă jos.

-Doriţi să beti ceva, d-le Cimballi?

Mă întorc: Ching a dispărut în linişte, abandonându-rnă. Camera în care mă aflu este un salon, iar camerele vecine, numeroase, nu sunt determinate decât prin nişte pereţi despărţitori, probabil mobili. Podeaua îmi pare de marmufă, de o marmură aproape neagră cu nervuri gri-argintiu; nici unnă de treaptă la vedere, totul este la acelaşi nivel. Mobilele sunt puţine şi, atunci când sunt, îmi par mai mult decât luxuoase, în special nişte paravane uimitoare, vopsite cu lac negru şi roșu-mușcată.

—Doriţi șampanie?

-Scuzaţi-mă. Da, mulţumesc.

Mă aştept să văd aparând vreun servitor. Dar rămânem singuri şi doar mâna d-lui Hak se mişcă: se pune pe coapsa stângă. Unghia degetului mic intră într-una din caneluri şi ridică o trapă minusculă: apare un cadran microscopic, cu patru butoane cât o gămălie. Degetul lui Hak aţinge butoanele conform unui anumit cod. Trapa s-a închis. Dl. Hak se ridică şi îl privesc cu spaimă cum merge: avansează păstrându-şi bustul, de fapt tot corpul lui viu, imobil; aş putea să jur că linia umerilor desenează o traiectorie perfect rectilinie. $i totuşi progresează, se deplasează, ca acele jucării electronice minunat reglate, la care doar soclul de metal este animat. Mişcarea curge la fel, de o identică perfecţiune tehnică.

Ajungem într-o cameră al cărei întreg perete din fund este semicircular. Centrul este ocupat de fotolii şi canapele, toate cu faţa la peretele curb.

-Aşezaţi-vă, vă rog...

O foarte uşoară mişcare în spatele meu: avansând într-o tăcere totală pe marmura de pe jos, un fel de masă mobilă cu rotile de cauciuc se apropie lent de noi, fără ca nici un servitor s-o manipuleze. Se opreşte delicat lângă dl. Hak.

-Ce marcă de şampanie preferaţi?

—Nu pot să sper atât de mult. Alegeţi dumneavoastră.

-Dl. Hak se aşează. Se pare că este singurul gest care îi este dificil: mai curând se lasă să cadă pe spate. Odată aşezat, mâna lui deschide alte trape microscopice, de data asta pe genunchiul drept; se întâmplă mai multe lucruri: apare o a doua masă mobilă, la fel de silenţioasă ca şi prima, având, pe mai multe etaje, mai multe duzini de pateuri minuscule, bulete de peşte, crevete, sepia, clătite de tot felul, biscuiţi cu cremă, gaufre; în acelaşi timp, spaţiul este umplut de muzică occidentală, clasică, ar putea foarte bine să fie Brahms. în sfârşit şi mai ales, în acelaşi timp, panoul lăcuit cu negru de pe peretele semicircular glisează încet de la stânga la dreapta şi descopăr că suntem la nivelul mării luminată de proiectoare multicolore şi schimbătoare, de care suntem despărţiţi printr-un vitraliu de 2,50 înălţime şi aproximătiv 12 metri lungime.

-Sunt impresionat.

-Mulţumesc, d-le Cimballi.

Mă serveşte el însuşi cu şampanie. Şi apoi, fără nici o trecere, mă întreabă despre Kenya. Nu ştiu ce ştie despre mine şi de altfel nu am nimic de ascuns. îi povestesc împrejurările plecării mele de la Londra, afacerea mea cu schimbul valutar. îi vorbesc chiar şi despre aur. Privirea lui vie şi inteligenta nu mă părăseşte deloc.

-De ce Kenya?

—De ce nu Kenya?

Zâmbeşte:

—De acord. Vorbiţi-mi despre aceste gadget-uri.

-Nu sunt prea multe de spus: cred cu fermitate că există o piaţă, sunt gata s-o deschid sau s-o dezvolt. Asta e totul.

Cu câteva minute mai devreme eram gata să mă lansez în explicaţii vehemente, pe scurt, să-mi vând ideea cât pot mai bine. De când sunt în faţa acestui om semiartificial am brusc impresia că asta n-ar servi la nimic. Poate chiar această discreţie o să-l convingă; sau totul s-a jucat în câteva secunde, cum se întâmplă adesea. Aflu că uzina în care

Ching este director comercial îi aparţine lui, lui Hak personal, că această uzină nu este singura pe care o controlează, mai sunt multe altele, în diverse domenii, şi că by the way, în treacăt fie spus este de

acord să-mi acopere investiţiile în gadget-uri până la suma de o sută cinzeci de mii de dolari, eventual chiar mai mult.

Nu mi-a spus în seara aceea ceea ce aveam să aflu mai târziu, şi anume că dl. Hak este de fapt unul dintre principalii oameni de afaceri oficiali ai Chinei lui Mao că astfel controlează şi girează bunuri şi capitaluri considerabile nu numai la Hong Kong, ci peste tot în Asia de Sud-Est şi chiar puţin mai departe. Este un fapt care pentru mine s-a dovedit mai apoi capital, decisiv şi, prin unele aspecte, la originea uneia dintre cele mai frumoase spaime din viaţa mea.

Astfel încât, în momentul când am ajuns din nou în Hong Kong, adică în Victoria, nimic nu se mai împotrivea lansării mele în aceasta afacere pe care Hyatt n-a vrut-o. Totuşi, în acest sfârşit de august, mirat poate de sprijinul miraculos pe care l-am găsit la dl. Hak, acceptă să mă ajute: acea reţea comercială în Europa, cu care se lăudase atât, există bine mersi şi el a fost chiar de acord să mă însoţească până la Paris ca să-mi realizez antenele de care am nevoie. Ii propun —prosteşte - pentru ultima dată să se asocieze cu mine; refuză (din fericire). Preferă, zice el, un sălariu fix.

Va fi cea mai proastă afacere din viata lui. în aproape 11 luni, crearea, distribuirea şi vânzarea gadget-urilor vor face o cifră de afaceri de zece milioane de dolari.

Partea mea, separat de cea a d-lui Hak: un milion cinci sute de mii de dolari.

Dansul Franz, dansul continuă.

Mai repede, mai repede...

Suntem la Londra de câteva zile, Hyatt şi Londra, unde contactele cu care se lăudase Hyatt s-au dovedit până la urmă utile, mai puţin decât pretindea el, mai mult decât speram eu.

Neavând deloc intentia să merg eu însumi să prezint fiecărui vânzător en detail din Marea Britanie gadget-urile pe care i le sugeram să le comande, am angajat pentru asta o tânără foarte drăguţă, care s-a întâmplat să fie daneză, care se numeşte Ute, care măsura un metru optzeci şi sase sau optzeci şi şapte şi care se dezbracă complet, de fiecare dată când o întrebi dacă ţine să-şi păstreze paltonul pe ea. Am descoperit-o într-o agenţie de manechine şi este un adevarat manechin, nici un dubiu în aceasta privinţă: este

suficient s- o vezi plimbându-se încoace şi-ncolo cu două volume din *Enciclopedia Britannică* pe cap, mestecând un morcov.

Nu poartă sutien şi când se apleacă să facă o demonstraţie cu Desfăcătorul cu TNT şi cu Caimanul Goleşte Buzunarele cu Pedale, interlocutorul poate să priveasca până în fundul slipului ei, sub rezerva că poartă unul.

în afără de morcovi, pe care îi consumă în cantitaţi impresionante, costă relativ ieftin. Mă gândisem s-o plătesc cu ora, cum se procedează cu manechinele. A refuzat cu energie.

—Vreau să fiu plătită cu comision. Prostiile voastre de gadget-uri sunt de o stupiditate extremă, dar specia umană stabileşte în fiecare zi noi recorduri în acest domeniu şi ar trebui să vindem tone. şoupi, bătrâne, am plecat!

De altfel, spune ea, Papa Ute, la Kobenvhn, vinde aspiratoare din uşă în uşă. Altfel spus,- ea are comerţul în sânge şi apoi, cu înalţimea ei, asta sau baschetul, alegerea nu e grea.

Suntem la Ritz, la Londra deci şi, în spatele danezei, Hyatt gesticulează ca un naufragiat al Royal Navy la pândă după o balenă eşuată, pentru a-mi arăta că el dezaprobă. (Ăsta este avantajul cu Hyatt, am sfârsit prin a înţelege că, atunci când nu este de acord, afacerea o să fie bună.)

Ute îi descoperă activităţile de semafor. Se întoarce, îl ia sub braţ şi îi închide în nas uşa de la culoar.

-Aşa, spune. Chiar dacă am aerul unui turn de control, nu sunt complet idioată. Cu afacerea asta o să ne descurcăm de minune. Vreau exclusivitatea pentru insulele Britanice şi Danemarca.

îşi scoate diversele chestii pe care le are pe ea şi este foarte adevărat că nu poartă chiloţi.

-Nu mi-e frig niciodată, îmi explică.

—Mai ales la ochi. Insulele britanice şi Danemarca! Şi mai ce?

Ne întindem unul lângă altul pe pat şi picioarele ei le depăşesc cu vreo 15 cm pe ale mele, chiar dacă suntem la acelaşi nivel cu capul.

-Aş putea să-ţi cer Suedia şi Norvegia, dar nu, sunt rezonabilă. Nu vreau decât 10%.

Rânjesc.

-0,5 % ajunge. Prima întrerupere.

—5%, zice.

-Prostii.

întrerupere.

—Am o groază de idei, spune ea mai târziu, fără suflu. Aş putea să formez un batalion de fete. De exemplu. Fără sutien.

-întrerupere. Pielea ei miroase a iasomie Sfârşesc prin a zice:

-De acord pentra 1%.

Se ridică, se duce să deschidă fereastra, reglează la maximum aerul condiţionat şi, având în vedere că îngheţ, începe să mă încălzească. -3% -l,5%. -2.

—Ajutor, viol!

Paris. După laboriosul calcul obişnuit, constat că la Hong Kong trebuie să fie ora trei dimineaţa, ora la care Li şi Liu aţing de obicei vârful de formă. La Londra am avut nişte idei noi de gadget-uri şi am depus rapid brevetele, în special un Sac de Râs (un sac care, de câte ori îl ridici, scoate un râs de fantomă-vampir) şi mai ales Fantomas' Bank, o puşculiţă din care iese o mâna care îti zmulge monezile şi care va deveni unul dintre marii mei cai de bătaie. Li şi Liu izbucnesc într-un râs nebun, inteicontinental.

-La bucată, aveţi tot timpul, spune Hyatt care se acreşte pe zi ce trece, începând să înţeleagă că această afacere cu gadget-urile este în curs de a lua proporţii surprinzătoare. Vede bine că succesul începe să apara. îl vede prin reacţiile din Franţa. îl constată şi cu ocazia unei întâlniri cu nişte oameni de afaceri americani. Gadget-urile mele îi interesează şi eu le deţin brevetele; semnăm foarte repede contractele sau convenim asupra lor, fte că mi le cumpără direct pentru a le revinde, fie că le produc ei înşişi sub licenţă. S-a hotărât că Hyatt va pleca cu ei în Statele Unite pentru a pune la punct ultimele detalii, în timp ce eu mă voi ocupa de Europa. în mod normal ar fi trebuit să inversăm rolurile, Hyatt să rămână şi eu sa traversez Atlanticul, dar vreau să-l întâlnesc pe Marc Lavater.

—Nu am încă nimic nou, îmi spune Lavater. V-am vorbit despre familia Leoni?

-Nu.

-Este un cuplu care a fost angajat acum zece sau doisprezece ani pentru a se ocupa de *La Capilla,* la Saint- Tropez. Angajat de notar. I-am interogat eu însumi: nu ştiu nimic, n-au văzut niciodată nimic, doar o singură dată o maşină înmatriculată în Elveţia, un Mercedes cred ei, care a sosit la căderea nopţii şi a plecat înainte de răsăritul soarelui. Notarul îi prevenise, cerându-le să nu se arate şi să nil încerce să vadă cine era în maşină. Şi este adevărat că n-au văzut pe nimeni.

—Când se întâmpla asta?

-Pe 28 august, acum trei ani.

-A zecea comemorare a morţii tatălui meu.

Lavater îmi zâmbeşte.

-M-am întrebat dacă nu cumva eraţi dumneavoastră.

îmi vine să urlu de râs.

—Calm. Familia Leoni nu mai stie nimic altceva. Au primit ordine să menţină casa în aceeaşi stare, fără să schimbe nimic în ea.

Simt cum urcă furia în mine. Cine este proprietarul casei din Saint- Tropez? CINE ESTE? Misterul ăsta mă înnebuneşte. îl întreb pe Lavater:

-Şi notarul? Nu putem să-l cumpărăm?

-Şi asta e amuzant, spune Lavater. E rândul meu să mă prăpădesc de râs. îmi zâmbeşte, liniştitor:

-Haideţi, nu luaţi lucrurile chiar atât de în tragic. Toate astea vor sfârşi prin a se limpezi. De ce nu veniţi într-o seară la noi, să cinăm împreună?

-Şi restul? Lista de nume pe care mi-aţi promis-o?

-Trebuia să vă trimit un prim raport peste câteva zile, în Kenya. Or, iată-vă la Paris. Va trebui să mai aşteptaţi. Vreţi să vă dau înapoi cei cinzeci de mii de dolari? Pot să vi-i dau pe loc, dacă doriţi.

Prietenia noastră s-a născut fără îndoială mai înainte, dar oficial a luat naştere totuşi în acest moment. Reuşesc să îi zâmbesc, în ciuda furiei care continuă să-mi înnoade stomacul.

—De acord, voi aştepta cât >/a trebui. Şi vă voi face o vizită într-una din seri. Cu multă plăcere.

Trec două zile în care nu încetez să alerg. Pe baza reţetei Hyatt, în final foarte utilă, pun în mişcare o reţea cu adevărat europeană, cu oameni care vor supravieţui, în ceea ce priveşte relaţiile mele cu ei, aventurii gadget-urilor şi pe care îi voi regăsi mai târziu, de exemplu Le-tta la Roma. Dar succesul, chiar triumful ideii mele nu sunt suficiente ca să mă elibereze de această angoasă furioasă, aproape plină de ură, pe care informaţiile lui Lavater au implantat-o în mine. Hyatt a plecat în Statele Unite şi sunt singur, la numai două zile de ziua mea de naştere; voi împlini 22 de ani. în camera de hotel în care m-am refugiat doborât de oboseală după zece sau douăzeci de discuţii şi reuniuni, ridic receptorul, jucându-mă nervos cu bricheta-magnetofon care, de fiecare dată când o deschizi, îţi intonează la ureche: " O să te pricopseşti cu un cancer, nefericitule!" Subtil ca dracu şi, în plus, de bun gust... Dar mai prost este că va merge, va merge, că merge deja. Am vândut zeci de mii în trei zile.

-Ute? ia primul avion şi vino la mine.

—Doar dacă ara chef, bătrâne.

-Şi ai chef?

-Mda.

-Atunci, pe curând.

Ajunge la 10,30, debarcând direct dintr-un taxi, dintr-un avion şi dintr-un alt taxi; are la ea două volume din *Encyclopaedia Britannică* şi, agăţat de gât, un sac plin cu morcovi, ca un cal din Garda Republicană aducându-şi la un picnic propria raţie de ovăz. O duc să luăm masa în Place de la Madeleine. Ne aşezăm şi iau un aer trist:

-Sunt trist, Ute.

îşi deschide bluza şi, în timp ce diverşi chelneri cască ochii, îmi arată un sân: şi-a tatuat pe el o margaretă, sfârcul fiind mijlocul florii. E foarte drăguţ.

—Tatuajul nu se şterge şi când îl lingi are gust de căpşuni. Vrei să-I lingi? Mă uit la chelneri, la tot personalul, la cei douăzeci sau treizeci de clienţi care ne privesc insistent. Le adresez un zâmbet idiot şi răspund:

—Căpşuni cu cozi de raci nu prea merg, nu? Mă mângâie pe obraz.

—Mai eşti trist?

-Deloc. încheie-te la bluză acum.

Ne zbenguim o parte din noapte şi în zori cer micul dejun, care ne este adus cu rapiditatea obişnuită, adică după trei sferturi de oră şi recunosc imediat vocea cameristei:

-Tava, întreabă camerista, unde o doriţi. Pe masă sau în cap?

Deschid ochii.

-Salut, Sarah, ce surpriză!

O contemplă pe Ute, ale cărei picioare şi al cărei cap depăşesc cearceaful, la'cele două extremităţi ale patului.

—La dracu, strigă. Ai pus două cap la cap sau e tot aceeaşi?

A treia zi, într-o vineri, seara, aterizăm la Geneva, eu şi Sarah. La Cointrin, închiriez o maşină şi, traversând Geneva fără să ne oprim, ne întoarcem în Franţa prin Annemasse.

Drumul urcă. La Cluses, o iau la stânga în direcţia Morzine; la Parador tocmai închideau, au acceptat să ne aştepte şi să ne primească, prevenindu-ne că vom fi singuri şi că personalul va fi redus. Privire sarcastică şi verde a lui Sarah, printre pleoape:

-Şi de unde pasiunea asta subită pentru munte?

—Mi se acrise de kikuyuşi, de chinezi, de tropice; voiam să văd vaci. Atunci ar trebui să mergem în Normandia. E plină de vaci, Normandia. Nu se lasă păcălită şi, de mine, n-a fost niciodată păcălită şi nici nu va fi. Mă întreabă:

-Când vrei să mergem la Geneva?

-Cine a vorbit de Geneva?

-O păsărică. Când? Azi? în noaptea asta cu cape imense, şi măşti de catifea neagră pe figură?

-Mâine. Nu, poimâine.

—Pentru că o să fie duminică şi nici ţipenie pe stradă, totul e limpede. Că veni vorba, la mulţi ani! De ce crezi că mi-am părăsit duzina de amanţi africani? La mulţi ani, Franz! Sunt momente în care îmi eşti aproape simpatic, să ştii!

Totul se petrece după cum prevăzuse. Duminică dimineaţa pe la 9, Geneva este aproape tot atât de pustie cum era hotelul nostru. Dintr-o ultimă precauţie, care o face pe Sarah să rânjească, am parcat departe şi trecem pe jos peste Rhone, pe micul pod din Bergues, făcând o haltă în grădiniţă din insula Rousseau. De acolo, descoperim uşor
banca, citim chiar numele lui Yahl. Tremur. Sarah mă ţine de mână, îmi atinge umărul cu umărul ei.

-Eşti ţicnit, Franz. O să-ţi petreci viaţa încercând să te răzbuni pe tipul ăsta? Cine a auzit vreodată de o răzbunare împotriva unui bancher elveţian?

... Şoldul ei lângă al meu. Sarah are un corp subţire, constant şi integral bronzat, este şatenă natural, de fapt cu părul aproape negru; este fină,dar musculoasă, nervoasă, cu sânii mici şi duri. A face dragoste cu ea nu este neaparat o desfătare, ci, cel mai adesea, o luptă, pe care n-o câştig decât întâmplător.

-Franz, uită totul şi hai împreună la Hong Kong. Ai viitorul în fată, ce vrei să-ţi mai spun? îţi trebuie o predică? O să fii bogat. Uită-1. Vei fi într-o zi, probabil, mai bogat decât el. Şi atunci o să-i arăţi tu lui. Uh, am vorbit, Faţă Palidă!

-Rahat.

-Am chef de o cafea.

—Cel puţin să trecem prin faţa clădirii.

-Şi să facem pipi pe uşă!

Traversăm Rlionul şi piaţa de la intrarea pe podul spre Mont Blanc; jetul de apă este în stânga noastră, faţada băncii în dreapta. Sarah şuşoteşte:

—Poate e acolo, ascuns în umbra, .pândindu-te cu ochii lui negri de şacal. -Albaştri, are ochii albaştri.

-Şi cafeaua mea?

în faţa Touring Club-ului o luăm la dreapta, pentru a ajunge la Rue de Rive. S-a terminat. N-a servit la nimic, bineînţeles. Dar sunt

încă bolnav şi palid. Sarah mai are puţin şi se sperie. "Pentru Dumnezeu, Franz, chiar în halul ăsta? Ești nebun! Şj vorbesc serios."

Ne întoarcem la Morzine şi acolo sus, ea este cea care face dragoste cu mine, cu o tandreţe neobişnuită. Apoi merge de colo-colo prin cameră, cu aerul acela preocupat pe care ştiu atât de bine să-l ia femeile în ceea ce ele consideră casa lor, chiar dacă nu este decât o simplă cameră de hotel. O întreb:

-Chiar ai crezut în ceea ce mi-ai spus, că o să fac avere?

Izbucneşte în râs şi îi primesc privirea verde, lichidă, pe care i-o cunosc atât de bine.

-Da. Şi vei face burtă, vei avea costume de lână pieptănată, un iaht şi două aparate de ras electrice, pentru cazul în care primul s-ar defecta. Acum, mişcă, o să pierdem avionul.

Din Paris telefonez din nou la Hong Kong. Totul merge bine, uzina lui Ching Nu Mai Ştiu Cum funcţionează cu un randament maxim; celelalte uzine ale domnului Hak au intrat şi ele în dans, scuipând gadget-uri cu tona. Călătoresc prin Europa cu Sarah. Mergem în Germania, în Italia, în Spania, în Scandinavia. Ajungem şi în Maroc, în Egipt şi în Grecia. Peste tot, discuţii şi contracte. Totul foarte repede, sunt incapabil să rămân pe loc, sunt febril. Hyatt îmi telefonează şi se întoarce curând de la New York şi din California, unde rezultatele ne depăsesc speranţele. Hyatt este mândru şi, în acelaşi timp, copleşit de acest succes, din care nu va avea aproape nici un beneficiu. îl consolez, dar fără să deschid seif-ul: nu l-a furat, cu atât mai rău pentru el, a avut ocazia.

Sunt atât de ocupat, încât am uitat să-l caut, cum ne-am înţeles, pe Marc Lavater. Până la urmă îl întâlnesc, nu la birou, ci la un număr de la o casă aproape de Chagnsy în Bourgogne:

—Mă întrebam pe unde rătăciţi...

Am dintr-o dată intuiţia că are noutăţi.

-Cu atât mai mult cu cât nu ştiam unde să vă găsesc. Am lista.

Linişte. Mâna îmi strânge telefonul să-l spargă. Există o voluptate în ură.

-Câţi sunt?

-Şapte.

-Printre care şi Martin Yahl?
-Evident. Pe cât mi-a stat în putinţă, i-am clasat pe aceşti domni în ordinea responsabilităţiilor, adică a responsabilităţii pentru cele întâmplate. Şi Yahl este în frunte, cu numărul 1.
L-am sunat pe Lavater din Roma şi mă pregătesc să mă întorc la Hong Kong, unde Ching mă cheamă de mai multe zile. Mă gândesc repede şi îi spun lui Lavater:
—D-ra Sarah Kyle va fi la Ritz din Paris în seara asta. Aţi putea să-i daţi lista? Perfect.
Sarah se încruntă vazându-mă ca dispun astfel de ea.
-Mulţumesc, Marc.
Vreau să închid. Lavater:
—Cimballi? Franz?
-Da?
—Pune-i pe grătar cât poţi. E singurul lucru pe care nu l- au furat.
Zâmbesc la telefon. Urcând în mine ca o maree irezistibilă, resimt beţia feroce de pe Old Brompton Road. mai puternică şi mai cruntă-decât-oricând.
Da! Da, o să le vină acru!

OPERAȚIUNEA DRAGONUL DE ARGINT

» 7

Personal, aş fi ales Kowloon pentru a mă stabili, în aceasta porţiune a peninsulei care merge de la debarcaderul Star Ferry până la Jordan Road, adică Tsimshatsui. Este foarte animăt, acolo nu se doarme practic niciodată, dar îmi place asta şi apoi cine dracu are nevoie să doarmă atât? Şi este plin de magazine şi de hoteluri intenaţionale cu baruri garnisite cu fetru.

-Tocmai de-aia, spune Sarah. Văd destule hoteluri. De altfel, nimic nu te împiedică să vii să locuieşti singur la Kowloon. Ne vom vedea o dată pe săptămână, în ziua mea liberă. Dacă voi fi liberă.

Ticăloasă. Până la urmă am (a) ales o vilă în cartierul Stanley, pe insula Hong Kong propriu-zisă. Pe fereastră vedem plaja şi un port nu prea mare. Suntem la ^apătul lumii, dar biroul meu, care se afla în Central, nu este decât la vreo zece kilometri.

-Cât despre chirie, a mai spus Sarah, pe din două, bineînţeles. O să ţin eu socotelile, dacă nu te deranjează.

A găsit de lucru la Repulse Bay Hotel, unul dintre cele trei mari hoteluri din Hong Kong, pe lângă Peninsula şi Mandarin şi tine neapărat să-şi păstreze libertatea. în primele zile sunt tot nervos* "Şi dacă vreau să mă culc cu tine..." Cu surâsul acela angelic pe care trebuie că-l adresează clienţilor dip hotel: "Solicită o întâlnire, dragul meu." Chiar în aceeaşi seară îi depun o bancnotă de 10 dolari Hong Kong pe pântecele gol. îi explic: "Cadou." Privire filtrată a ochilor ei verzi. Ia bancnota între degetul mare şi aratator, o pune cu mare grijă în geantă şi se întoarce cu o bancnotă identică, pe care o rulează şi mi-o înfăşoară pe membrul viril. "Cadou.", spune. Şi se culcă la loc lângă mine.

în afară de aceste scurte încăierări, tip conjugal. Curios, nu este deloc o femeie de interior, ea, care administrează un hotel cu o mie de camere; ai putea să-i zugrăveşti salonul în violet şi n-ar remarca. Ştiu asta, am făcut-o. Trăim bine, chiar foarte bine. Capitalul meu atinge pentru prima dată un milion de dolari pe 14 martie, vom vedea de ce îmi amintesc această dată. Nu l-am revăzut încă pe dl. Hak

după întoarcerea mea la Hong Kong, dar mi-a trimis complimente prin Ching.

Şi apoi, există lista. M-am jucat cu ea, consacrându-mi ore întregi pentru a o citi, a o răsciti, a învăţa pe dinafară, "până la greaţă", informaţiile pe care le scontez lasă urme în furia rece care mă cuprinde. Prin ea îmi fac o idee mai exactă asupra a ceea ce era imperiul tatălui meu. Am dat fiecăruia, cum a făcut Lavater, un număr de ordine. Pe locul întâi, cu un avans considerabil, Martin Yahl la Geneva; pe al doilea, unchiul Giancarlo, Imbecilul, fratele mai mare al tatei, profesor de engleză, acum pensionar, locuind la Lugano, care nu valorează mai mult decât Yahl; pe al treilea loc, Alvin Bremer, al cărui nume îmi este familiar, care trebuie să fi venit altădată în vacanţă la Saint-Tropez şi care are o reşedinţă luxoasă pe malul lacului Michigan, la Chicago, nu departe de campusul Universităţii Loyola şi cunoscut ca preşedintele unei societăţi de ciment şi materiale
de constructie cu un capital de două zeci de milioane de dolari; pe locurile patru şi cinci (sunt asociaţi), un anume John Hovius, argentinian de naţionalitate şi un scoţian din Glasgow, numit James Donaldson; cei doi au interese mari în America Latină, în special în Chile şi sunt legaţi de Banca Yahl printr-o reţea subtilă de societăţi, subtilă, dar reală; pe şase, un californian pe nume Sidney H. Lamm, promotor imobiliar la San Francisco.

Al şaptelea este în fine un francez; se numeşte Henri- Georges Landau, locuieşte la Paris, într-un apartament în arondismentul al Vl-lea, bunuri imobiliare şi proprietar al unei mari braserii pe Champs-Elysees.

"Ne străduim să culegem despre fiecare un maximum de informaţii, conform dorinţelor dv.", mi-a scris Marc Lavater odată cu primul dosar pe care mi l-a trimis. De atunci, între consilierul fiscal şi mine legăturile s-au consolidat, vorbim des la telefon, astfel încât i-am şi propus să vină, împreună cu soţia, să petreacă sărbătorile de Anul Nou la Hong Kong. Cuplul debarcă pe 23 decembrie şi va petrece cinci zile împreună cu Sarah şi cu mine. în aceste cinci zile, preocuparea principală a fost să studiem noile dosare pe care mi le adusese.

-Să începem cu Landau, francezul. Eram la faţa locului şi a fost mai uşor. L-ai întâlnit cu siguranţă, la Saint-Tropez sau în apartamentul părinților, de pe Rue de la Pompe. În orice caz, te-a văzut pe când erai copil.

Fotografia pe care mi-o întinde reprezintă un om la vreo' cincizeci de ani, un bărbat bine, Legiunea de Onoare şi părul grizonat artificial. Gura puţin moale. Lavater:

-în ceea ce-l priveşte, avem toate informaţiile bancare necesare. Ştim chiar» că a plasat ceva bani în Elveţia, în 1968, şi că aceşti bani sunt în continuare acolo; suma se

învârte în jurul a şapte sute de mii de franci. Activ oficial: două apartamente la Paris, unul pe Avenue du Marechal- Lyautey, cu vedere spre hipodromul Auteil, celălalt, mai vechi, în Cité; în acesta locuieşte amanta lui. Mai are şi o vilă la Cannes... Era să uit: apartamentul din Cité este pe numele amintitei amante, Amanda Femet, de fapt Marthe, dar trebuie să existe pe undeva vreo hârtie care să anuleze acest act oficial. Asta ca bunuri neproductive. Sursa veniturilor: o mare braserie pe Champs-Elysées, a cărei valoare este estimată între opt şi nouă milioane. A cumpărat- o cu un sfert din sumă în aprilie 1957. -La opt luni de la moartea tatei. De unde veneau banii?

—A prezentat atunci creanţe care i-au fost plătite de către Banca Martin Yahl S.A. Trei milioane de franci actuali. Până atunci fusese un om care câştiga bine pe lângă tatăl tău, dar nu mai mult.

Ca întotdeauna când mă concentrez asupra unui lucru, merg. Am ieşit, Lavater şi eu, pe Des Voeux Road. Lavater vorbeşte mergând, amuzându-se de extraordinarul spectacol al străzii. îl conduc spre Piaţa Centrală, pasajul Ţesăturilor şi strada Ouălelor.

—Cele trei milioane de arginţi ai lui luda.

-Totul creşte în zilele noastre

-Care era rolul lui pe lângă tata?

-Meritul lui este de a fi fost primul care l-a secondat pe tatăl tău când s-a instalat în Franţa. Dar Landau n-a fost niciodată un vultur. Tatăl tău îi încredinţase gestiunea bunurilor lui franceze. Cineva mi-a spus că în 1956, cu puţin înainte de a muri, tatăl tău se gândea să-l îndepărteze pe Landau, care nu era destul de competent. Dar asta e doar un zvon.

-Care este situaţia afacerii cu braseria?

—A cunoscut suişuri şi coborâşuri; nu s-a ocupat destul de ea. Acum este o afacere care merge. Acum câteva luni a demarat nişte lucrări importante.

-Finanţate de cine?

Lavater zâmbeşte. Părăsim Aberdeen Street şi mergem către templul lui Ma Mo. Un ghicitor cu o pasăre într-o cuşcă se strecoară printre noi. Lavater ridică capul:

—Ai spiritul foarte viu. Este adevărat: defectul armurii este aici, în aceste lucrări pe care le-a întreprins şi în împrumutul pe care l-a făcut pentru a le finanţa. -Cât?

Marc Lavater s-a oprit în faţa unui bărbier în aer liber, care lucra după moda veche, conform căreia barba este zmulsă fir cu fir, fiecare fir fiind prins într-un laţ de mătase.

-Aproximaţiv patru milioane de franci, spune în fine Lavater, fascinat de spectacol.

Plecăm mai departe. Ajungem în celebra Cat Street, pe strada Hoţilor, cu multele ei străduţe în trepte. Lavater inspira, vizibil încântat.

-Nu-ţi place Hong Kong-ul, Franz?

-Nu.

Mă gândesc la Landau. Lavater mă priveşte atent.

-Vrei să vorbim acum despre Hovius şi Donaldson?

Literalmente tremur de furie. Scutur din cap:

—Mai târziu. Mai întâi Landau. încep cu el.

)

8

Paris, 20 februarie, ora 8,50 dimineaţa. Sunt pe Champs-Elysées de mai bine de o oră şi am îngheţat de li ig, în ciuda unui palton îmblănit. Cerul este jos şi cenuşiu şi o să ningă, a spus băiatul din bistroul de pe Rue du Colishe, unde mi-am băut cea de-a cincea sau a şasea cafea de când m-am sculat, după o noapte aproape nedormită. Am sosit aseara din Hong Kong. Aştept.

A trebuit să mai aştept încă 25 de minute înainte ca maşina să apară în sfârşit. Este un BMW mare, strălucind de curăţenie. El este aşezat în spate, citind parcă Le Figaro. Maşina opreşte exact acolo unde mi s-a spus că va opri. Coboară, după ce şoferul i-a deschis

portiera, şi se depărtează pe jos. " *în principiu, nu se opreşte niciodată chiar în fata braseriei. Este felul lui de a face sport. Uneori coboară tocmai în Place de la Concorde, dar în general nu merge mai departe de Théâtre des Ambassudeurs. Acolo face cale-întoarsă şi ajunge la birou."*

în dimineaţa aceea, nu a mers decât până la Théâtre des Ambassadeurs. îl urmăresc, la vreo treizeci de metri în spate. După câteva minute face în sfârşit cale-întoarsă. în următoarea secundă suntem fată în faţă.

—Scuzaţi-mă. domnule, nu ştiţi cumva unde este Avenue de Marigny? Aşteptând să traverseze strada, se uita deja la semafor. Coboară privirea către mine. Gest cu mâna:

-Este chiar aici.

—Mulţumesc mult.

Cu acest schimb de gesturi, privirile noastre se părăsesc, cel puţin a lui se îndepărtează. Semaforul se face roşu. Henri-Georges Landau traversează cu un pas egal. îl urmăresc cu ochii. Dacă se întoarce, înseamnă ca m-a recunoscut sau pur şi simplu figura mea l-a frapat în vreun fel; semăn destul cu tata, avem aproape aceeaşi înălţime şi în mod sigur aceeaşi voce. Dar nu se întoarce. Merge mai departe pe Champs-Elysées, adâncit din nou în ziarul lui, cu o alură regulată şi liniştită, cu seninătatea unei conştiinţe împăcate. După o clipa, chem un taxi.

La aeroportul Heathrow din Londra, Ute. îmi bagă unul dintre sâni în ochi, îmbrăţişându-mă. Rânjesc:

-Ah! Totuşi! Ne e frig, oricât de daneză am fi! Poartă o haină de blană. O descheie. Pe dedesubt este goală-puscă. Doi pakistanezi care trec pe acolo ,sunt gata să se împiedice de propriile valize, zăpăciţi de spectacol. Ute mă întreabă:

—Ce ai făcut cu irlandeza ta cu ochi verzi? —A

ramăs la Hong Kong. -Te însori cu ea?

-Vezi-ţi de treburile tale. Care cum merg? -în pielea goală. Ţi-am trimis ultimile cifre. De sărbători a fost un triumf. Am primit ceea ce ea numeşte ultimile cifre şi sunt efectiv spectaculoase. Fantomas' Banl^

în special, are un succes nemaipomenit. Contabilul cu care am flancat-o pe Ute...

-Sunt o bună vânzătoare, nu? -la-ţi mâinile de aici.

... Contabilul cu care am flancat-o pe Ute mi-a scris pentru a sublinia necesitatea, după parerea lui, unei structuri mai solide decât cea constituită dintr-o daneza imensă, nimfomană, trăgând după ea

un escadron de fete.. N-am intenţia să reţin sugestia contabilului. Gadget-uri'le nu vor fi veşnice şi nu-mi trebuie o organizaţie care să-mi îngrădească pe urmă libertatea de acţiune.

-Spune-mi că sunt o bună vânzătoare sau te violez.

Linisteşte-te. Şi-a cumpărat un Jaguar. IJrcăm.

întreb: -La ce oră am întâlnirea -Te aşteaptă la

12 fix. -Vorbeşte-mi despre el. -Am putea

trece pe la mine. Avem timp. —Vorbeste-mi

despre el.

I se soune pur şi simplu Turcul. Locuieşte într-o vilă luxoasă pe colina Hampstead; gradina este micuţă, dar superb întreţinută, poate puţin suprapopulată cu tinere goale, în toate poziţiile posibile. "Turcul este obsedat sexual.", îmi explică Ute. O las în Jaguar şi intru singur. Uşa îmi este deschisă de o brunetă autentică, îmbrăcată doar cu pudoarea ei şi cu o pereche de cercei.

-Domnul Cimballi? Aţi veniţ cu un minut mai devreme.

Nu mai am suflu, dar sunt sigur: e într-adevăr goală. îmi scot paltonul.

-Trebuie sa mă dezbrac şi eu?

-Numai dacă aveţi chef, spune bruneta autentică. Oprire scurtă într-un salon şi apoi, după câteva secunde, o urmez pe o scară, iar spectacolul soldurilor şi feselor ei rotunde sub nasul meu mă face un pic nervos.

—Pe aici, vă rog. Aud sunetul aparatelor înainte de a le vedea, sunt în mijlocul lor înainte de a le fi identificat zgomotul. Sunt telescriptoare, vreo douăzeci. Trei S3U patru fete supraveghează benzile de hârtie, şi ele sunt la fel de goale ca şi cea care m-a condus.

-Pe aici.

Un dublu vitraliu, o usă dublă. Intru într-o cameiâ cu zeci de covoare orientale puse unele peste altele, în numek unei dezordini artistice, în spaţiile libere rămase între nenumărate sofale moi. Disting imediat o înlănţuire de corpuri goale şi cred ca am nimerit peste vreo orgie feliniană. Dar nu, bărbătul este îmbracat într-o cămaşă de mătase roz foarte bufantă şi în nişte pantaloni tot de mătase, dar verde, bufanţi şi terminaţi cu nişte cizme suple de piele neagră, tip căzăcesc. Se lâlăie pur şi simplu pe corpuri goale de multe fete întinse pe perne multicolore, strivind aici o coapsă, aici un sân. Hyatt mi-a vorbit despre Turc, şi Lavater la fel, Ute mi-a făcut un portret foarte interesant; Turcul este acum în faţa mea şi a meritat călătoria. Hotărât, este foarte turc; este puternic, este chiar gras dacă nu adipos, are ochii uşor întredeschişi, destul de languroşi, şi arborează mustăţi de ienicer; şi în sfârsit, deasupra unui gât de taur poartă nobil un cap ras complet. Trebuie să aibă vreo 35 de ani. îmi zâmbeşte şi mă întreabă:

—Deci, vă plac?

-Nu într-atât încâlsă vă iau totuşi de bărbat.

-Ce mai face Hyaţt?

-De minune.

—Ce v-a spus despre mine?

-Mi-a vorbit despre dv. ca de unul la care te duci când ai nevoie imediat de bani, care îţi împrumută aceşti bani asumându-şi riscuri pe care nici o bancă nu şi le-ar asuma, bani pe care e mai bine să-i dai înapoi dacă nu vrei să ai necazuri.

Ochii lui negri, întredeschişi, feminini şi languroşi, mă scrutează îndelung.

Cum aţi spus că vă numiţi?

—Cimballi.

-Frumos nume. Te duce cu gândul la "cimbal", la muzica puţin sălbaţică, la dans. Am auzit despre un Cimballi, mai demult, era ceva în construcţii.

—Tatăl meu.

Uşa dublă care ne desparte de telescriptoare se deschide şi apare o fată cu o hârtie pentru turc. Turcul aprobă şi-i spune fetei: "Două zeci de mii." Cu greu reuşesc să-mi dezlipesc ochii de toate aceste corpuri de femei goale, toate absolut magnifice.

—Hyatt mi-a mai spus că sunteţi pasionat şi de cursele de cai, că urmăriţi din oră în oră toate reuniunile hipice din lume şi că pariaţi sume imense.

Fata de la telescriptoare a plecat.

-Aveţi, se pare, o afacere să-mi propuneţi, spune Turcul.

întinsă pe spate, cu picioarele destăcute cu o lipsă totala de pudoare, o fată îmi zâmbeşte. Are 16 sau 17 ani şi este blondă, cu tenul luminos.

-Acum cinci luni aţi împrumutat nişte bani unui francez pe nume Henri- Georges Landau, ca sâ-şi finanţeze lucrările

de renovare şi extindere la braseria de pe Champs-Elysees. Aş vrea să vă râscumpăr creanţa.

—Cunoasteti suma?

-Patru milioane şi jumătate de franci. Vă ofer cinci.

-Casli?

—Cash. Orice modalitate de plată doriţi.

—De unde vin aceşti bani? De la tatăl dv. ?

—Am câştigat fiecare cent. Prevăd întrebarea următoare. Ridic mâna pentru a o preveni:

-Şi am 22 de ani şi jumătate.

Mâna Turcului se aşează pe muntele lui Venus al adolescentei blonde care mi-a zâmbit. Degetele apucă părul blond. Fata scoate brusc un tipăt de durere. Ochii negri, întredeschisi ai Turcului au o expresie visătoare şi îndepărtată.

-Cirnballi... îmi place numele ăsta. Este un nume frumos, care dansează.

—Sunt nebun de bucurie.

O să refuze, presimt.

-Dar răspunsul meu este nu, spune Turcul, privind mereu în altă parte. Şi mâna lui mângâie mereu pântecele fetei care mi-a zâmbit şi pe care a pedepsit-o pentru că mi-a zâmbit.

-Nu vă voi vinde această creanţă, Cimballi, nu este o problemă de bani. Din întâmplare, m-am angajat s-o păstrez. Cineva s-a constituit garant.

Intuiţia mea ca o străfulgerare:

—Banca Martin Yahl din Geneva.

Ochii de hetairă se fixează asupra mea, goi.

—Cine este fata care v-a adus?

-O prietenă. >

—O prietenă de j;are?

-O prietenă.
—Mi s-a spus că este foarte înaltă şi foarte frumoasă.
Ridic din umeri. Mă întorc şi contemplu telescriptoarele, şi încetul cu încetul îmi vine o idee:
Există vreo reuniune hipică în acest moment?
-La San Diego, în California.
-A început?
—Primă cursă s-a terminat deja.
Din vocea sa îmi dau seama că a înţeles unde vreau să ajung. De altfel, adaugă: "Am putea face asta într-a treia cursă." Un semn în spatele vitraliului dublu, şi ni se aduce lista cailor la start. Unsprezece.
-Vă pricepeţi ceva la cai?
-Mult. Știu că au patru picioare.
îmi întinde lista.
-Alegeţi-vă favoritul.
Citesc nume care nu-mi spun absolut nimic. Pur şi simplu la întâmplare:
Silver Dragon. Numărul 5.
Asociaţie de idei cu dragonii de pe străzile Hong Kong- ului de Anul Nou chinezesc?
-Aţi fi putut pica şi mai prost. Este la paisprezece contra unu. Vreţi să mizaţi?
Spun:
—Să ne înţelegem: dacă acest cal câştigă, îmi vindeţi creanţa?
Zâmbeşte:
-De acord. Şi cât mizaţi pe Dragonul de Argint?
-O livră.
—Doar dacă iese câştigător. Clasat, adică al doilea sau al treilea, nu contează,
-De acord.

Cu solemnitate, dă consemnul.

Manevrat de o negresă cu şolduri fabuloase, telescriptorul transmite pariul la opt sau nouă kilometri depărtare.

-O să vă urmez, zice Turcul. Pentru mine vor fi 10.000 de dolari. Chiar nu vă tentează?

-Nu.

Dintr-o dată, în această cameră în care ne aflăm, o tăcere deosebită, densă. Pentru a o rupe, întreb:

-Şi cât timp o să ne ia?

—Zece sau cincisprezece minute.

Uşa din spatele meu se deschide, făcând să se audă pentru câteva secunde vacarmul telescriptoarelor, apoi se închide şi zgomotul încetează brusc. Vocea lui Ute:

-M-ai chemat?

—Cară-te de aici!

—Dar nu vă jenaţi, spune Turcul. Dimpotrivă, vă rog să rămâneţi.

Pentru a da greutate spuselor, se ridică, sprijinindu-se pe fese şi sâni. Este cam de înălţimea mea dar mult mai masiv, are fără îndoială vreo sută de kilograme. începe să se învârtească în jurul danezei mele. Negresa de la telescriptor apare, aducând noutăţi.

-Sosirea de la cursa a doua. Favoritul a câştigat, este în mod sigur ziua favoriţilor. Dragonul dv. de Argint are plumb pe aripi, la paisprezece contra unu. De altfel, distanţa nu-l avantajează.

Continuă să se învârtească în jurul lui Ute şi acum o atinge uşor. Vine exact în faţa ei, ochii lui negri fixându-i pielea goală prin deschizătura mantoului. Ute îmi surâde:

k

—Calm, Franzy. îmi spune. îl dau de-a berbeleacul imediat.

Mâinile Turcului se ridică, apucând delicat marginile mantoului.

-Suedeză?

-Daneză, bătrâne. Nu se vede?

Foarte încet, centimetru cu centimetru, Turcul dă la o parte marginile paltonului.

Rămâne un moment interzis. Ridică capul:

—Ţi-ar face plăcere să-mi tragi una, Cimballi?

-Este o eventualitate.

-Dar te gândeşti la ea?

Turcul se apropie şi mai mult şi-i sărută sfârcurile l ¡tei.

—As putea să încerc, evident.

—Dar n-ai face-o.

Răspund:

-Nu. Mai întâi pentru că n-am nici o sansă şi mai ales pentru că sunteţi pe cale de a-mi pune la încercare nervii.

Turcul se depărtează brusc de Ute, pe care nici n-a mai atins-o de altfel.

îşi înaltă capul zâmbind şi apoi se ridică dintr-o dată, cu o supleţe care surprinde la un om de greutatea lui.

Se duce să se lafâie între sclavele lui goale. Ute îsi încheie mantoul, şi-mi face cu ochiul.

-L-ai avut, zice.

Turcul se amuză. Se întinde.

—Ar fi trebuit să mizez pe afurisitul ăsta de Dragon de Argint. încep să cred în el. Intuiţie, într-un fel.

Se astenie linişte. Nu o linişte apasatoare, o linişte de convenienţă. Pentm el, o aşteptare liniştită, pentru mine un fel de inconştientă. Şi deodată mi se face frică. Imaginile defilează. îmi spun că la San Diego trebuie să fie ora 3 după-amiazâ. Un soare blând şi tandru. Desigur, un
hipodrom vast. şi o peluză de un verde inocent. Unsprezece cai în boxe. Unsprezece necunoscuţi. Startul. Toţi pornesc. Dragonul de Argint este murg. Nu stiu. Ba da! Este negru, negru şi strălucitor ca o lamă. încetez să mai visez.

Turcul îmi aruncă o privire indolentă şi lascivă. Asta e, s-a terminat., n-am văzut nimic.

Telescriptorul trepidează. Fata smulge voluptos hârtia şi vine ondulându-se.

Turcul e impasibil, aşteaptă câteva secunde înainte să-şi arunce un ochi indiferent peste informaţii şi îmi spune:

-Vorbeşti franţuzeşte, nu? Şi eu. Mi-arn petrecut tinereţea la Beirut; ai fost?

-Nu.

—O să mergem împreună într-o zi. Ce ai împotriva lui Landau? E un amărât.

-Chestiuni personale. -Cu Yahl e altceva. Nu l-aş ataca, în locul tău.

Apoi îmi întinde distrat hârtia. "Dragonul de Argint primul.

" Mă sufoc de bucurie, dar nici nu tresar. Ute a ieşit deja, s-a urcat la volan şi a făcut deja cale-întoarsă pe aleea cu pietriş. Camerista goală, cu sâni ca două mere şi crupă fremătătoare, îmi deschide uşa. Turcul m-a însoţit:

—Ascultă Cimballi: dacă într-o zi ai vreo afacere să-mi propui, bizuie-te pe mine, vreau să te bizui pe mine, de acord?

Trec prin faţa cameristei cu păr şaten tuns scurt, cu ceafa delicată şi graţioasă, cu ochi albaştri şi buze roşii. O apuc dintr-o dată de ceafă, îi strivesc gura cu a mea şi o

strâng până i se taie respirația. Urcând în mașină, ultima *

imagine pe care o văd este a Turcului în roz şi verde, încovrigat şi plângând literalmente de râs,. Am în buzunar creanţa lui Lanciau.

Această creanţă trebuie prezentată mai întâi înseamnă că trebuie să merg să îl vad pe Henri-Georges Landau, să-i pun câteva hârtii sub nas şi să-i spun foarte politicos: "Sunteţi amabil să-mi înapoiaţi imediat cele patru milioane şi jumătate de franci, plus ceva dobândă, pe care mi le datoraţi?"

Ştiind bineînţeles -nu neglijez nimic din situaţia lui bancară - că n-are absolut nici o şansă să găsească aceşti bani, cel puţin atât de repede.

Emisarul meu (de fapt, nici măcar nu-mi cunoaşte numele) se prezintă pe 26 februarie la ora 9,30 la Landau. Este mandatat oficial de Banca Hung & Chang din Singapore, care acţionează în numele unei societăti anonime pe care nu o cunoaşte, Sara S.A., stabilită în Lieclitenstein, pe care am creat-o special pentru această ocazie.

Emisarul meu îşi depune ultimatum-ul legal şi se retrage.

Ela'uorându-ne planul, Marc Lavater şi cu mine am încercat sa prevenim ceea ce va face Landau. Şi facem asta punct cu punct. începe prin a-l suna pe Turc la Londra, vrând să stie de ce ii cum o creanţă, care se presupune că trebuie să mai rămână la Londra încă multe luni, este prezentată dintr-o dată de o societate bancară din Singapore. După cum a convenit cu mine, timp de trei zile, Turcul evită să răspundă: este în călătorie, tocmai a ieşit, se întoarce imediat, nu se simte bine, este la dentist. Vorbeşte în sfârşit cu Landau: "Bietul meu prieten, îi spune, ştiu că v-am făcut o promisiune, dar dacă aţi şti în ce situaţie mă aflu! Ah! Chinezii aştia! - Trebuie să mă ajutaţi, îl roagă Landau. - Şi o să o fac, contaţi pe mine. Daţi-mi timp, ca să mă restabilesc. - Dar trebuie să plătesc în zece zile! - Vă promit că o să aveţi banii într-o săptămână. Patru milioane, nu pot mai mult, vă descurcaţi cu restul."

Să nu ne amăgim: în aceste ultime zile de februarie, în ciuda prezentării precipitate a creanţei, Landau nu este într-o situaţie disperată. Are braseria, chiar dacă este ipotecată; dar, la urma urmelor, anul trecut, în noiembrie, un grup de berari au vrut să o cumpere pentru opt milioane şi ar fi acceptat iară îndoiala să meargă şi până la opt şi jumătate. Imaginându-ne o vânzare normală a braseriei, asta i-ar lăsa deci patru milioane, ipoteca fiind plătită. Mai trebuie adăugate aproximativ două milioane şi jumătate în bunuri imobiliare oficiale, apartamentul de pe Avenue Lyautey şi vila de- la Cannes (aceasta reprezintă inai mult, dar a contractat un împrumut). Deci şase milioane şi jumătate.

Şi mai trebuie adăugat încă un milion trei sute de mii pentru apartamentul din Cité, oficial pe numele Amandei Femet. Şapte milioane opt sute de mii.

Plus cei şapte sute de mii depuşi la Geneva pe un cont în numerar. Opt milioane cinci sute de mii. Chiar mai mult de nouă, dacă luăm în consideraţie şi tablourile, mobilele, bijuteriile doamnei şi maşinile. Un miliard de franci. Iată averea lui reală, minus cele patru milioane şi jumătate ipoteca. Şi, dacă i s-ar lăsa timp, Landau ar putea iară prea mari dificultăţi să-şi cumpere el însuşi creanţă, doar din veniturile braseriei. Planul pe care l-am conceput cu Lavater şi ceilalţi doi consilieri prevede că Henri-Georges Landau va fi total ruinat într-un timp incredibil de scurt.

Şi legal.

Emisarul băncii Hung & Cliang din Hong Kong i-a acordat lui Landau zece zile. Promisiunea pe care i-o făcuse Turcul, patru milioane şi jumătate într-o săptămână, l-a făcut să se creada aproape în siguranţă. Cu atât mai nesigur, cu cât are necazuri —tristă coincidenţă, dar Lavater şi-a păstrat prietenii - din partea fiscului: iată că a apărut un controlor; vrea lămuriri despre acest apartament din Cité. De exemplu: cum a găsit d-ra Martka, zisă Amanda Femet, fondurile necesare cumpărării? De ce impozitele locale sunt plătite doar cu cecuri semnate Landau? Ca şi facturile de apă şi electricitate? Şi decoratorul, anticarul, medicul, toţi plătiţi de Landau?

Landau se zbate. Pe 5 martie, cu trei zile înainte de expirarea termenului, a reuşit, căutând prin toate fundurile de sertar, cum se spune, să strângă vreo şaizeci de milioane de franci vechi. Mai lipsesc patru milioane de franci noi. Turcul i le-a promis. Landau cheamă Londra. Nouă şi exasperantă şedinţa de vals-ezitare a Turcului, care sfârşeşte totuşi prin a răspunde, după ce s-a jucat 20 de ore de-a v-aţi ascunselea "Nu azi, Landau. Imposibil. Dar mâine sau poimâine îmi intră o sumă mare de bani. - Nu pot să-mi asum mai multe riscuri." Să spunem că sunt şanse de 98% să pot să vă dau aceşti bani în 48 de ore." încă o dată, Landau se linişteşte: îi stă în caracter, e omul care alege soluţia cea mai uşoară. După două zile, la mai puţin de 24 de ore de la expirarea termenului, îl caută din nou pe Turc care, fericit că-l torturează (merge chiar mai departe decât i-am propus eu, e un gunoi), prelungeşte încordarea cât de mult poate şi, în fine, după cincisprezece ore de la întoarcerea emisarului pretins mandatat de bancă din Singapore, îi spune adevărul, cel puţin adevărul nostru: "Landau, banii pe care contam nu au intrat. Sunt dezolat." Tremură de exasperare şi de furie: "Dar mi-aţi spus că existau 98% şanse! -Dar mai existau şi 2% riscuri. Din nefericire... Totuşi, am ceva remuşcări şi v- ara găsit poate o soluţie..."

Soluţia constă în a apela la un englez pe nume Hyatt, care se găseşte la ora actuală "undeva între Roma şi Londra", cu mari capitaluri vietnameze şi în căutare de plasamente fructuoase. "Hyatt poate să vă ajute, Landau. Cu condiţia să- 1 contactaţi la timp. Dar repede." Ca și cum ar mai fi fost nevoie să-l grăbeşti! Landau se agaţă de telefon. Unde este Hyatt? îl caută din hotel în hotel, descoperă că acest englez călătoreşte prea mult, că era la Londra, că s-a dus la Roma, că a trecut prin Geneva* prin Frankfurt, prin Bruxelles...

Pentru a se întoarce în final la Roma, dar nu în primul hotel în care Landau, nebun de groaza, l-a căutat mai întâi, ci într-un altul, Brenini Bristol, Piazza Barberini. " Da' il signor ieşit.", anunţă placid recepţia. Nu, nu se ştie ora la care se va întoarce il signor Hyatt... "Pentru numele lui Dumnezeu, să-mi dea telefon, indiferent la ce oră, nu ies din birou." Şi Hyatt, care a aşteptat semnalul meu pentru a o face, îl caută la ora 23,40, în noaptea de 7 pe 8 martie. "Da, desigur, domnule Landau, sunt dispus să vă întâlnesc... Da, o afacere de acest gen îi interesează pe cei ale căror interese le reprezint... în noaptea asta? Aşa repede? Dar nici măcar nu există vreun avion şi... Un avion-taxi? Da, da, înţeleg că îl plătiţi, dar mai trebuie să şi găsesc unul..."

Hyatt găseşte un avion-taxi (de fapt l-am închiriat de mai multe zile). Debarcă la Bourget la ora 4 dimineaţa, aşteptat la scara avionului de un Landau mort de oboseală şi de epuizare nervoasă.

—D-le Landau, am putut să-i contactez pe clienţii mei. Nu doresc să se angajeze pentru o sumă prea ridicată. Dâr acceptă totuşi să acopere suina creanţei dv. O să vinderi la licitaţie publică, bineînţeles, dar nimeni nu vă împiedică să vă răscumpăraţi dv înşivă afacerea. Clienţii mei acceptă să intre în operaţiune doar cu această condiţie.

—Dar braseria mea valorează nouă milioane!

-D-le Landau, m-am interesat şi eu. Berarii doresc să cumpere, aţi vorbit chiar în aceasta dimineaţă cu ei. Dacă informaţiile mele sunt exacte, şi sunt, v-au . iăcut propunerea. Nu vor interveni în vânzare, se pare. Cu alte cuvinte, aveţi o şansă rezonabilă să vă răscumpăraţi braseria pentru, să zicem, sase milioane. Noi garantăm pentru patru milioane şi jumătate. Restul trebuie să-i găsiţi dv.

-Dar eu nu le am!

Cu atât mai mult cu cât, cu dobânzile şi cu cheltuielile, Landau trebuie să găsească mult mai mult decât un milion şi jumătate, şi asta într-un interval neomenesc de scurt.

-Este problema dv., dragul meu. Nu aveţi bunuri imobiliare? Ba da? Atunci, vindeţi-le! Vă dau un sfat: taiaţi în carne vie! Esenţialul este să va sălvati braseria. Cu ea, o să puteţi să vă refaceţi.

Landau nu ştie cui să-i propună apartamentul din al XVI-lea arondisment şi vila de la Cannes? Hyatt cunoaşte pe cineva care ar putea să fie interesat,.în speţă o SA franceză condusă de un general la pensie şi al cărei consilier financiar abilitat este un anume Marc Lavater. Lavater care declară că este gata să cumpere cu bani gheaţă, pe loc, apartamentul şi vila... pentru un milion patru sute de mii de franci.

-Este pur şi simplu furt! urlă Landau.

—Măsuraţi-vă cuvintele, vă rog. Da sau ba.

Landau spune da. Pierzând un milion de franci, revinde apartamentul şi vila acelei SA, care va fi imediat dizolvată. De mine.

Vânzarea la licitaţie publică are loc şi, confirmând pronosticul lui Hyatt (şi pe bună dreptate, vom vedea), berarii nu se prezintă. Astfel încât Henri- Georges Landau îşi răscumpără cu şase milioane două sute de mii- un necunoscut a ridicat preţul -propria afacere. Landau, epuizat, crede ca merită un pic de răgaz. E convins că-l va obţine.

Se înşeală. în realitate, creanţa de patru milioane cincisute de mii a trecut, de la o bancă din Singapore, Hung&Chang Bank, acţionând în numele Societăţii Sara SA din Liechetenstein, la o societate fiduciară luxemburgheză care pretinde că acţionează în numele unor clienţi vietnamezi ai Băncii Indocliinei şi în realitate pentru mine. Nu mai adaug că tot eu o deţin, eu, Cimballi; am trecut-o din dreapta în stânga şi nimic mai mult.

în schimb, pentru Landau, dacă rămâne în continuare debitor cu patru milioane cincisute de mii, şi chiar mai mult, cu venituri şi cheltuieli, situaţia s-a schimbat dramatic. Blocat de ancheta de la Finanţe, nu mai are la dispoziţie apartamentul din Cité este ameninţat de o reabilitare fiscală şi şi-a vândut, pentru un milion patru sute de mii, bunuri imobiliare valorând două milioane cinci sute de mii.

Bineînţeles, mai are încă braseria. Şi deci speranţa de a ieşi la liman, grav rănit, dar în viaţă.

Cu o condiţie: creanţa să nu-i fie prezentată din nou, cu condiţia să i se lase timp să respire.

Şi, bineînţeles, creanţa îi este prezentată din nou pe 9 aprilie.

Omul de afaceri Hyatt debarcă chiar în acea zi în birourile de la primul etaj al braseriei de pe Champs- Elysees.

-Ştiţi, desigur, îi spune el lui Landau, ce evenimente grave au loc la ora actuală în Indochina. Clienţii mei vietnamezi se îngrijorează din această cauză, sunt nervoşi, ar face orice şi chiar fac orice. Sunt

dezolat că trebuie să v-o spun, dar îşi vor banii înapoi, imediat, cele patru milioane şi jumătate pe care li le datoraţi. Cifra exactă fiind, mi-o voi aminti întotdeauna, patru milioane opt sute optzeci şi opt de franci, toate taxele incluse.

Din acest moment, Henri-Georges Landau este mort clin punct de vedere financiar. Nimic nu poate împiedica o a două scoatere la licitaţie. Ca şi la prima, berarii, totuşi cumpărători normali şi logici, nu s-au prezentat. Şi această tăcere din partea lor, ca şi cele două scoateri la vânzare succesive şi anumite zvonuri au făcut ca lumea să nu se înghesuie deloc la licitaţie. De fapt, s-a manifestat un singur cumpărător: o alta fiduciară, de data asta germană, care se declară gata să plătească pe loc cinci milioane două sute de mii pentru soldurile tuturor conturilor. Landau încasează această sumă, din care s-au scăzut cheltuielile inevitabile, de la fiduciara germană (eu) şi plăteşte fiduciarei din Luxemburg (eu) cele patru milioane opt sute de mii sau patru milioane nouă sute de mii pe care i le datorează.

Mai are încă şapte sute de mii de franci în Elveţia. Comite eroarea de a vrea să-i aducă în ţară. Soţia lui, care a efectuat călătoria, este surprinsă pe drum, la trecerea graniţei, la întoarcere. Cei şapte sute de mii de franci sunt găsiţi şi se pune problema amenzii.

După care, spre marea mea uşurare, Landau nu se sinucide. Odată bijuteriile şi mobilele vândute, îi mai rămân ceva bani, câteva sute de mii de franci. Va încerca să revină în restaurare, se asociază într-o afacere de restaurare rapidă, în care îşi va pierde destul din ceea ce i-a mai rămas. Atunci va înnebuni, în sensul propriu al cuvântului. Va fi prins pe terasa fostului său local, apucându-se dintr-o dată să spargă mesele şi scaunele; va fi definitiv internat când, complet dezbrăcat, vociferând, începe să se bată cu chelnerii şi cu cei trei agenţi care încercau să-l liniştească.

ISIu va înţelege nimic niciodată, nestiind nici măcar cine l-a lovit, victimă a dansului lui Cimballi.

Berarii.

în conceperea planului, îi considerasem, mai mult decât pe Turc, obstacolul principal care trebuia trecut. I-am contactat pe 21 februarie, a două zi după ce obţinusem creanţa de la Turc; nu personal - nu voi apărea niciodată oficial în afacerea Landau - ci prin intermediul lui Marc Lavater. Un dublu avantaj: mai întâi discreţia (nu vreau ca Martin Yahl să mă identifice, ţin ca el să continue să mă creadă un câine turbat vagabondând pe undeva prin Kenya) şi apoi

faptul ca aceşti domni vor asculta mai curând de un Lavater cu o reputaţie solidă, decât de un puşti debarcat din

Hong Kong. De altfel, propriul lor consilier fiscal este un prieten al lui Marc. Între mafioţii fiscului...

Marc Lavater contactează berari.

În noiembrie trecut i-aţi făcut o ofertă de cumpărare lui Henri-Georges Landau. V-a răspuns pe atunci că nu are intenţia de a Vinde. Mai doriţi să cumpăraţi?

-De ce vă interesează?

Marc le arată creanţa. Şi adaugă:

-l-aţi oferit lui Landau opt milioane. Putem presupune ca sunteţi dispuşi să mergeţi puţin mai departe. Să zicem de exemplu opt şi jumătate.

Figuri impasibile.

-în urma unuor evenimente care se vor produce în următoarele luni, braseria Landau va fi cumpărată probabil de unul dintre clienţii mei, ai cărui nume nu sunt autorizat să vi-l dezvălui. Un lucru este clar: braseria însăşi nu îl interesează pe clientul meu. Imediat ce va deveni proprietarul ei, clientul meu este gata să v-o revândă dv., pentru o sumă net inferioara celei pe care eraţi dispuşi să o plătiţi în noiembrie.

—Inferioară în ce proporţii?

-Şapte milioane cinci sute de mii. Câştigaţi între cinci sute de mii şi un milion de franci, chiar mai mult. Nu mai suntem în noiembrie şi preţurile au urcat de atunci.

-Condiţiile?

-Vor avea loc două scoateri la licitatie succesive. Nu veţi lua parte la ele.

-în schimbul cărei garanţii?

-O promisiune de vânzare în alb de la clientul meu, pe numele dv.

-E ilegal. Zîmbet Jarg al lui Marc: -Da.

Şi?

Linişte. "Puteam să le citesc gândurile.", îmi va povesti Marc mai târziu.

-Şi presupunând că ne prezentăm totuşi la licitaţie?

Un nou zâmbet, de-a dreptul angelic, al lui Marc Lavater:

-Dacă participaţi, chiar dacă v-aţi angajat sau nu faţă de clientul meu care, vă aduc aminte, deţine creanţa de patru milioane cinci sute de mii, acesta va licita până când veţi renunţa. Nu vă mai spun că, în astfel de .situaţii, se poate supralicita întotdeauna cu 10%. Intervenţia dv. n-ar avea astfel nici un rezultat, cel mult ar face să crească artificial preţul braseriei lui Landau pe care clientul meu o va revinde oricum oricui, în afară de dv.

Contactarea directă a berarilor a comportat un risc: alertarea lui Landau. Dar pe ce motiv să-l alerteze? Nu ştiau mare lucru. Noi ne

bazasem mai ales pe necruţătorul simţ de afaceri al berarilor, pe lăcomia lor, la urma urmelor. Nu degeaba ne încredem în lăcomia oamenilor. "Franz, aceşti doi tipi, în afaceri, i-ar speria şi pe rechini. Pe de o parte ne- au văzut creanţa şi, pe de alta parte, ce ar risca acceptându- ne propunerea? Landau le respinsese deja oferta de cumpărare, fără să le mai lase nici cea mai mică speranţă. Chiar dacă după a doua licitaţie, odată proprietar definitiv al braseriei, ai refuza să-ţi onorezi propunerea, le-ar rămâne posibilitatea de a supralicita. Nu sunt nebuni. Şi mai economisesc şi un milion sau un milion şi jumătate, cu inflaţie cu tot.

Berarii acceptă şi se ţin de cuvânt, nu vor interveni în nici un moment, asistând la moartea lui Landau cu o neutralitate implacabilă. La patru zile după a doua scoatere la licitaţie, le cedez braseria pentru şapte milioane două sute de mii de franci (pe drum, au mai obţinut un rabat). În aceeaşi zi, dizolv toate structurile care mi-au servit în afacerea Landau: Sara SA, fiduciara din Liechtenstein, pe cea din Luxemburg, pe cea germană şi şterg ultimile urme ale SA care cumpărase bunurile imobiliare ale lui Landau, şi care tocmai le-a revândut societăţii mele din Hong Kong.

N-a mai rămăs nimic din toate acestea. Şi numele de Cimballi n-a apărut niciodată.

Din punct de vedere financiar, l-am omorât pe Henri- Georges Landau. Ocazie cu care am câştigat bani, chiar dacă nu asta a fost scopul. Din apartamentul din al XVI-lea arondisment şi din vilă, revândute puţin mai târziu, voi obţine trei milioane două sute cincizeci de mii de franci.

Tranzacţia cu berarii mi-a adus aproape două milioane. Aproape trei milioane şapte sute de mii în total, care însă nu sunt beneficiu net: trebuie scăzute partea lui Marc, cea a lui Hyatt, cea a Turcului, cheltuielile şi, pentru că eram în Franţa, impozitele de 30% pe care le-am plătit zâmbind fiscului din ţara mea. Dar i-o datoram.

K
}

10

Am întâinit-o la Nassau. în timpul unei călătorii pe care am întreprins-o pe când pregăteam afacerea Landau, Bahamas pretându-se bine jocului de-a crearea de societăţi anonime.

Este mai curând mică de statură, cu păr de un blond uşor roşcat, şi ceea ce frapează mai întâi la ea sunt ochii: are o privire aurie, aproape copilărească, pe care a fixat-o asupra mea, încă din prima secundă, cu o expresie interogativă, ca şi cum clnar şi-ar fi pus o întrebare referitoare la mine.

-Franz Cimballi, Catlierine Varles.

Tânără femeie care ne prezintă pe unul altuia se numeşte Suzie Kendall; ne cunoaştem de mai mulţi ani, avem în comun amintirea serilor nebune de la Cannes, de la Portofino sau de la Saint-Moritz sau Dumnezeu mai ştie de unde; era la mine, în casă din Saint James Park, la Londra, în noaptea în care a murit tânara mea prietenă, cu două zile înainte de plecarea mea în Kenya. Nici măcar nu-mi mai amintesc dacă m-am culcat sau nu cu ea; n-ar fi extraordinar dacă aş fi facut-o. După sosirea mea la Emerald Beach Plantation Hotel, am dat pur şi simplu unul peste altul. M-a sărutat lacom, era nebună de bucurie să mă revadă şi mă

credea mort sau, mai rău, angajat în Legiunea Străină, s-a măritat şi ca Peggy şi Wemer etc.

Mă uit la ochii aurii:

—Franţuzoaică?

Aprobă. Să tot aibă 16 sau 18 ani, nu stiu exact. Suzie mă ţine de braţ, vrea să merg cu ea. "Franz, sunt într-adevăr nebună de bucurie că te-am regăsit. Vino să te prezint soţului meu. Şi mai este şi Peter Moses, care s-a căsătorit cu Anita. îti mai aminteşti de ei? O să facem o petrecere trăznet." Mă eliberez cu delicatete, dar ferm.

-Singură la Nassau?

-Nu, spune ea. Cu prieteni.

-Căsătorită?

Râde.

-Nu.

-Vrei să te căsătoreşti cu mine?

—Nu. îi spun lui Suzie: "Treci în faţa. Venim şi noi." Şi ochilor aurii: "Hai să facem ceva împreună, orice, dar imediat." O strălucire amuzată în pupilele de aur.

-Yachting?

-Să mergem.

Plaja privată a hotelului dispune de bărcuţe. Suntem amândoi în costume de baie şi ne îmbarcăm. încerc să ridic afurisitele de pânze, trag, înşfac, las şi înfăşor toate bucăţile de frânghie care-mi trec prin mâini. Rezultatul este catastrofal. E cuprinsă de un râs nebun.
-Lasă-mă pe mine. Unde ai învaţat să navighezi?
-Prin corespondenţă. Dar poştaşul mă ura.
îşi agită graţios şi calm mânuţele şi, într-un timp miraculos de scurt, iată-ne - transatlanticul navigând în linişte, o linişte adevărată, care nu se datoreaza numai absentei oricărui motor, ci care ţine mai ales de faptul că eu

nu spun nimic, asta nu mi se întâmplă practic niciodată, și că, bineînțeles, ea nu-mi răspunde. O privesc, pur şi simplu, și, din când în când, chiar privirea ei părăseşte linia orizontului, albul strălucitor al pânzelor și albastrul crud al Mării Caraibelor, pentru a o întâlni în final pe a mea. Asta dureaza 30-40 de minute, după care ne îndreptăm spre plajă. Pentru a nu avea un aer chiar idiot, dacă mai este posibil acum, în timp ce, cu un zâmbet mut, ea urcă pe plajă în direcţia hotelului, eu mă încrâncenez să urc barca pe nisip, după cum mi s-a recomandat, astfel încât să nu o ajungă mareea; şi am tot urcat-o, privind-o cum se îndepărtează; dacă nu m-ar fi oprit, aş fi traversat probabil şi holul recepţiei cu ea. Mă duc apoi la piscină, care se află în aripa stângă a hotelului, şi acolo dau din nou peste Suzie.

—Ei, ei? spune Suzie, agitându-și mâinile ca un balerin care a înnebunit.

-Suzie...

-Faceţi o pereche drăguţă. Şi este de înălţimea ta, tu, care nu eşti un uriaş.

-Adorabili. E puţin cam tânără, dar sunteţi adorabili. îi spuneam şi lui... -SUZIE!

-Da, Franz dragule?

-Gura!

—Da, Franz dragule.

Mă sărută, o sărut şi mergem să ne întâlnim cu soţul ei, care este un fel de maxilar imens, plin de dinţi, cu un englez de jur împrejur. Simpaţic, totuşi, chiar dacă are cu 20 de ani mai mult decât nevastă-sa. Familia Moses, Anita şi Peter, sunt deja acolo, cu alte perechi, şi toată lumea bea şampanie amestecată cu punch, un mod excelent de a te îmbăta în timp record. Catherine Varles este cu o tânără pereche de englezi care ni se alătură când, la căderea nopţii, mergem mai întâi cu toţii să ascultăm concertul dat de orchestra Gărzilor din Nassau, la Beach Hotel, pentru a sfârşi noaptea, după şase ore neîntrerupte de calypso, printr-un festin fabulos cu crabi la grătar, sub primele raze ale unei aurore de coral.

în mod normal, ar fi trebuit să părăsesc Bahamas a doua zi, Lavater mă aşteaptă la Paris, trebuie să punem la punct ultimile detalii ale execuției lui Landau. îi telefonez lui Marc și îi spun că mai întârzii, fără să-i mai precizez de ce; de altfel, o să-și pună singur întrebări; și îmi prelungesc sejurul cu două zile și apoi cu încă douăzeci și patru. Şi aceste ore, pe care le-am petrecut aproape în întregime împreună, Catherine şi eu, vor căpăta un relief extraordinar, astfel încât după aceea nimic nu va mai fi la fel.

în ultimă noastră noapte în Bahamas, cel puţin ultima împreună, am dat curs liber imaginaţiei: am închiriat un vas cu fundul plat, de

sticlă, prin care poţi vedea splendoarea coralilor şi a bancurilor de peşti multicolori. Am cerut să se echipeze vasul cu proiectoare - totul să fie escortat de două său trei barei umplute până la refuz de muzicieni împodobiţi cu flori, însărcinaţi să cânte *moderato e voluptuoso.* Pornise bine şi deodată iată că se iscă una din acele averse tropicale care transformă bărcile muzicale în nişte plute jalnice, orchestrele mele cântând sarcastic *"Mai aproape de Tine, Doamne*", în maniera confraţilor lor de pe Titanic, cu gâlgâituri şi pleoscăituri să rupă inima viorilor.

Am însoţit-o până în camera ei. Aveam amândoi un aer de înecaţi. I-am spus:

-Ştii, mi se mai întâmplă să-mi şi reuşească lucruri în viaţă. Nu ratez chiar totul sistematic..

Linişte. După care 9 întreb pentru a două oara dacă nu vrea să se mărite cu mine. Mă priveşte grav:

-Nu încă, spune.

Un "nu" aş fi înţeles. Acest "nu încă" mă depăşeşte.

-Pentru că eşti prea tânără?

-Nu numai. Mă sărută pe obraz.

-Ai aerul cuiva care aleargă.

-Care dansează. Cimballi nu aleargă, dansează. Eu sunt Cimballi.

-...care aleargă după ceva pe care îl vrea neaparat. Revino când vei fi terminat cursa.

-La naiba! am zis. Şi dacă durează 20 de ani?

-N-ai decât să alergi mai repede.

După care mă sărută din nou pe obraz.(pe celalalt), foarte vag pe buze şi-mi închide usa în nas. A doua zi ajung la Paris unde Henri-Georges Landau, ca o vită spre abator, nu ştie încă ce îl aşteaptă.

Şi când mă duc la adresa din arondismentul al XVl-lea, pe care ea mi-a indicat-o ca fiind a ei şi a familiei, descopăr că numita Catherine Varles era complet necunoscută.

Totul s-a precipitat, Landau, ochii aurii ai Catherinei, înţelegerea mea cu Turcul, ce mi s-a întâmplat la Hong Kong, s-au petrecut toate aproape în acelaşi timp şi este adevărat că trebuie să fi avut aerul cuiva care aleargă. Tocmai pentru că alergam, şi nu încetam să alerg.

Ca şi întelegera mea cu Turcul. După primă noastră întâlnire, la Hainpstead, el a fost cel care m-a căutat. "Franzy...".

-Nu-mi spune Franzy. Franz sau Cimballi.

-De acord. Nu, voiam pur şi simplu săţi spun că, în această afacere Landau, am mers deja mai departe... —Nu ţi- am cerut-o. - ... mai departe decât mi-ai cerut-o. Voi merge şi mai departe. Pentru că lovitura ta mă amuză, este coaptă bine, aşa cum îmi place mie. Şi pentru că mă bazez pe tine, să mă iei în viitoarea ta afacere. Cred în tine, Allah este cu tine, fratele meu. -Şi sora ta.

Allah sau nu, animalul ăsta de Turc a avut nasul fin. Ce mi s-a întâmplat la Hong Kong, a fost la puţin timp după aceea, când afacerea cu gadget-urile făcuse să curgă bani în contul meu din Hong Kong and Shanghai Bank. lntr-o vineri dimineaţa, ajungând în biroul meu de pe Des Voeux Road, găsesc un bilet care mă invită să telefonez la un număr din Noile Teritorii. Formez acest număr şi îmi răspunde robotul, care mă invită să am rabdare, şi apoi o voce pe care, pe moment, nu o identific.

-Hak.

Dintr-o dată, atmosfera se recreează: casa ciudată, parţial sub apă, tăcută ca gândul, chinezul cu ochi inteligenţi, cu picioare de otel, alunecând pe podeaua neagră, cu un clinchet uşor.

-Domnule Cimballi, mă întrebam dacă v-ar plăcea să veniţi să petreceţi, un week-end la mine.

Nu l-am mai întâlnit pe domnul Hak de la prima şi unica noastră întrevedere, sub egida lui Chang Nu Mai Ştiu Cum.

-Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

-Alegeţi dv. data.

—Oricând, dar nu mâine?

-De ce nu? Sunt infinit de fericit la gândul că vă revăd. Şi voi fi şi mai fericit dacă Miss Kyle ar accepta să vă însoţească.

Deci o cunoaşte pe Sarah. Cât despre aceasta, curiozitatea este mai mare decât simţul datoriei, care i-ar ordona să rămână la postul ei, în mizeria ei de hotel. Și apoi, mai există ceva care» o împinge să mă însoţească, o schimbare pe care a jemarcat-o în mine, spune ea. Ce schimbare? Nu ştie exact; o schimbare. Nu mai sunt chiar acelaşi, se pare, de la ultima mea călătorie în Europa, trecând prin Bahamas. Insulele Bahamas. îmi adresează una dintre privirile ei filtrante, perspicace cum nimeni n-a fost vreodată, şi cum nici nu va mai fi cineva cu mine. "Bine, vom vedea.", spune.

La sosirea noastră în casa de pe insulă, de data aceasta, ne aşteaptă doi servitori, bărbat şi femeie. "Dl. Hak venit imediat." Aşteptând, vizităm casa. Sarah este impresionată. "E mişto."

Dl. Hak apare din pământ în spatele nostru şi nu apuc s- o previn pe Sarah, care mai avea puţin şi sărea până în tavan. îmi șoptește: "La naiba, nici măcar nu atinge pământul când merge! - Merge pe perna de aer, ţi-am spus."

—Vă place bucătăria chinezească? întreaba dl. Hak.

Personal, nu mă înnebunesc, spre deosebire de Sarah care, în seara aceea, a avut cu ce să-şi sătisfacă gusturile cele mai extravagante. Suntem patru la masă, o tânără chinezoaică, nepoată a d-lui Hak, face oficiile de gazdă; vorbeşte engleza de minune şi cunoaște chiar și Irlanda, despre care conversează cu Sarah, al cărei sentiment patriotic nu este niciodată nevoie să i-l trezeşti. Masa este

pantagruelică, dacă există acest cuvânt în limba chineză: crevete umplute cu manioc, pui de baltă cu ghimbir, gâscă cu miere, sepie cu ficat de pasăre, porumbel cu frunze de perlă, creier şi stomac de nu mai ştiu ce, pui cu alge, aripioare de rechin şi cuib de rândunică; totul stropit cu mao tai, vin chinezesc de-a dreptul excepţional, care are în orice caz buchet şi trup. Şi încă nu este nimic faţă de ce o să ni se servească a doua zi: piton, cobră, dhaman şi diverse şopârle, asortate în ceea ce chinezii numesc Treimea Magnifică:
Dragon (piton), Tigru (pisică) şi Pboenix (pui), totul amestecat. Este curios.

Am cinat, vom dejuna în faţa giganticului spectacol al adâncurilor submarine luminate. Pentru a putea contempla, în timp ce mâncăm, rechinii în libertate, s-au suspendat hălci întregi de carne, în cârlige de măcelărie. Dar singurul rechin care a catadicsit să vină spre a fi admirat este un pelerin enorm, care trebuie să fi avut vreo şapte sau opt metri. Ajutat de vin, am sfârsit prin a distinge o întreagă congregaţie. Dimineaţă, când cobor din camera mea, dl. Hak este deja treaz. îl găsesc jucând table în tete-ă-tete cu el însusi.-

-Cafea?

-Da, mulţumesc.

începe să vorbească despre ceea ce el numeşte promptitudinea şi eficienţa mea în ceea ce priveşte gadget- urile. Urmează:

—Aveam mai multe alte lucruri să vă propun. Această reţea, pe care aţi ştiut s-o creaţi într-un timp remarcabil de scurt, aş putea să vă propun s-o utilizaţi şi în alte scopuri comerciale, cu altfel de produse. Dar ştiu că nu vă interesează comerţul propriu-zis. Nu-i aşa?

-Ba da.

Ochii inteligenţi mă fixează şi mă privesc insistent. Are să-mi propună ceva special şi ezită încă, este evident. Aştept.

-Miss Kyle?

-După câte o cunosc, n-o să deschidă ochii înainte de prânz.

Mută o ultimă piesă pe tabla de şah, se hotărăşte în sfârşit şi manevrează unul dintre tablourile de bord de la picioare. Aproape imediat apare o masă, pe a cărei catifea neagră se află un seif de oţel.

—D-le Cimballi, ce credeţi că vi s-ar întâmplă dacă aş fi obligat într-o zi să fiu nemulţumit de dv. ?

Înghit.

-Nu-mi spuneţi nimic. Să fie surpriză.

-V-aş ucide.

-Excelent.

îmi este chiar frică. Schimbăm un zâmbet. Atmosfera este atât de apasătoare, încât încep să-mi vâjâie urechile.

-întrebarea următoare, spune dl. Hak. Ce ştiti despre speculaţiile în materie de aur şi devize?

-Aproape nimic. Nimic, chiar nimic.

-Sunt sigur ca o să înţelegeţi foarte repede. .

-O să fac tot ce pot.

—Am nevoie de dv. pentru o operaţiune determinată, punctuală şi extrem de confidenţială. Doar două persoane vor sti, nu că această operaţiune are loc, ci că eu îi sunt instigatorul. Dv. şi eu. Şi deci, dacă secretul transpiră, cum nu poate fi el, obligatoriu eu voi fi cel care a vorbit. îmi e din ce în ce mai greu să înghit. în ce viespar am intrat?

-Cimballi, spune dl. Hak, din întâmplare deţin o informaţie de o importantă capitală. Intentionez să o folosesc în scopuri personale. Nu pot să acţionez eu însumi, nici măcar nu pot să operez dintr-o bancă din Hong Kong. Ceea ce vreau să fac este perfect legal; ceea ce veţi face în numele meu nu vă va pune în nici un moment într-o situaţie ilegală. Dacă o veţi face.

-Nici măcar nu stiu despre ce este vorba.

-Vă voi da toate informaţiile tehnice indispensabile.

—Dar fără să-mi spuneţi acea informaţie capitală de care îmi vorbeaţi.

—Exact. Este de la sine înţeles că, veţi avea mari beneficii din această intervenţie.

Dl. Hak are ochii negri mai mari decât îi au de obicei chinezii; rareori voi mai întâlni o privire atât de inteligentă. De altfel, nu ar mai lipsi mult să simt simpatie, chiar prietenie pentru acest om; ar fi suficient pur şi simplu să numi mai fie frică de el.

—Mai pot refuza?

—Puteţi. A ezitat totuşi puţin.

—Accept.

Înalţă capul. Picioarele lui de metal se întind, se pun în mişcare, într-o mişcare de păpuşă mecanică, şi îl poartă către o canapea tapiţată cu o mătase superbă. Se aşează. Atinge unul dintre tablourile de comandă pe care le are pe coapse.

—Am uitat de cafeaua pe care mi-aţi cerut-o.

—Mai poate aştepta. Rechinul pelerin a dispărut. în locul lui, un alt rechin cu spini alunecă şi dansează'în jurul hălcilor sângerânde de carne, agăţate de cârligele de măcelar.

Apare o a doua masă, cu un serviciu delicat. Dar privirea nu mi se dezlipeşte de cealaltă masă, prima, cea acoperită cu catifea neagră, cu seiful ei de oţel. Iată că se pune brusc în mişcare; până acum stătuse într-o parte, la capătul imensei camere cu perete de sticlă, ca şi cum n-ar fi trebuit să se amestece în discuţia noastră. Acum se deplasează; se apropie de mine într-o linişte aproape totală, aproape

înspăimântătoare, în animalitatea ei. Vine exact lângă mine şi mi se opreşte la îndemână.

-Deschideţi, vă rog, seiful.

Mă supun. Apar banderolele.

-O sută de milioane de dolari, domnule Cimballi. Vi le încredinţez. Evident, ar fi mai bine să nu se rătăcească. *%*

\

11

Fiecare ţară are moneda ei şi aceste monede se schimbă între ele. în trecutul îndepărtat, aceste schimburi erau raţiunea de a fi a bancherilor, care le practicau pe o bancă, pe stradă. Ai de exemplu florini olandezi şi ai nevoie de pesetas spaniole. Te duci şi le cumperi pe ultimile cu primii, în funcţie de valoarea pe care o au aceste două monede una faţă de cealaltă. Dai florini şi primeşti pesetas. Ai efectuat o operaţiune cash. Nimic mai simplu. Interesant devine când, în loc să cumperi cu banii jos monede sau aur, cumperi sau vinzi pe termen. în afaceri este uneori necesar, dar poate fi şi un joc pasionant, periculos, în care poti câştiga şi pierde foarte mult. Locuieşti la Bourg-en-Bresse în Franţa şi creşti păsări, nişte păsări grase şi frumoase, fragede și cu ochi mari, calini. Păsările astea, de exemplu, i le vinzi unui prieten american care locuieşte la New York. El o să-ţi plătească obligatoriu în dolari. Şi cum Bourg-en-Bresse nu se află lângă New York, ca şi dintr-o mulţime de alte motive, americanul n-o să-ţi plătească păsările în ziua în care i le trimiţi ci, în cel mai bun caz, când le va primi, chiar mai târziu, dacă a reuşit să te facă să-i accepţi poliţele. Pe scurt, plata ar putea dura trei luni. Ai vândut o mie de pasări cu zece dolari bucata (sunt într-adevăr păsări cu ochii FOARTE calini) şi trebuie deci să primeşti zece mii de dolari în trei luni. Asta nu-ţi convine chiar deloc, mai întâi pentru că trebuie să astepti trei luni, şi apoi pentru că, între timp, dolarul poate să scadă. Şi dacă dolarul scade, asta înseamnă că în trei luni, presupunând că un dolar era cinci franci în momentul semnării contractului, nu vei încasa cincizeci de mii de franci, ci poate patruzeci şi opt de mii, sau patruzeci şi cinci de mii, sau chiar patruzeci de mii. Este un risc asumat -la urma urmelor, se poate să şi urce. Dar dacă nu ţii neapărat să-ţi asumi acest risc, mergi la bancă şi-i explici întreaga situaţie. Banca ta o să înţeleagă foarte repede, băncile sunt foarte inteligente în cazuri dintr-astea. O să-ţi propună să-ţi cumpere ÎN AVANS cei zece mii de dolari pe care trebuie să-i primeşti, după ce s-a asigurat, foarte normal, de solvabilitatea prietenului american. Ea îţi va plăti aceşti dolari la rata de cinci franci, cash, cu o dobândă de 1% pe lună,

12% pe an, şi o primă de asigurare. Altfel spus, banca îşi va asuma în locul tău riscul de a vedea dolarul scăzând, şi va fi şi asigurată pentru aceasta. Şi dacă, din întâmplare, dolarul creşte, va câştiga o groază de bani.

Şi dacă, în loc de bancher cu Legiunea de Onoare, dacă în loc să-ţi asumi acest gen de risc - să joci pe un termen mai lung sau mai scurt pe creşterea sau scăderea unei monede, cumpărând-o în avans - în numele unei iubiri total dezinteresate pentru libera initiaţivă, dacă în loc de toate acestea eşti un individ normal, ca mine, dornic mai presus de toate de a câştiga bani, idee care nu i-ar veni niciodată unui bancher, atunci nu eşti decât un speculant infam. Q.E.D.

i.

Pe 11 iunie iau avionul. Nu singur: în ultimul minut, lasându-mă efectiv cu gura căscată, Sarah s-a hotărât să mă însoţească

-Şi hotelul tău?

-Să-l ia dracu.

-Sarah, ce se întâmplă?

-Nimic, absolut nimic. Şi felul asta în care mă priveşte, cu capul uşor dat pe spate, cu ochii întredeschişi strălucind sarcastic, ca şi când aş fi tipul cel mai comic din lume, dacă nu cel mai grotesc.

—Vrei să spui că-ţi laşi baltă toată treaba, atât de preţioasă, doar pentru plăcerea de a veni cu mine?

-Dacă nu tii la compania mea, spune-mi-o. îmi apare o imagine, printre toate celelalte: figura ei în mulţimea neagră de pe Kilindini Road la Mombasa, adresându-mi un zâmbet totodată batjocoritor şi prietenos, având aerul că spune: " Haide, nu este nimic grav, e chiar mai degrabă caraghios.

-Ţin la compania ta Din secunda în care te-am văzut.

—încântată să te aud că o spui, dragul meu. Bineînţeles, îmi plătesc singură biletul.

A acceptat totuşi să luăm acelaşi avion. Şi chiar, abia urcaţi la bord, să îi ofer şampanie, în timp ce priveam împreună cum se lumina de ziuă peste insulele Hong Kong înşirate în Marea Chinei. Destinaţia noastra via Roma: Ziirich.

Am spus-o: totul s-a amestecat: am părăsit Londra, însoţit până la uşa de Alfred Morf, pe 23 noiembrie 1969; am ajuns la Mombasa a doua zi, pe 24; am vizitat noaptea casa de la Saint-Tropez în timpul călătoriei efectuate în a doua săptămână a lunii iulie; din această epocă datează primul meu contact cu Marc Lavater; am părăsit definitiv Kenya peste câteva zile; apoi Hong Kong unde, după prima

mea întâlnire cu dl. Hak, am lansat în septembrie operaţiunea Gadget; sejur la Londra, la Paris, la Geneva, o întâlnesc pe Ute, pe Letta la Roma, Sarah vine la Hong Kong; de Crăciun, Lavater vine cu soţia în Victoria Peak şi pregătim împreună lovitura împotriva lui Landau; atac lansat în februarie, moment în care o întâlnesc pe Catherine Varles la Nassau, în Bahamas, atac bazat pe întâlnirea mea cu Turcul, prelungită în lunile următoare şi paralela cu vveek-end-ul petrecut pe insula d-lui Hak şi cu ciudata propunere pe care acesta mi-o face.

Propunere care mă face să debarc din maşină, pe 12 iunie, în faţa porţilor hotelului Baur du Lac, sosind direct de la aeroportul din Zürich. Debarc singur. Sarah Kyle mi-a administrat din nou, dovadă că este într-adevăr imprevizibilă: la escala de la Roma, m-a anunţat dintr-o dată, cu cel mai mare calm şi chiar un zâmbet ironic, că nu mă mai însoteşte în Elveţia, şi că a hotărât să-şi urmeze singură drumul până la Dublin. "Ce dracu să faci în Irlanda? -Să-mi văd familia. -Dar n-ai văzut-o de ani de zile şi nu îi scrii niciodată. -Cu atât mai mult." Imposibil să scoţi mai mult de la ea. Un zid, chiar dacă nu renunţă la o nonşalanţă zâmbitoare. Mă sărută:

-Te sun la hotelul tău din Zürich.

—Nu ştiu cât voi rămâne acolo.

-în acest caz iau legătură cu Marc Lavater. El va sti unde să te găsească, nu?

—Du-te dracului.

—Da, iubirea mea. [1] *

Pe 12 iunie, când debarc la Zürich, ţinând cont de problemele pe care mi le face Sarah şi de exasperarea pe care are talentul să mi-o provoace, situaţia mea este următoarea: afacerea cu gadget-urile merge splendid; ea mi- a permis să-i nlătesc Turcului cele cinci milioane ale creanţei, ea îmi permite să mai dispun de încă un milion de dolari şi de ceva mărunţiş; rămâne încă o afacere excelentă, dar simt deja contra-curentul unei epuizări care nu va înzârzia să apară; alţii mai atenţi, mai perseverenţi şi mai bine înarmaţi decât mine, în special în Japonia, sunt în curs de a-mi prelua reţeaua.

Am un milion de dolari şi ceva mărunţiş. M-am hotărât să mizez acest milion împreună cu cele o sută de milioane pe care mi le-a încredinţat dl. Hak. Ce este bun pentru dl. Hak trebuie să fie bun şi pentru mine, din moment ce tot Hong Kong-ul îi lăuda talentele financiare. Să mizez aceşti bani constituie pentru mine un risc enorm, mai întâi pentru că reprezintă tot ce-mi mai rămâne în seif, urmând ca apoi să nu mai trăiesc decât din veniturile afacerii cu gadget- urile, venituri în curs de scădere. Şi mai rău: punându-mi milionul meu amărât împreună cu cele ale d-lui Hak, mă angajez într- o aventură al cărei deznodământ nu-l voi cunoaşte decât în august, peste trei luni,

pentru că este vorba de o operaţiune pe termen scurt. Deci abia cu două său trei săptămâni înainte de a două vânzare a braseriei, în care va trebui să aliniez cinci sau şase milioane de franci, pentru a răscumpăra definitiv fosta proprietate a lui Landau.

Este un viraj înalt şi sunt perfect conştient de asta.

Pe 12 iunie, pe la începutul după-amiezii, mă prezint, cum am convenit cu dl. Hak, la sucursala Schweizischer Bankverein, Societatea Elveţiană a Băncilor, din Paradeplatz, al cărei sediu este la Bale. Vărs, sau mai curând le virez cele o sută unu milioane de dolari provenind din diverse depozite pe numele meu din diverse bănci aflate peste tot prin lume. Operaţiunea pe care o voi porni, urmând scrupulos sfaturile d-lui Hak (cu singura excepţie a milionului meu personal strecurat), este o speculaţie în dolari -şi aur. Este vorba de cumpărarea pe termen, trei luni în acest caz, de aur platibil în dolari. Adică voi cere S.E.B. să facă, în numele, dar nu pe riscul meu, un contract cu o banca americană, de exemplu First Naţional City Corporation, pentru o sumă de cinci sute cinci milioane de dolari. Prin acest contract, S.E.B. se va angaja să livreze în trei luni cinci sute cinci milioane de dolari către First National care, în schimb, promite să livreze aur contra aceşti dolari, la preţul actual al aurului, exprimat în dolari. Dacă dolarul, între timp, scade în raport cu aurul, chiar înainte de plată către First National, S.E.B. va cumpără ea însăşi dolarii pe care a promis că îi livrează în timp ce First National, la rândul ei, va trebui, de voie, de nevoie, să furnizeze aurul la preţul practicat cu trei luni înainte, înainte de devalorizarea monedei americane, dacă, din întâmplare aceasta s-ar devaloriza.

în nici unul dintre aceste două cazuri, băncile nu riscă nimic: fac, bineînţeles, operaţiuni în numele lor, dar nu în contul lor. Riscurile reale sunt pentru cei care, unul la Zurich (Hak şi eu) şi celalalt la New York, la unul din ghişeele de la First National, mizează în contratimp pe
scăderile şi creşterile dolarului (sau ale oricărei alte monede, *
sau ale aurului, ori ale porumbului, grâului, cuprului sau ale oricărui alt produs cotat la oricare altă Bursă).

Dacă clientul care s-ar deda la acest gen de speculaţie este declarat solvabil, i s-ar putea întâmpla chiar ca banca să nu-i ceară nici o garanţie, astfel încât speculantul se va afla în situaţia extraordinară de a câştiga spre a le vinde, dacă a mizat bine, milioane pe care nu le-a avut niciodată, încasând pur şi simplu beneficiile. Dar în general banca cere, evident, depunerea unei garanţii.

Pe de altă parte, faimoasa prudenţă a bancherilor a inventat frumoasa expresie englezească margin call, care înseamnă că, dacă în timpul derulării operaţiei pe termen, fluctuaţiile pieţii sunt de aşa natură încât riscurile depăşesc fie garanţia, fie gradul de solvabilitate

a clientului, banca poate cere o creştere a maijei de siguranţă: "Mai adăugaţi şi suma aceasta pentru a ne acoperi, sau vă pierdeţi miza."

Toate acestea dl. Hak le ştia, şi mi le-a explicat şi mie Cu cele o sută de mii de dolari ar fi putut poate să obţină de la banca, de la orice bancă, că suma reală a tranzacţiei să fie de un miliard şi nouăzeci de milioane de dolari, o sută de milioane reprezentând o garanţie de 10%. A ales înţelepciunea, reducând beneficiile potenţiale la jumătate, dar anulând aproape complet riscurile unui margin call. "Şi dacă are loc totuşi unul, vă telefonez? -Contactaţi-i pe Li sau Liu." L-am privit surprins: ce ar putea face într-o astfel de operaţiune aceşti doi clovni specializaţi în gadget-uri şi efecte speciale de cinema? "Sunt pur şi simplu nepoţii mei, nu o ştiaţi, Cimballi?" La naiba, cine să mi-o spună?

Ataşatul direcţiunii de la S.E.B. nu m-a văzut niciodată, "cinci sute de milioane de dolari? -Cinci sute cinci." în spatele impasibilităţii lui profesionale, aproape confuzie: suma nu este banală şi tinereţea mea îl tulbură.

-Trebuie să vă arăt paşaportul? -Vă

rog.

Am 21 de ani împliniţi deja, s-a asigurat. Şi mai am şi cinci sute cinci milioane de dolari cu o garanţie pe un an.

Examinează diversele viramente care mi-au permis să constitui garanţia.

-Din cauza sumei foarte importante trebuie să-mi consult superiorul, înainte de a accepta principiul operaţiunii.

îi spun că înţeleg foarte bine. Bineînţeles, acest om din faţa mea şi superiorul lui însărcinat cu conturile în numerar, vor fi singurii, în afără de mine, care ştiu că acel cont nr. optăsprezece mii şapte sute nouăzeci, în numele căruia banca va opera pentru cinci sute cinci milioane de dolari, va acoperi în realitate identitatea lui Cimballi Franz. Eu.

-Trec din nou peste o oră. Bine?

Spune că este foarte bine aşa. Ies în oraş; Am venit în Zürich, copil fiind, împreună cu mama, am făcut o plimbare cu barca pe lac şi îmi mai amintesc şi acum Alpii albaştri în asfinţit, malurile râpoase ale lacului sub nişte vile superbe. Zürich este oraşul în care mama, fugind din Austria nazistă, şi-a petrecut copilăria, oraşul în care părinţii mei s-au cunoscut, şi iată-mă aici.

O oră mai târziu, după ce am urcat şi coborât pe Bahnhofstrasse, şi am zărit de departe, pe acelaşi Quai General-Guisan ca şi la

Geneva, fațada Băncii private Martin Yahl, îl regăsesc pe atașatul direcțiunii. Răspunsul este da, vor să își asume riscul.

Dar care risc? *

Mă întorc la hotel şi îi telefonez Turcului.

Reacţionează mai repede decât mă aşteptam. N-a trebuit decât să-i explic totul în două vorbe şi a şi înțeles:

-Unde ești, Franzy?

-Franz.

-Unde eşti?

—Zürich.

-Unde la Zürich?

-Baur au Lac.

—E o greşeală. Toţi financiarii se găsesc acolo. O să te repereze. Eu nu ţin să fiu văzut în compania ta, Yahl este un pic cam prea zdravăn, după gustul meu. Voi ti la Dolder. întâlnire la Dolder la cină. Tu mă inviţi. M-a surprins rapiditatea reacţiei lui, dar se explică imediat ce ne regăsim între patru ochi. Vorba vine între patru ochi: Turcul și-a adus cu el patru fete, şi numai figurile stacojii ale chelnerilor de la Dolder, servind printre aceste corpuri pe jumătate goale, ar fi meritat călătoria.

—încă din avion erau în pielea goala?

-Cu o paraşută, nu sunt chiar un monstru. Hai să vorbim serios, povestește-mi.

Nu îmi ia mult timp şi mă mir singur de lipsa aparentă de importanţă a informaţiilor mele. Ochii de catifea ai Turcului mă scruteaza.

-Pe scurt, îmi spui să te urmez, să intru în bani, pentru că tipul ăsta din Hong Kong pretinde că are o informație confidențială conform căreia dolarul va scădea?

—Nu îți spun, îți propun. Tu decizi.

-Ai chiar atât de multă încredere în chinezoiul ăsta?

-Am dovada.

-Și șmecherul ăsta pe pernă de aer, care trăiește sub apă, ar avea informații pe care nimeni nu le are? Am părerea mea în aceasta privință: dl. Hak nu este un om de afaceri independent; este în relație directă cu Beijing-ul și asta este deja o posibilă sursă. Mai târziu voi afla de călătoria secretă a lui Kissinger la Beijing şi despre toate contractele misterioase ale epocii. Le voi afla din ziare, că toată lumea, nu voi mai avea decât să stabilesc relația dintre cauză şi efect.

Turcul mă priveşte în continuare foarte atent:

-Şi cât angajezi în această afacere?

-Un milion.

-Dolari SUA sau Hong Kong?

Ridic din umeri:

—Americani.

Fluieră:

-Şi acum câteva luni rni-ai plătit cinci milioane de franci francezi pentru o creanţă. Complimentele mele. Câţi ani ai zis că ai?

-68 de ani. Turcule, când ne-am despărţit, în februarie, la Londra, mi-ai cerut să te implic în prima mea afacere. Data următoare ai insistat. Acum suntem chit.

-Dacă merge.

—Dacă merge, de acord.

Turcul suge un homar. Clatină din cap:

—Plâng de bucurie, recunoştinţa mă sufoca, Franzy.

-Mă enervezi. Și încetează să-mi mai spui Franzy.

Continuă să dea din cap, se şterge pe buze şi dă pe gât un pahar de şampanie.

-Dragonul de Argint la paisprezece contra unu, la dracu', o să-mi aduc aminte de asta întotdeauna! Ce era calul ăsta? Un spion al lui Mao? Merg şi eu, Cimballi. Exact ca şi tine, pentru un milion de dolari. Am urmărit tot ce i-ai făcut şi ce-i mai faci încă lui Landau. Nu ştiu ce ai împotriva lui, dar eşti pe cale să-l ucizi. Ai nişte dinţi foarte mari, micuţule.

Mă priveşte zâmbind, cu ochii lui de femeie. Mă ia prin surprindere: laba lui de urs mă apucă de după ceafa şi, înainte de a putea reacţiona, mă sărută pe gură. Mă zbat şi îl lovesc cu ce-mi cade în mâna: un cuţit. Lamă îi atinge uşor obrazul şi îi taie adânc buza. Se da înapoi şi urlă de râs, în ciuda sângelui care gâlgâie.

-Voiam doar să-ţi arăt prietenia mea, spune între două accese de râs.

—Mai încearcă înca o dată şi te omor.

Râsul nebun îi încetează brusc. Nu pentru că s-a speriat, nu este genul. Dar îl surprinde şi îl intrigă violenţa reacţiei mele. închide pe jumătate ochii:

—Te-ai excitat prea mult, Franzy. După cine alergi? Nu după Landau. Ti-am mai spus: un amărât. Atunci după cine? Yahl? E prea mare pentru tine. Şi este de douăzeci de ori mai mare decât noi doi la un loc. Abia începusem să mâncăm. Dispreţuitor, arunc nişte bancnote pe masa şi plec.

Mă aşteptam să găsesc vreun apel telefonic de la Sarah, dar nimic. Descopăr deodată că ştiu foarte puţine despre ea; poate nici nu mai este la Dublin. Şi tăcerea ei va dura, cu excepţia scrisorii, de fapt a unei note, pe care a depus-o la Paris, la Lavater: "Spuneţi-i lui

Franz să nu se îngrijoreze. Am pur şi simplu nevoie să fiu singură."
Mai târziu, având explicaţia acestei tăceri, voi înţelege. Pe moment, nimic altceva decât o ranchiună furioasă. Să mă lase baltă într-un astfel de moment!

Astfel încât nu ezit absolut de loc să formez numărul acela din Kensington, la Londra, pe care nici nu trebuie să-l caut prea mult în memorie, atât de des îl formam altădată. O voce somnoroasă îmi răspunde în sfârşit:
-Suzie? Sunt Franz.
—în numele lui Dumnezeu, ştii cât e ceasul?
Trei dimineaţa la Londra.
-A fost o vreme când asta era ora ta cea mai bună.
-Sunt măritată acum, tâmpitule.
-Voiam adresa lui Catherine Varles.
Linişte. îmi dau seama imediat că am ghicit bine: sunt înţelese. '
-Ţi-a dat-o la Nassau, în faţa mea.
-Mi-a dat o adresă din Paris, am fost acolo şi am găsit un fel de notar breton cu un caracter urât, care m-a luat de nebun şi m-a azvârlit afară. Suzie, nu mai face pe proasta, că vin la Londra şi îi spun totul soţului tău.
-Care tot?
—Mai gândeşte-te. Dacă şi ea are tot atâtea amintiri ca şi mine, am câştigat.
—Ticălosule, nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti.
-Vreau adresa asta, Suzie.
Tace atât de mult, încât am impresia că s-a întrerupt. Dar vorbeşte până la urmă:
—Of! Rahat! în definitiv şi ea m-a întrebat de tine. Descurcati-vă. Locuieşte în Fournac, în Franţa, în provincia Haute-Loire, lângă un cătun care se numeşte Chomelix.
—Suzie, iar îmi spui baza...
A închis.

I,
\

Foumac, ăsta nu înseamnă nimic, sau cel puţin nu mare lucru. A trebuit să urc vreo două dâmburi ca să zăresc satul, dacă se poate numi sat. Urmez scrupulos indicaţiile secretarului de la primărie, pe care l-am căutat la telefon când am trecut prin Lyon, de unde i-am telefonat şi lui Mark Lavater la Paris ca să-l întreb dacă mai are vesti de la Sarali. Nu mai avea nici o veste, pentru că asta se întâmplă înainte de a primi de la ea mesajul în care spunea că simte nevoia să fie singură.

Casa este mare, vreo 20 de camere. Claxonez îndelung, nici un răspuns. Intru până la urmă într-o bucătărie mare şi întunecoasă unde sunt două femei care curăţă nişte cartofi. Cea mai tânără are vreo 60 de ani. Au mustăţi ca bulgarii.

-O caut pe domnişoara Varles. Catherine Varles. Se uită fix la cartofii lor şi mă ignoră complet.

—Ori îmi răspundeţi, ori mă dezbrac şi încep să urlu.

Se hotărăsc în sfârşit să îmi descopere existenţa. Un gest din degetul mare al mâinii drepte pe lama cuţitului. "Pe acolo." Ies din nou în gradină şi dau peste o pajişte cu arbori seculari, de unde ai o privelişte minunată asupra văii.

La dreapta, o cărare care coboară, coborâm împreună. Traversez o vie, o preerie scurtă şi apoi aud susurul cristalin al unui pârâu. Cărarea trece pe sub copaci, ajunge într-un luminiş.

Ea este acolo.

Stă cuminte pe un buştean, în profil, bronzată, subţire şi drăguţă de îţi vine să o mănânci. Culcat lângă ea, un câine enorm, poate un Terra-Nova, care trebuie să cântărească vreo 80 de kilograme; doarme.

Mă vede venind, întoarce capul graţios şi mă priveşte cu o sclipire de veselie puţin batjocoritoare în fundul pupilelor de aur.

—M-ai găsit uşor?

-Fără nici o problemă, după ce au trecut primele săptămâni.

Câinele doarme în continuare. îl împung cu vârful piciorului:

-La arme, câine de pază.

-îl cheamă Theobald.

Câinele deschide un ochi, mă priveşte şi adoarme la loc.

-Nu te-ai gândit niciodată să-i pui zgardă?

-îl gâdilă.

Privesc în jurul meu; e un colţişor minunat, plin de copaci, de flori, cu un pârâu decorat cu libelule, fluturi peste tot, soare.

-Pot să m-aşez? Pupilele aurii îmi zâmbesc.

-Mmmmm. Mă aşez pe iarbă, la picioarele ei, cu faţa la râu. îmi pun ceafa pe coapsa ei. După o clipă, mâna i se mişcă încet şi mi se pune pe umăr, degetele ei îmi sunt aproape de obraz. E o vreme minunată. Mă simt pur şi simplu bine.

I
t

12

Luna iulie soseşte şi trece şi tot n-ara veşti de la Sarah, în afară de puţinele cuvinte despre care am spus. îmi amintesc faptul că într-o zi mi-a spus numele unui oraş din Irlanda şi, căutând într-un atlas, mi l-am amintit: Ennis, în comitatul Clare, nu departe de aeroportul intemational Shannon. La Ennis descopăr într-adevar mai mulţi Kyle, dar niciunul n- are vreo soră sau verişoară pe nume Sarah, care lucrează în domeniul hotelier. încerc chiar totul, am luat contact şi cu White Sands Hotel din Mombassa; îi întreb pe cei care au angajat-o, pe cei care au lucrat cu ea; întreb chiar şi la Parador, în Morzine, unde am petrecut câteva zile împreună. Nimic. Linişte totală. A dispărut fără nici cea mai mică urmă. Faptul că sunt privat de una nu mă îndreptăţeşte să beneficiez de prezenţa celeilalte. Pentru vacanţă, Catherine are proiecte independente de mine: o croazieră în insulele greceşti în iulie, un sejur la nişte prieteni americani, al căror nume refuză să mi-l spună, toată luna august. Apoi? Apoi studiile universitare; la urmă urmelor, tocmai a luat bacalaureatul, nu ştiam. La Foumac n-am rămas decât puţin timp cu ea; casa aparţine unuia dintre unchii ei şi, curios, acest unchi, fără să mă privească chiar chiorâş, a părut cam deranjat de prezenţa mea, aşa că nu am mai insistat. Familia
Lavater mă invită să petrec vara în casa lor de la ţară, la Cliagny. Na toată vara, pentru că şi ei au proiecte: vor pleca cinci săptămâni în Yucatan sau undeva la fel de ridicol, de pe 10 august pe 15 septembrie. îmi propun să-i însoţesc dar am tot atâta chef de Yucatan cum am chef să mă spânzur. "Franz, casa din Chagny este a ta, când vrei şi cât vrei." Marc şi Francoise au cel puţin cu 20 de ani mai mult decât mine, le-aş putea fi copil; dar am trecut de vârsta creşei.

Telefon Turcului: este foarte excitat, tocmai a aflat că marile multinaţionale americane vând şi ele dolari pe termen. "Informaţiile chinezoiului tău par că se verifică, Franzy. Riscă să fie o lovitură grasă:" Mă enervează cu "Franzy" al lui!

Mă întorc la Hong Kong, unde apar primele dificultăţi în afacerea cu gadget-urile. în special concurenţa japoneză devine din ce în ce mai dură şi sunt depăşit, poate şi din cauză că nu m-am preocupat destul de problemă. Mă sufoc la Hong Kong. Niciodată n-am fost robit de aşa-zisa lui fascinaţie şi ideea de a-l părăsi începe să mă liărtuiască din nou. Ca să mă duc unde? Veniturile îmi scad, conturile la fel, încep să-mi verific cheltuielile. Sosit şi el la Hong Kong, Hyatt începe să facă gură: ar fi trebuit să-l forţez cu revolverul la tâmplă să intre în afacerea cu gadget-urile! Până la urmă, singurele

persoane din colonie cu care iau contact regulat sunt Li şi Liu sau vice-versa. Sunt complet nebuni, parodia lor după filmele cu carate şi kung-fu este un delir total. I-ai crede iresponsabili şi chiar am crezut asta un moment. Era înainte de a afla că sunt rude cu Hak, nu voi descoperi decât mai târziu în ce măsură nebunia lor burlescă era cel mai adesea o fațadă.

*

La vremea aceea, mă bucuram de prietenia pe care o aveam pentru ei. O prietenie care îmi va face mult timp şi mai de neînţeles ceea ce se va întâmpla.

în iulie, pe 7 sau pe 8, plec în Japonia. Li şi Liu m~au expediat acolo literalmente, după ce aproape m-au convins că am un viitor strălucitor în comercializarea chestiilor electronice. O călătorie degeaba; eşuez lamentabil încercând să-i conving pe interlocutorii mei japonezi că pot să-i ajut să vândă în lumea largă micile lor minuni.

-N-ai crezut destul, îmi spun Li şi Liu. Iată de ce. Păcat, te învârţi în cerc în momentul ăsta.

Nu se înșeală, efectiv merg în gol, chiar dacă merg. Dansul lui Cimballi este pe moment ca un vechi gramofon care îşi pierde vigoarea. Merg din ce în ce mai rar în casa din Stanley, pe care Sarah și-o dorise și al cărei salon mai este și acum zugrăvit în mov. Mă atlu totuşi acolo în noaptea aceea şi nu din întâmplare îmi telefonează acolo, pentru că am aflat că i-a contactat mai întâi pe Li şi Liu că să afle unde sunt.

—Franz?

Am ridicat mașinal receptorul, încă adormit. îmi arunc ochii pe ceas: ora 3 dimineața. în Europa este 9 sau 10 și e în plină zi.

-Franz.

I-am recunoscut vocea.

-Unde esti?

-La Londra. Dar nu rămân aici. Franz, lasă-mă să vorbesc, te rog. Din patul meu, al nostru, puteam să contemplăm arbuștii din micul port din Stanley şi sutele de foculeţe pe care chinezii le aprindeau uneori, în anumite nopţi, în jurul templului lui Tin Han. Contemplu arbuștii.

-Nu voi spune nimic, Sarah.

—Ascultă-mă, nu pot să rămân ore întregi la telefon. Ar fi trebuit să te contactez mai repede. N-am facut-o... N-am făcut-o şi gata. Am fost însărcinată. Cu tine, evident. Nu mai sunt, am iâcut ce se face în cazuri din astea. Acum cîteva minute eram ferm hotărâtă să nu-ţi spun nimic dar am facut- o. Astea fiind spuse, nu mă întreba cum o duc: o duc foarte bine. E adevărat că am trecut prin clipe grele, dar s-a terminat, sunt plată ca un afiş. Am înţeles că n-o să mai dureze mult, încă din februarie, tot restul n-a fost decât un supliment. De altfel, am ştiut întotdeauna că n-o să rămânem prea mult timp împreună, şi am avut dreptate. Nu mă mai întorc la Hong Kong, bineînţeles. Mi s-a oferit de lucru în altă parte, nu-ţi spun unde, va fi amuzant să dăm într-o zi unul peste altul, zilele astea sau peste 20 de ani, când o să fii miliardar, în privinţa asta, aş dori să-ţi cer ceva: nu cumpăra niciodată hotelul în care voi fi, nu mi-ar plăcea. Promiţi? Te sărut.

Tace, dar nu închide. O aud respirând. Secundele se scurg.

-Franz... Te sărut.

închide. Privesc în continuare arbuştii, am petrecut nu ştiu câte ore aici, culcaţi unul în braţele celuilalt. A ales casa asta datorită panoramei, micul port şi templul şi, mai la dreapta, plaja largă, aproape mereu pustie. îi simt parcă parfumul corpului ei subţire şi nervos, feroce încordat în dragoste, liniştindu-se doar după un lung moment, ca un val care cade în final. Ochii nu i se reînchideau decât în ultima clipă şi i se întâmpla să rămână nemişcată, cu obrazul pe cearceaf, refuzând să mă mai privească în faţă până nu se simţea destul de sigură pe ea însăşi, pentru a-mi arunca privirea-i sarcastică. j"Nu-i prea rău pentru un puşti.", spunea. Iată, acum pustiul plânge.

Sunt deja de câteva zile în casa familiei Lavater, la Chagny. Citesc. La Chalon-sur-Saone, unde am ajuns în vechiul Renault 4 al familiei Lavater, am ras tot ce am putut găsi despre tehnica bancară, finanţe, despre bani într-un cuvânt. Am găsit chiar o carte a unuia dintre Rockefeller-i: *Imaginaţia creatoare în afaceri.* Exact ce îmi trebuie. Şi pentru că trebuie neaparat să imiţi pe cineva, mi-am cumpărat şi Contele de Monte-Cristo, pe care la urma urmelor nu l-am citit niciodată, sau, cel puţin, niciodată cu adevarat. Pasionant, tata Dumas reuşeşte să-i vină de hac tristeţii care mă tulbură. Sunt la capitolul "Hanul de pe Pont du Gard", în care Caderousse, unul dintre cei care l-au trădat pe Nantes, primeşte vizita unui "preot îmbrăcat în negru, cu o pălărie în trei colţuri" când, pentru prima dată de la plecarea lui Marc şi Francoise Lavater, hotărâţi să hoinărească prin yucas-ii din Yucatan, sună telefonul. Ezit să răspund, dar răspund până la urmă: este un anume Cannat, adjunctul lui Lavater:

—Nu trebuia să vă deranjez decât pentru lucruri foarte importante. A avut loc un eveniment care cred că este foarte

important. Alvin Bremer a murit la Chicago, de o criză cardiacă. Marc mi-a spus că vă interesă.

-Mulţumesc.

Tocmai îmi luam micul dejun, servit de femeia căreia m-a încredinţat Francoise. Şi care vorbeşte cu un accent atât de bourguignon, încât am crezut-o mult timp poloneză. Mă ridic şi plec în camera mea.

-Cafeaua dv. se va răci!

Cu cel puţin 22 de "r".

-Mă întorc.

în camera mea, mi-am prins în agrafe, pe unul din pereţi, toate notiţele, tabelele, listele strânse în opt luni, de când Marc a venit la Hong-Kong să-rai aducă primul dosar real. îmi contemplu lista. Pentru Bremer imaginasem o procedură deosebită, mai complexă, o, cu mult mai complexă decât cea folosită împotriva lui Landau. Şi ticălosul ăsta a murit. Am un sentiment de frustrare furioasă.

-Vă reîncălzesc cafeaua?

Mă apropii de listă şi tai numele. Contemplez fotografia adăugată la dosar, cea a unui om corpolent sangvin, cu ochi de oţel. I-am găsit întotdeauna ceva de teuton, şi asta nu e un compliment.

—Ia uitaţi-vă, cafeaua asta a îngheţat...

Unu din şapte, mai rămân şase. Nici măcar: cinci şi jumătate. în acest mijloc de august, Landau n-o mai duce mult. Cu condiţia ca, urmându-l pe dl. Hak în speculaţiile lui, să nu fi comis vreo greşeala...

-De rece, e rece...

Nu am comis nici una. Ştirea izbucneşte a doua zi după ce am aflat de moartea lui Bremer: Abandonarea convertibilităţii dolarului. E un eveniment deosebit, aproape neaşteptat. De 25 de ani, dolarul este în lume moneda etalon, singura monedă raportată oficial la aur, singura care are valoare, în sensul propriu al cuvântului, în aur. Convertibilitatea nu mai există. Primul rezultat este obligatoriu o scădere a dolarului. Asta era deci informaţia capitală pe care o deţinea dl. Hak, care, cunoscând dinainte dată exactă la care guvernul american va anunţa această abandonare, a putut calcula la zi termenul operaţiunii sale.

Beneficiul este fabulos, chiar dacă scăderea monedei americane rămâne, în general, uşoară. în momentul în care am depus cele cinci sute cinci milioane de dolari la Zurich, o uncie de aur valora oficial treizeci şi opt de dolari şi nouăzeci de cenţi. Trei luni după aceea, zi de zi, ea a valorat pastruzeci şi doi de dolari şi şaizeci de cenţi dolari. Maija infimă? Fie. încheind toate conturile, beneficiul realizat de dl. Hak (mă voi distra să verific conturile băncii care sunt, evident, exacte) va fi de patruzeci şi şapte de milioane de dolari, din

care am şi eu, după cum am convenit, două milioane cinci sute de mii de dolari care îmi revin în calitate de mijlocitor discret, independent de procentajul prelevat de bancă. Se adaugă milionul pe care l-am mizat eu însumi şi pe care îl recuperez, împreună cu cei patru sute şaptezeci şi cinci de mii cinci sute şaptezeci şi opt de dolari pe care mi i- a adus, având astfel, pe 12 septembrie, ceva mai mult de patru milioane de dolari.

Mă aşteptam să aibă loc în mine o explozie. Dar nimic. Rămân calm şi aproape indiferent. Sunt tot singur în casa de la Chagny şi stiu că a venit momentul să acţionez. Să termin mai întâi cu Land au, ceea ce este o chestiune de zile, şi apoi să trec la ceilalţi. îi telefonez Turcului.

—Mulţumit de mine?

-Franz, te iubesc.

-Homo împuţit, du-te şi te culcă!

-Un moment, am o surpriză pentru tine...

Linişte. Apoi vocea Utei:

—Bună, Franzy adorat.

-Ce învârti la Harnpstead, la ticălosul ăla?

—Marea dragoste, bătrâne.

-Cu Turcul?

-Cu ticălosul. Esti gelos?

Izbucnesc în râs. Numai imaginându-mi-i împreună şi îmi vine să pufnesc.

-Bineînţeles că nu. Mai are escadronul de dansatoare goale?

-Cu cât suntem mai nebuni, cu atât râdem mai mult, spune Ute. Esenţialul este că eu comand manevra. Şi chiar o comand.

-Dă-mi-l din nou pe stăpânul haremului. Te sărut. Turcul revine pe fir. Se hlizeşte. Nu-l voi putea niciodată detesta cu adevărat.
-Surprins, ha?

—Pe fese. Dar să vorbim serios.

-Pot?

-Poţi.

-Am nevoie de o introducere. Nassau, Bahamas, -O altă afacere? -Personală. Se gândeşte. Zice:

-Fără nume la telefon, nu-mi place. Când vei fi acolo?

I Un calcul rapid:

-La sfârşitul lui septembrie.

O aud pe Ute vorbind, dar nu înţeleg ce spune. Oricum, ;uşit să rămână pe fir în timp ce Turcul şi eu vorbeam, iru că, după cum mi-a spus, "ea comandă într-adevăr minevra". Turcul:

-Franz, vom fi acolo începând cu 25 septembrie, daneza şi 'ai mine. Nu te deranjează, nu? -Dimpotrivă.

-Esti sigur că nu eşti supărat din cauza Utei? l-Nu. Sărui-o din partea mea. Ciao. înregistrez o casetă pentru Marc, care nu ar mai trebui să ntârzie în nenorocitul iui de Yucatan. Mai telefonez încă o djta la cei doi de la Chomelix. dar unchiul Catherinei nu e ac aia şi nu-mi răspunde nimeni. Iau avionul spre Hong-

îl recuperez până la urmă pe Hyatt de la Bull and Bear, o bombă englezească, în care fiecare piesă a fost adusă cu vapor ul din Anglia. Hyatt nu este chiar beat de tot. Ridică paharul:

- S-a întors Şefuleţu'.

Porecla dată la Mombasa.

—îţi ofer o bere, mai zice. O Guinness groasă, made în Dublin. Şi cât stai?

-Nu stau. Am chiar o afacere pentru tine: îţi cedez tot ce priveşte gadget-urile.

- Tot?

- Tot. Preiei tu. Te interesează? /

Pentru el nu e o afacere proastă. Chiar dacă afacerea nil mai are şanse să aducă beneficiile fabuloase din primeljb luni, rămâne totuşi, graţie brevetelor mele, interesantă şi bănoasă, pentru cineva care preferă veniturile relativ modeste, dar regulate, loviturilor mari în care poţi pierce totul, Ca Hyatt. Şi, în plus, îi mai stă încă în gât refuz/il inţial. Discutăm o jumătate de oră, vorbim despre bani. îihi cere 24 de ore ca să se gândească şi ştiu că va accepta mâine pentru optzeci de mii de dolari.

-Un ultim pahar?

-Nu. L-ai văzut pe Ching în ultimul timp? /

Mi s-a părut până acum că observ la el o oarecare stânjeneală. De data asta e sigur. Cu atât mai mult cu c face pe prostul.

-Care Ching?

-îl ştii foarte bine. Ce se întâmplă?

—Nu înţeleg.

îşi bagă nasul în berea lui neagră. Nu insist, a"* and senzaţia că s-a întâmplat sau că se va întâmpla ceva car« i atinge mai mult sau mai puţin direct. Schimb nişte fise de telefon şi încep să dau telefoane. Nici un Ching Nu Mai Ştiu Cum pe nicăieri, nici la birou, nici la uzină, nici acasă. Lucrul cel mai rău este liniştea care urmează întrebării mele, care până la urmă se sparge pentru a mi se răspunde, totuşi. Nu se stie unde este Ching. Lipseşte din Hong-Kong? Nici vorbă. Dar atunci unde e? Nu se ştie.

Ii sun pe Li şi Liu în atelierul lor de pe Kennedy Road. Sună în gol. Asta mă nelinişteşte cel mai mult; suntem în cursul săptămânii, cei doi clovni nu lucrează singuri, au o groază de ucenici, şi nimeni nu răspunde. încerc la apartamentul lor de pe Bowen Street. Nimic.

Mai ales că după ce a sunat de câteva ori în gol, în momentul în care voiam să închid, cineva răspunde în sfârşit...

- Li? Liu?

Linişte. Dar este totuşi cineva la capătul celălalt al firului.

- Li sau Liu?

Şi acest cineva îmi închide uşurel telefonul în nas.

Ies din cabină. Hyatt a șters-o. Ies în stradă, mulţimea este acolo, apasătoare, enormă, ca o mare. Şi vine dintr-o dată, inexplicabil, şi, ca întotdeauna, cu atât mai puternic: un val de frică.

Hyatt mi-a cerut o zi de gândire, avem întâlnire a doua zi chiar în faţa intrării biroului de înregistrare al Caxton House, pe Duddel Street, la ora 11,00. îmi mai rămân deci vreo 20 de ore de petrecut la Hong-Kong. Şi aceste ore îmi par dinainte interminabile, am un chef nebun să sar în primul avion, în orice direcţie, pe scurt, să mă car dracului de aici. Mă duc la Stanley, îmi strâng puţinele lucruri care mi-au mai rămas.Mai sunt nişte lucruri şi nişte cărţi ale lui Sarah; pun totul într-o valiză, dai asta nu-mi ridică moralul, întoarcere la Central, de unde traversez ca să ajung la Kowloon. Iau o cameră la Peninsula, printre bătrânele doamne care fuseseră-n India și colonei în retragere, veniţi din Birmania. Şi aici îmi vine ideea, irezistibilă, iraţională, în taxi spre aeroport; închiriez un avion mic, un Cessna cred, pilotat de un tânăr australian cu braţe musculoase şi tatuate care mă priveşte flegmatic:

-Dacă nu-i ştiti nici măcar numele insulei ăsteia împuțite, cum o s-o găsesc?

-O s-o recunosc.

Şi dacă din greşeala survolăm China, mister? Şi dacă trag în noi lămâile? Şi dacă pur şi simplu am visat această insulă pe care totuşi am pus piciorul de două ori? Australianul vorbeşte pregătindu-şi aparatul. I-am indicat o direcţie şi o urmează. Un prim grup de insule.

-Acolo?

-Mai departe. După chestia aia ca un dig mare.

Rezervorul de la Plover Cove, confirmă australianul zburăm foarte jos, la trei-patru sute de metri. Ne imaginăm mereu Hong-Kong-ul ca fiind foarte aglomerat; dar aceste insule de sub noi aparţin şi ele Coloniei şi sunt pustii, sau aproape; fără străzi, dar cu piste, străbătute, că şi acum, de ţărănci liakkas, cu nişte pălării negre, închise complet cu un voal negru. Marea ne apare deodată sub aripi.

—Deci, mister?

-Cea de acolo. Conform hârtiei, survolăm Mirs Bay, la marginea Noilor Teritorii.

-Unde vedeţi vreo pistă? Nici o muscă n-ar putea să aterizeze pe stâncile astea. Dar descoperă un teren de aterizare înainte chiar de a avea timp să îi răspund. Se aruncă literalmente la pământ, aterizează cu o nonşalanţă brutală, opreşte foarte repede motorul, se sprijină în umărul drept, îşi reaprinde ţigara al cărei fum ar putea să omoare şi un bou.

-Vă previn: într-o oră decolez.

—Nu sunt sigur că mă întorc într-o oră.

—60 de minute, mister. N-aveti decât să luaţi trenul. Vine noaptea, şi eu zbor numai pe zi.

Sar pe pământ şi primele zeci de metri le parcurg cu furie. Și apoi realizez dintr-o dată ce sunt pe cale să fac. Trăznit, sunt trăznit! îmi arunc ochii spre avion; australianul a coborât şi fumează, contemplând cerul chinezesc, cu o satisfacţie sarcastică. îmi urmez drumul în viteză; nemernicul asta ar fi în stare să plece fără mine.

De câte ori am venit pe insulă, am venit cu maşina. Mă aşteptam la o cursă nebună, la un maraton. Am surpriza să descopăr că, tăind-o printre stânci, trecând doar peste o singură creastă, aj ung chiar în gradină, şi deci, în casă.

Linişte. Un fel de ceaţă se lasă în straturi din ce în ce mai dese, pe măsură ce mă apropii. E deja sufocantă, când o iau pe aleea cu arbuști chinezeşti. Lansez un prim strigat, care rămâne fără ecou. Termin de traversat grădjna care îmbălsămează aerul cu încăpăţânare; piciorul atinge marmura solului, la intrare.

Poarta culisantă e deschisă.

-Dl. Hak? Cimbalh.

Ecoul vocii mele îmi pare că se rostogolește la nesfârșit, îmi e frică.

-Dl. Hak!

Mi-a spus: Odată operaţiunea terminată, la sfârşitul lui august-începutul lui septembrie, vino- din nou la Hong- Kong. Voi avea poate altceva să îţi propun. Pentru că întoarcerea dumitale va însenina că totul s-a petrecut cu bine." Am trecut pragul primului salon şi acolo unde, la ultima mea vizită, erau covoare, mese, paravanun somptuoase şi nepreţuite, nu mai este nimic.

Totul a fost luat. Primul salon este gol. E goală şi camera următoare, şi celelalte, şi cea în care am dormit cu Sarah. Intru, cuprins de teamă, dar impins de curiozitate, în aceasta parte a casei în care nu am fost niciodată. Nimic. Şi de aici au luat totul. În bucătăriile care trebuie să fi fost extraordinar de automatizate, nu au fost lăsate decât cuptoarele din perete, încastrate în beton. Puţin mai încolo, un colt în care sunt garate, ca nişte monştri dormind,

ciudatele mese rulante, telecomandate, de care se servea dl. Hak. Mai fac câţiva paşi şi sunt în imensa camera în care un perete întreg este concav, din sticlă, cel puţin din sticlă obişnuită, pentru că pentru un moment panoul lăcuit pictat cu dragoni stacojii este închis. Şi camera asta este în întregime goală. Cu o excepţie: pe podea se află una dintre acele cutii rectangulare, de care se servesc aeromodeliştii. Are multe manete. Acţionez una, apoi două, apoi trei. Mai întâi nimic. Dar iată ca apar nişte mese, că nişte umbre, din catifea neagră şi oţel strălucitor.Vin spre mine, se opresc la îndemână, fascinante şi înspăimântător de docile, ca nişte fiare subjugate.

Mai aveau puţin şi mă speriau. Acţionez alte manete şi pereţii culisează, urcă, se retrag, redesenează camere noi, muzică umple spaţiul, mesele dansează, toată casa începe să trăiască şi mă ascultă ca o fiinţă.

Nu l-am auzit mişcându-se, s-a mişcat în spatele meu, la comanda mea, pus în funcţiune fără să vreau. Dar când, cuprins de impresia ciudată a unei prezente, mă întorc, spectacolul îmi izbucneşte în faţă. Panoul semicircular acoperind peretele de sticlă a culisat şi s-a pliat. Iar rechinii sunt la doi metri de mine, nici măcar doi metri, la înălţimea capului meu, trei animale de aproximativ 2,50 metri fiecare, degajând toate aceeaşi impresie de ferocitate nemiloasă. Haloul proiectoarelor, pe care trebuie să le fi aprins fără să- mi dau seaiţia, îi colorează în stupefiante reflexe roşii.

Celpufin, asta cred în prima secundă.

Dar înţeleg imediat după aceea. înţeleg când dau cu ochii de grămezile de carne pe care dl. Hak avea obiceiul să le ofere în cârlige de măcelar. înţeleg când, zguduit de oroare, examinez mai bine bucăţile de carne care au incontestabil forma unui tors uman, cu cap şi membre superioare.şi o mâna tăiată, fără sânge, plutind.

Privirea lui Hyatt mă evită. Mai spun: -Nu ştiu ce mă reţine să nu-ţi sparg mutra. —Franz, nu ştiam nimic. Nu ştiu niciodată nimic. Doar ce ţi-am spus. Adică zvonul care a circulat prin Hong-Kong, cum că dl. Hak a dispus, pentru contul lui personal, de sume care nu îi aparţineau, care erau în realitate proprietatea statului chinez sau, şi mai rău, a marilor notabilităţi de la Beijing, sau a acţionat în contul lor. Hyatt nu mai ştie. Eu pot să reconstitui destul de uşor o parte din ce s-a întâmplat: folosind o informaţie pe care a obtinut-o de la Beijing, dl. Hak a utilizat efectiv fonduri străine în scopuri personale; fără îndoială, a avut întotdeauna intenţia să restituie cele o sută de milioane de dolari de care s-a servit, se pare că nu i s-a lăsat

timpul necesar. Şi nu voi şti niciodată cine era cel oferit ca ospăţ rechinilor.

III

ÎN BAHAMAS

13

Sosesc la Nassau, în Bahamas, la 26 septembrie, dupa 22 de luni de la plecarea mea din Londra, sub comanda lui Alfred Morf. E al doilea sejur al meu, socotindu-l şi pe cel din februarie, când am întâlnit-o pe Catherine.

La Nassau mă întâlnesc cu Turcul, cu LI ta Jenssen şi cu şapte sau opt fete goale, fermecătoare, cu tot ce le trebuie. Turcul mă sărută (pe obraz), Uta mă sărută (pe gură). Ne sărutăm cu toţi. Mare răsfăţ.

"Soseşti la timp, îmi spune Turcul. Sunt aici de cinci sau şase zile, noi cei din Hampstead şi am început cam să ne săturăm. O să râzi, dar toţi palmierii aştia şi soarele ne-au înnebunit. Era mai bine la Hampstead şi apoi ca să te simţi ca în Longchamp, în cătunul ăsta, ai tot interesul să-ţi cumperi un satelit personal."

Turcul înoată ca un casalot, facându-şi siesta în mijlocul piscinei pe care a închiriat-o pentru sejurul său -lângă piscină e şi o casă cu patruzeci de camere.

"Am văzut ce i-ai făcut lui Landau, îmi spune el. Rău ai fost. Era cât pe ce să mi se facă milă.

îi spun simplu: "Ha! Ha!". Turcul izbucneşte în râs. Eu adaug:

"Ai tot atâta milă'cât un caiman.

-Ce-ai tu împotriva caimanilor? Gata, fetelor, lăsaţi-mă în pace, avem de vorbit despre lucruri serioase. Discutăm, Franzy?

-Nu mă cheamă Franzy.

-Ute aşa îţi spune.

-Tu nu eşti Ute.

-Asta e clar ca lumina zilei, mă aprobă Turcul. Vorbim?

-Vorbim. L-ai văzut pe Marc Lavater ?"

Turcul îşi opreşte privirea lui blândă, catifelată şi neagră asupra mea.

"L-am văzut. Deştept tipul ăsta. Dat naibii chiar. Asta e tot ce se poate spune, as zice eu. £1 mi-a explicat totul, tot ceea ce trebuie să ştiu eu, după părerea lui. Vrei sâ-ţi spun ce cred?

-Nu.

-Sunteţi săriţi amândoi. E un plan care ar înnebuni pe oricine. N-ai nici o şansă.
-Intri în chestia asta?
-Sunt aici, nu?
-Zarra unde este?
-E chiar aici, nu departe de locul ăsta. înconjurat peste tot numai de gărzi înarmate. Şi bine echipate. Cu nişte ochi căscaţi şi răi.
-Ai vorbit cu el?
-Mai întâi la telefon, după care am fost la el şi-am făcut pe mine de frică. Acceptă să se întâlnească cu tine."
Mă uit la corpul gol, imens şi splendid al Utei care stă lungită la doi metri de noi pe marginea piscinei. Turcul îmi spune cu un râs discret:
"Ţi-ar cam plăcea, nu?
Scutur din cap. Uta (a cărei faţă îmi apare prin curbura dublă sânilor ei) îmi face cu ochiul:
"Ce mai faci, prietene?
-Bine, Ute."
"Franz, spune Turcul. Las-o baltă. Eşti nebun. Zarra ăsta e şi el însuşi periculos. Dar tipii din spatele lui sunt şi mai şi. Nu te juca cu asta.
în colţul din dreapta, Robert Zarra.
La origine, *în bancher deja bogat. în cele din urmă, unul dintre cei mai mari hoţi ai tuturor timpurilor, pentru că nu sunt chiar o armată cei care au furat pe fată cei două milioane de dolari.
Pe faţă şi într-o totală impunitate.
Totul începe la Geneva în 1958. Un european din New York se stabileşte pe meleagurile lacului Leman, având în cap o singură idee: să obţină de la soldaţii trupelor americane staţionate în Europa, foarte bine plătite la acea oră, o pane din solda lor, cu scopul de a o investi în Statele Unite: în loc să le îmbogăţiţi pe nemţoaice, o să fiţi voi plini de bani când vă veti întoarce acasă". Afacerea se pune în picioare şi merge bine. în 1966, europeanul din New York dirijează deja şase sute de milioane de franci elveţieni. Şi banii continuă să sosească. Totul merge perfect atâta timp cât la bursa new-yorkeză tendinţa este de creşterea acţiunii societăţii de investiţii. Această acţiune nu este decât media tuturor acţiunilor americane deţinute de societate în numele aderenţilor la trupele americane. Afacerile merg mai puţin bine de când bursa scade şi eşuează, când cheltuielile generale aberante depăsesc totalul comisioanelor percepute de la noii aderenţi. Pentru new-yorkezul european, pe care bancherii elveţieni nu-l înghit deloc, neplăcerile nu întârzie să apară. Cum s-ar zice în asemenea situaţii, îşi abandonează "nou-născutul" şi cedeâză locul altcuiva.

Cel care îl înlocuieşte este chiar Robert Zarra.

Când Zarra primeşte succesiunea, societatea de investiţii mai poate fi încă salvată. Zarra se gândeşte poate la asta, dar nu pentru mult timp. Găseşte în schimb o variantă mai bună: figurat vorbind, pune într-o valiză cele două sute de milioane de dolari care rămăseseră în casa de bani şi o şterge frumuşel cu ei. în Statele Unite lumea e neplăcut surprinsă, afacerea nu este considerată deloc în regulă şi Robert Zarra este condamnat la douăzeci de ani de închisoare.

Lui nici măcar nu-i pasă. Se gândeşte unde să se retragă: în insulele Bahamas, mai exact la Nassau şi mai exact încă în Paradise Island, o mică insulă de când a fost legată de Nassau printr-un pod cu punct de taxare. Paradise Island este înţesată de cazinouri şi unele dintre acestea sunt bineînţeles în mâinile tenace ale Mafiei nord-americane. Zarra ştie asta (asa cum ştie toată lumea) şi ideea lui e simplă: investeşte o parte din cele două milioane de dolari în economia mafiotă şi obţine, în schimb, ajutor şi protecţie contra conflictelor, a poliţiştilor de tot felul, a vămilor, a pazei de coastă, a agenţilor trezoreriei Statelor Unite, adică a Armatei Salvării, toţi porniţi în căutarea lui şi visând să-l prindă; ţinând cont de distanţa mică ce separă Nassau de coasta Floridei, s-ar putea zice că urmăritorii sunt de pe partea cealaltă a străzii; spionându-l mânioşi cu benoclurile lor.

în colţul din dreapta deci, Robert Zarra.

în colţul din stânga, John Hovius, în mod oficial venind de la Buenos Aires şi având o ipotetică naţionalitate argentiniană, şi James Donaldson, în mod oficial şi real, supus britanic, născut la Glasgow sau în împrejurimi.

Pe lista mea ei poartă numerele cinci şi şase. E o greşeala, întrucât ar fi trebuit să-i asez pe acelaşi loc.

în ceea ce-i priveşte, un lucru e sigur: gândindu-mă la Landau, aş fi putut la nevoie să-mi exprim nişte regrete pentni ce i-am făcut; dar conştiinta mea ar dormi foarte liniştită la vestea sinuciderii lui Hovius şi Donaldson.

Şi unul şi celălalt au fost cei mai apropiaţi colaboratori ai tatălui meu. Am în faţă dosarele lor şi, dacă le mai citesc încă, este mai mult din obişnuinţă decât din necesitate, ştiu pe dinafară fiecare rând şi le-aş putea recita ca pe o fabulă: în 1946, când l-am întâlnit pe tatăl meu, Hovius avea 21 de ani. Tata l-a remarcat atunci când nu era decât recepţioner într-un hotel parizian. Hovius vorbea deja opt limbi străine şi ştia ca pe apă cursul bursei încă de la sfârşitul războiului. Tata l-a convins să părăsească industria hotelieră, l-a trimis mai întâi în Elveţia, apoi în Statele Unite, subvenţionându-l timp de doi ani. Singura condiţie pe care i-a pus-o a fost aceea de a învăţa cum să

facă afaceri şi de a reveni la sfârşitul acestei ucenicii pentru a prelua funcţia de director adjunct. Ceea ce s-a şi întâmplat. Şase ani mai târziu, în 1951, lui Hovius i se încredinţează responsabilitata intereselor puternicului grup Cimballi în America Latină, ajunge să câştige de cinci ori mai mult decât ar fi câştigat ca director al hotelului, Georges V. La moartea tatălui meu, printr-o surprinzătoare înşelătorie s-a prefăcut că nu l-a întâlnit niciodată pe Andrea Cimballi, căruia de-acum înainte nu i-a mai cunoscut nici măcar numele şi a devenit deţinătorul a patruzeci la sută din întregul grup sud- american.

Patruzeci la sută lui Hovius, douăzeci la sută Băncii private Martin Yahl şi a treia parte a prăjiturii din America Latină îi revine lui James Donaldson. Este un scoţian, încât asta pare mai degrabă p deghizare. Am mai multe fotografii ale lui: aici strângându-i mâna lui Ugo Banzer, dictatorul
Boliviei, dincolo braţ la braţ cu generalul Stroessner, dictatorul Paraguayului sau cu marele lui prieten, generalul Godoy, democrat peruvian bine cunoscut. Ca fizic, este Abraham Lincoln mai puţin surâzător, o persoană care îţi inspiră respect şi încredere tocmai pentru că nu râde. Lucru care şi tatălui meu i-a inspirat o încredere asa de mare încât a făcut din el mâna sa dreaptă şi i-a înmânat o copie a actelor, pentru a putea demonstra, în caz de nevoie, că singurul proprietar real din Curaçao era Andrea Cimballi. Şi credinciosul scoţian a ars actele care i-au fost încredinţate, încasându-şi partea leului. Nu numai că a acceptat propunerile lui Martin Yalil care l-a incitat la trădare, la care a consimţit în aparenţă fără umbra unui regret, i-a adus atâta avere şi putere încât, după cum spunea Lavater, ar fi trebuit mai devreme sau mai târziu să fie înnobilat de Regină. Honni soit qui Mal y Pense.

Deci în colţul din stânga, Hovius şi Donaldson.

Iar între Zarra şi ei, eu.

După ce am citit şi am recitit nopţi întregi rapoartele anchetatorilor impulsionate de Marc , când am început să scot la lumină această ultimă idee care-mi venise în minte, el a ridicat din umeri: "Asta nu stă-n picioare. -OK. găseşte altceva. " Aproape că ne-am certat. Dar simţeam în mine atunci mai mult ca niciodată, beţia feroce şi veselă din Old Brompton Road şi acum îmi dau seama că mai puternic decât nevoia de a-rni potoli setea de răzbunare şi ura era totuşi altceva; era pur şi simplu nevoia de a mă afirma. L-am întrebat pe Marc:

"Eşti sigur de informaţiile pe care le avem?

-Aş paria o avere pe asta. Dar de aici şi până la a-i pune să se bată pe Zarra pe de o parte şi pe Hovius şi Donaldson şi Zarra care s-au putut întâlni.
-Se vor lupta, Marc. îţi garantez că se vor lupta.
-Ar trebui cel puţin să se producă şi evenimete politice de care avem nevoie.
La urma urmei, singura cunoscută care ne rămâne este data. Dar o să fie bine.

1
h

14

Zilele de septembrie dinaintea plecării mele la Nassau au fost cele mai agitate, entuziasmate şi uneori minunate. Au fost agitate în timpul celei de-a doua licitaţii pentru fabrica de bere Landau, pe durata cumpărării pe care am făcut-o, a perfectării tranzacţiei încheiate cu producătorii de bere. Au fost entuziasmante în măsura în care toate aceste diverse operaţii au reprezentat concluzia matematică, venită exact la timp, a unui plan gândit aproape cu un an înainte.

Au fost zile minunate pentru simplu motiv numit Catherine.

S-a întors în sfârşit din croaziera ei în Grecia, din sejurul din Statele Unite, din vagabondajele ei şi, cum două cucuvele negre curăţau cartofi la Fournac, mi-au anunţat ziua sosirii ei la Roissy, m-am dus direct la aeroport să o aştept, însoţit de singura orchestră caraibiană care se găsea atunci la Paris. Eu însumi, ajutat de câţiva figuranţi, purtam o pancardă de opt metri pe care scria: CATHERINE, SUNT AICI!

Am făcut o oarecare impresie, mai ales asupra familiei, pe care am cunoscut-o pentru prima dată în situaţia de faţă fiind vorba de soacra şi de socrul meu, care mă privea pieziş şi ameninţător.

"Aceste manifestări, mi-a zis viitorul meu tată-socru, sunt de-a dreptul copilăreşti, groteşti, injurioase şi, ca să spun total deplasate.

-Nu-i nimic, i-am spus eu, sunteţi totuşi amabil."

Luîndu-l prin surprindere, fără ca el să mai poată opune rezistenţă, l-am îmbrăţişat ca pe un fiu. Şi i-am simţit în trecere mirosul de slierry." I-am spus zâmbind: "Şi puţin alcoolic, nu? "

Asta răceşte puţin atmosfera. Catherine căscă ochii mari, dar ar vrea probabil să pufnească în râs. Mama ei are aceiaşi ochi ca şi ea şi mă priveşte cu o curiozitate amuzantă. Catherine i-a vorbit deja de mine, spune ea, mai locuiesc oare tot la Hong Kong ?

"Sunt în toiul mutatului. Vă pot invita să luăm masa toţi trei?"

Nu, viitorul socru nu doreşte, nici nu vrea să audă. Dar cina? Nici atât. Nici mâine. Şi nici în zilele următoare. Spun în sfârşit:

"Dar peste cinsprezece ani, o să se poată?"

Va răspunde că nu, presimt asta, dar mama lui Catherine intervine. De ce n-aş veni chiar eu să iau masa la ei joia viitoare? Descopăr atunci că locuiesc în arondisrnentul VII, că se numesc Jeffries, după numele viitorului meu tată - socru care a făcut o a doua căsătorie, însurându-se cu viitoarea mea mamă soacră, că au un apartament în spatele Domului Invalizilor, că nu prea duc lipsă de bani în familie, de ambele părţi şi de fapt de orice parte am privi. Lucru acesta îl cam bănuiam eu: nu mergi în Bahamas să-ţi petreci vacanţele cu prietenii lui Suzie Kendall dacă n-ai ceva mărunţiş.

La masă viitorul meu socru mi-a făcut puţină morală, e un englez care nu prea agrează vinul de Porto, dar în cele

din urmă mai puţin nesuferit decât s-ar fi putut crede la început.
Are chiar tact şi când Catherine a dispărut în labirintul celor douăsprezece camere sub pretextul că îşi aranjează părul înainte de a mă însoţi, s-a retras şi el cu abilitate.
"Pot să vă spun Franz?"
între Catherine și marna ei asemănarea nu se opreşte numai la ochi. N-ar mai fi lipsit decât puţin ca să fie aceeaşi femeie la distanţă de douăzeci de ani.
"Franz, ti-am spus, Catherine ne-a vorbit despre tine. E încă tânără.
-Știu.
-Și tu la fel.
-Stiu.
-Ne-a spus că alergi după ceva. E vorba de bani?
Ei bine, aveam hărtia asupra mea şi asta din pură întâmplare. Dar tocmai în acea zi cerusem virarea banilor mei de la o bancă elvețiană la o altă bancă cu sediul în Nissau. Scot hârtia din buzunar şi o întind doamnei Jeffries, fostă Varíes.
"Patru milioane o sută de mii de dolari."
"Nu alerg după bani, doamnă."
Ea se uită la hârtie şi nu-i venea să creadă.
"Ai moștenit toţi banii ăștia?"
-Nu.
-I-ai câștigat? Chiar sunt ai tăi?
-Sunt ai mei şi chiar eu i-am câștigat până la ultimul cent. Și nimeni nu are nici un motiv să dorească trimiterea mea la închisoare.
Tăcere.
"Dumnezeule! spune ea în sfârşit. Se ridică şi vine spre mine, obligându-mă printr-o delicată apăsare a mâinii pe umărul meu, să rămân aplecat atunci când mă pregăteam și eu să mă ridic. Câteva clipe. Se aşeză în faţa ferestrelor care dau spre stada Segur şi eu o privesc mirat. Dar se aşează din nou.

"Tu... Esti atât de tânăr încă, în ciuda acestei sume imense de bani. Te pot ajuta în vreun fel?"

Mă tulbura însăsi forma sub care mi-a adresat întrebarea, nu sunt sigur că o înţeleg.

"Catherine are dreptate, spune ea. Alergi dupa ceva care nu este chiar aşa de uşor de obţin ut. Fii prudent, te rog."

O privesc puţin blocat. în acest moment intră Catherine şi plecăm împreună. În zilele următoare am fost practic nedespărţiţi şi ea rn-a însotit, ftră pancardă, la avionul care m-a dus la Nassau.

Plec la Nassau pe la ora zece, plătesc taxa de doi dolari şi acostez la Paradise Island.

Turcul n-a exagerat deloc: Robert Zarra se află chiar în mijlocul unei extraordinare reţele de apărare. Pe drumul către el, după ce am trecut de gardul exterior, voi mai ti oprit de două ori pentru a fi controlat şi pentru a mi se verifica identitatea. De ce naiba îi e frică? De o divizie a marinei?

Zarra e un bărbat cu îniăţişare plăcută, curtenitor şi se uită la mine cu oarecare curiozitate.

"Turcul mi-a spus multe lucruri frumoase despre dumneavoastră."

-Şi încă nu ştie totul."

Ezită puţin, uşor derutat de umorul meu sau de ceva ce-i ţine locul.

-Cimballi este numele dumneavoastră adevărat?

-Fără îndoială.

-Italian?

-Francez.

-Dar de origine italiană."

Dacă asta îi face plăcere ... Răspund: "Exact. Tatăl meu, familia tatălui meu era din Florenţa. "Privesc în jurul meu. Numai în vecinătatea imediată a piscinei sunt patru paznici înarmaţi cu imense pistoale ţinute la piept şi cu walkie- talkies. în grădină am văzut încă şase sau cel puţin şapte fără a vorbi de cei postaţi la intrare şi trebuie să fie măcar doi la primul etaj al clădirii, înarmaţi cu puşti cu lunetă.

"Nu trebuie să vă fie teamă, îmi spune Zarra râzând.

-Pentru ei mi-e frică. Imaginaţi-vă că mă enervez. E cam devreme pentru un daikiri, dar aş bea cu plăcere un suc de portocale."

Mi se aduc un pahar, gheaţă, suc de portocale natural, într-un termos enorm de argint masiv.

"Vă ascult", spune Zarra.

Mă va lăsa să vorbesc mai bine de zece minute fără să mă întrerupă vreodată, fără să-mi pună vreo întrebare, fără să manifeste vreun interes special, dar fără să mă scape din ochi nici măcar pentru a aprinde o ţigară. Mă irită ceva din felul în care îşi mişcă mâinile până îmi dau seama că face fiecare gest fără să-şi privească vreo clipă degetele care acţionează aproape independent de voinţa lui.

Mă opresc din vorbit. Tăcere. El trage din ţigară, admirând fumul şi în cele din urmă mă întreabă:

"Şi cine conduce această societate căreia îi doriţi atâta rău?

-John Hovius şi James Donaldson.

-îl cunosc puţin pe Donaldson.

-Ştiu am verificat; l-aţi întâlnit la Londra acum trei ani. Am verificat ca nu cumva să fi existat interese comune între el şi Hovius. Dar n-a fost asa. Şi dacă aţi avea vreun interes sâ-l preveniţi îmi scapă cu desăvârşire.

Zarra zâmbeşte:

"Sunteţi bine informat.

-N-am venit cu mâinile goale."

Zăresc brusc, cu coada ochiului, gardienii care devin mai atenţi în locurile lor de pândă, cu mâna strânsă deja pe patul armei, cu privirea în alertă. Trec câteva secunde în care aproape că aştept un măcel. Dar nu se întâmplă nimic, gărzile revin la locul lor şi se repliază în imobilitatea iniţială ca nişte câini dresaţi care-şi reiau pânda.

"Bineînţeles, spune Zarra care nici măcar nu a întors capul, nu pot să vă răspund imediat. Trebuie să mă gândesc să vorbesc cu prietenii. Cât timp credeţi că veţi mai putea rămâne aici?

-Cât timp va fi nevoie. Stau la hotelul Britannia Beach.

-Daţi-mi un răgaz de trei zile. Vă voi căuta eu."

Sunt de acord. Gărzile mă însoţesc şi trec din nou de la o linie de apărare la alta, asemenea unui parlamentar venit să aducă o mare sumă de bani.

Mă întreb dacă merită atâta osteneală ca să furi două sute de milioane de dolari.

Arhipeleagul Bahamas are câteva sute de insule şi insuliţe. Insulele Binini care fac și ele parte din arliipeleag sunt cele mai apropiate de coasta americană a Floridei care se aflǎ la o distanţă ide numai douăzeci şi patru de kilometri. Spaniolul care a descoperit Florida, Ponce de Leon , situa aici legendara Fântână a Tinereţii. Mai aproape de realitate, am spune vă aici e paradisul pescuitului din belşug, datorită apelor calde ale Gulf Stream-ului care trece prin zonă. Hemingway a băut câteva sticle pe aici şi şi-a imaginat "Bătrânul şi marea."

-Aţi pescuit deja vreun peşte spadă?

-N-am pescuit niciodată, nici măcar o sardină."

Stau aşezat în spatele unui iaht, într-un fel de scaun de dentist şi Robert Zarra e aşezat lângă mine într-un fotoliu asemănător.

Am fost dotaţi cu nişte undiţe sau ceva de genul ăsta, pe scurt cu ceva de pescuit.

"Aveţi şansa să prindeţi un peşte-spadă, îmi spune Zarra: Cine ştie ?

Sau poate numai o baracudă, un peşte fierăstrău, un rechin-pelerin, un wahoo, un peşte lună, un ton,, poate chiar uriaşul ton albastru.

-Nu-mi înșiraţi toată lista de bucate, mă voi mulţumi numai cu un meniu. Şi mai ales vreau să prind un scoţian pe numele Donaldson şi un argentinian pe nume Hovius.

-Problemă personală?

-Aşa cum spuneţi."

Zarra îşi aprinse ţigara sprijinindu-şi undiţa cu un aer plictisit.

"Am un răspuns pentru dumneavoastră, îmi zice. E pozitiv, ne-am hotărât să vă acceptăm propunerea. Dar cu condiţia ca participarea dumneavoastră financiară să fie dublă.

-N-am atâţea bani.

-Asta e problema dumneavoastră.

-De unde vreţi să iau două milioane de dolari?

îmi întinde nişte mănuşi:

"Puneti-le, e mai bine aşa, măcar în mâna stângă."

Să discuţi afaceri cu el e ca şi cum ai încerca să convingi un ştergător de picioare să devină calculator. îmi pun mănuşile şi chiar în acest moment izbucneşte strigătul. N-am timp nici măcar să mă întorc şi să-mi dau seama ce se întâmplă: două vedete îndreptându-se spre noi cu o viteză incredibilă au ţâşnit de undeva din ascunzătoarea lor, de undeva din puzderia de insuliţe de la Cat Cay. Etravele lor despică apa violetă şi se ambalează teribil, sunt la apoape jumătate de milă marină, nouă sute de metri de noi. La bordul iahtului pe care mă aflu, această dublă apariţie a declanşat dacă nu o nebunie, cel puţin o agitaţie aproape febrilă.

N-am timp nici macar să exclam prosteşte: "Ce se întâmplă ? sau orice altă remarcă amuzantă la culme: sunt smuls din scaunul de dentist, sunt luat de spate şi cărat într- un salon îmbrăcat tot în piele roşcată şi marchetărie. Robert Zarra a suportat cu calm acelaşi tratament ca şi mine. A tras primul fum de ţigară pe punte instalat în fotoliul lui şi iată-l acum trăgând al doilea fum pe canapea. Răsună lovituri înfundate, pe punte deasupra capetelor noastre, scafandrii dau un adevărat bal.

Motoarele iahtului nostru se-nvârtesc cu viteză maximă şi, atât cât pot să-mi dau seama, suntem pe cale să o ştergem cu viteză meteoritică.

"Distractiv, nu-i aşa?.îmi spune Zarra.

-E o încântare. Se trage cu adevărat în noi?

-Mie teamă că da. Şampanie ?

Un servitor negru desface o sticlă de dom-perignon. "E poliţia americană, îmi explică Zarra. Sau paza de coastă sau F.B.I.-ul sau C.I.A.-ul, Texas Rangers, Hoarda Sălbatică sau « Adventiştii de ziua a şaptea, cine ştie. Asta se întâmplă o dată din nouă. Dar distracţiile sunt asa de rare."

Zarra îsi bea şampania.

"Unde rămăsesem, Cimballi? Da, acceptăm să participaţi cu două milioane de dolari. Din care unul plătit în avans. Pe scurt teoria dumneavoastră este următoarea: o societate căreia îi vreţi răul are puternice interese într-o ţară din America Latină; ea este legată de guvernanţii actuali ai acestei ţări şi datorită acestei alianţe a reuşit să o ia înaintea diverselor societăti concurente. Astea sunt faptele. Să ajungem la ipoteza dumneavoastră: estimaţi că mai devreme sau mai târziu, guvernarea actuală va fi răsturnată, că deja în Statele Unite mulţi oameni se ocupă de asta, atât în

anumite cercuri oficiale cât şi în alte sfere de care aş fi legat. Exact?

-Exact.

-Perfect. Profitând de această răsturnare care ar avea loc, aţi dori deci ca numai căreia îi vreţi răul să fie exclus din această ţară latino-americană pe care n-am pomenit-o, ci de asemenea această eliminare să fie urmată de pierderi financiare cât se paote de mari. Exact?

-Exact.

-În cazul în care aceste persoane din diverse cercuri americane de care vorbim ar decide să se folosească o grevă a şoferilor de camioane pentru a stârni dezordine în economia ţării vizate, aţi vrea ca această grevă să afecteze cu precădere grupul căruia îi doriţi prăbuşirea. Exact?

Liniştea s-a aşternut din nou asupra mării. Iahtul încetineşte şi ia o viteză de croazieră.

"Exact.

-Şi numai pentru acest scop, sunteţi gata să contribuiţi cu două milioane de dolari la această cruciadă, să spunem anticomunistă?"

Niciodată ideea mea nu mi s-a părut atât de nebunească ca în acel moment. Dar spun:

"Dacă reuşesc să găsesc încă un milion de dolari ..."

Robert Zarra zâmbeşte.

"O să-l găsiţi, sunt sigur. Tocmai v-aţi asociat cu nişte oameni care au cel mai mare respect faţă de angajamentele luate, mai ales pentru cele făcute faţă de ei. Astea fiind spuse şi pentru că sunt de acord, un ultim cuvânt: bineînţeles, nu putem garanta data operaţiunii.

-Voi aştepta atâta timp cât va fi nevoie."

Interlocutorul meu mă cercetează cu curiozitate.

"Cunoaşteţi Santiago de Chile?"

Dau din cap:

Nu."

Prima mea grijă când am fost la Nassau a fost aceea de a mă duce la această bancă unde au fost virate cele o sută de milioane de dolari ai domnului Hak şi alte patruzeci şi două de milioane de dolari reprezentând beneficiul din speculaţiile cu aur. După cum a vrut însusi domnul Hak, am dat ordin ca suta de milioane să fie imediat transferată la o anumită bancă din Filipine, ceea ce s-a şi

făcut. Dar cele patruzeci şi două de milioane sunt încă aici şi pentru moment n-am nici cea mai mică idee despre ce trebuie să fac.

Instrucţiunile domnului Hak erau precise: în cel mai scurt termen trebuia să aduc cele o sută de milioane în Filipine de unde probabil că plănuia să-i recupereze pentru a-i pune la locul lor. 'Despre asta nu cred că o să mai aflu ceva şi cele o sută de milioane, poate că sunt şi astăzi în acel cont în Manila unde i-am virat. La început domnul Hak dorise ca eu să plec cu ceea ce el numea "beneficii", într-o ţară oarecare din America de Sud. Se gândea la Argentina; eu am fost acela care am insistat ca întâlnirea să aibă loc la Nassau. Deci mi-a spus: "Du-te la Nassau, opreste-te la hotelul "Britannia Beach" şi aşteaptă. O să fii contactat. "De cine? Acum sunt la Nassau de o săptămână şi nu s-a întâmplat nimic.

Numai că trecerea zilelor care s-a petrecut foarte lent. La trei octombrie am primit un telefon, dar a fost de la Marc Lavater:

"Dă-o naibii, Marc, e patru dimineaţa!

-Sunt dezolat. Pur şi simplu doream să aflu nişte vesti.

-M-am întâlnit cu tipul ăla şi sunt de acord. "

Tăcere.

"Ei bine, i-ai dat drumul, zice în sfarsit Lavater. Şi când se va întâmpla asta?

-Nici eu nu stiu încă.

-O să fiu la New York şi o să văd persoane interesante. Nu te tentează deloc să dai o fugă până în Manhattan?

-Poate.

-începând cu data de 8 o să fiu la Saint Regis pentru cel puţin trei zile încearcă să vii."

Şi totuşi ar trebui să mă contacteze "cineva". Nu pot însă nici să petrec luni sau ani aşteptând un emisar al domnului Hak care la fel de bine ar putea să nu vină. îmi amintesc de cadavrul acela pe care cineva l-a aruncat în mare rechinilor. Dar dacă s-ar întrerupe orice legătura intre mine şi domnul Hak -sau succesorii lui, cei cărora le-ar fi destinate beneficiile -şi mine? Şi dacă, presupunând că ei ar fi lichidaţi, s-ar hotărî ca eu să fiu următorul? O sudoare rece mi se prelinge deodată pe şira spinării.

"Franz?

-Mă gândesc. Bine, o să fiu acolo pe data de 10, seara.

-O să cinăm împreună. Am să te aştept."

Şi mai trec încă trei zile, în timp ce încordarea mea creşte.

Acum sunt hotărât să plec la Nassau, fie că mă contactează sau nu cineva. M-am gândit să las nişte indicaţii special pentru cei de la bancă pentru că altfel pot fi găsit oricând; dar pe lângă faptul că asta ar presupune un complicat sistem de comunicare între bancă şi "Britannia Beach", locul întâlnirii, totodată aproape că aş pune capăl acestui soi de semiclandestinitate în care să trăiesc doi ani. Nu ştiu ce să fac.

Turcul, Ute şi alaiul lor de baiadere goale au plecat de mult din Bahamas pentru a se întoarce la Londra. Pe data de 8, Turcul mă caută, zice el, pentru a afla veşti de la mine. îi spun că sunt în plină formă, afirmaţie cel puţin optimistă: totul se amestecă în capul meu, începând cu Catherine care refuză cu nepăsare toate invitaţiile mele şi terminând cu angoasa care creşte în sufletul meu datorită aşteptării; trăiesc totodată sentimentul singurătăţii desăvârsite şi al iritării faţă de mine însumi pentru că am intrat în această nebunească aventură alături de Zarra, de prietenii lui din Mafie şi de Dumnezeu stie cine.

Pe data de 9 îmi reţin loc la avionul pentru New York. M-am hotărât: Plec . Am lăsat instrucţiuni atât la banca unde sunt depuse mai mult de patruzeci şi două de milioane de dolari cât şi la hotelul "Britannia Beach". Va trebui să primescă toate apelurile făcute pe numele meu şi îi voi suna chiar eu în fiecare seară la ora opt, de oriunde m-aş afla. Afurisită metodă dar clim să fac altfel?

Două americance în căutarea unui sot, văzându-mă înduioşător de trist, încep să mă asedieze; le opun o rezistenţă înverşunată şi în noaptea de 9 suntem gata să luăm cina în trei când sunt anunţat că un oarecare doctor nebun vrea să vorbească cu mine.

"Cine e ?

-Doctorul Fou (Nebun)."

Sunt cel puţin intrigat.

"Vorbesc de Ia mine din cameră."

Sus, după ce închid uşa şi după obişnuitele operaţiuni de stabilire a legăturii telefonice, un urlet care îmi îngheaţă sângele în vine izbucneşte în receptorul pe care tocmai l-am ridicat. Apoi, strigăte de ajutor, păcănitul unei arme automate trăgând în rafale şi, în sfârşit, geamătul unui muribund.

Şi o voce care-mi spune râzând prosteşte:

"Aici diabolicul Doctor Fu Manchu şi nevrednicul său complice şi văr. Ce mai face mult iubitul nostru prieten, onorabilul Franz."

Strâng din ochi de exasperare. Dacă i-aş fi avut în mâini, i-as fi strâns de gât imediat.

"Bandă de tâlhari, nu puteaţi să sunaţi mai devreme?

-Suntem la San Francisco şi căutam un apartament. Se pare că ai nişte bani pentru noi.

Pe data de 10, sunt la New York, faţă în faţă cu Marc Lavater.

"Te-ai bronzat.

-N-aveam altceva mai bun de făcut."

Ne-am retras într-un mic restaurant italian unde pizza este absolut îngrozitoare. "Acum cinsprezece zile era grozavă, spune Marc ca să se scuze. Ar trebui să vii mai des la New York.

-Şi oamenii ăştia interesanţi pe care i-ai văzut?

-Linişte şi gura cusută. E ultra confidenţial, top secret. Numai "Time Magazine", "Washinton Post" şi două-trei sute de jurnalişti sunt la curent, în afara directorului de la C.I.A. Asta ca să vezi ce secret e. îi mai dau de trăit maximum un an lui Allende. Şi se vor folosi de greva şoferilor de camion după cum am fost anunţat. Ideea ta nebunească începe să prindă contur.

-Cine sunt ăştia?

-Citeşte şi tu ziarele: C.I.A. , l.T.T. , mafia, toată lumea, o adevărată reuniune mondenă. Ţi-as putea înşira şi alţii mai ceva.

-Nu mai face pe clovnul.

-N-am clief să fac pe clovnul, n-am nici un chef de aşa ceva. Mai degrabă îmi vine să vomit pentru lucrurile care se pare că se vor petrece în Chile mă fac să vomit, dar nu de la pizza. îmi vine să vomit, iată de ce. Dacă am merge să mâncăm în altă parte?

-Am intrat în joc împreună cu Zarra şi nu poate să fie vorba să dau înapoi. Nu cu tipii ăştia.

-De ce te-ai retrage? Admiţând că poţi s-o faci efectiv? N-ai avea nici un motiv. Te foloseşti de o situaţie, nu o creezi tu. Fără tine totul s-ar petrece exact. La fel. Vino, hai să plecăm de aici, mie greaţă de-a binelea."

"Micul lui restaurant italian dat naibii" se găsea nu departe de Statler Hilton. Trecem prin holul hotelului şi ieşim în faţă la

Mac^son Square unde un poliţist călare supraveghează ieşirea spectatorilor de la un meci de nu prea

ştiu ce. Plecăm pe jos, Marc şi eu, spre Times Square, pe trotuarele care devin periculos de pustii. Marc mă întreabă brusc, luându-rnă pe nepregătite:

"De ce nu te căsătoresti cu ea?"

Am probabil un aer derutant:

"Cu cine?

-Cu Catherine Varles.

-Nu ştiam că o cunoşti.

-V-am văzut împreună la Regine. Şi se întâmplă să o cunosc pe mama ei."

Toate străzile Manhattan-ului sunt acum goale, cu excepţia câtorva grupuri izolate de hippies şi de negri. Sentiment de insecuritate. Ar trebui să luăm un taxi.

"Marc nu mă căsătoresc cu ea pentru simplul motiv că ea nu doreşte. Deocamdată pentru moment, spune ea. Zice că o sa ne căsătorim când n-o să mai alerg după ... după ce alerg acum."

Am ajuns la Times Square unde era o oarecare animaţie şi iară să cădem de acord, ca şi cum ne-am juca de-a cine cedează primul, ne continuăm drumul până la Saint Regis. Ciudat oras, unde mersul pe jos după opt seara devine o adevărată aventură.

Mâine voi lua avionul spre San Francisco.

La aeroportul din San Francisco, dau peste un poliţist de doi metri cinzeci înălţime şi chiar lângă el, de doi umflaţi mici şi grii, rotunjiţi monstruos în tunici gen Ma, purtând nişte pălări conice roşii şi nişte cozi lungi care ajung până la pământ. Cei doi umflaţi care par umpluţi cu heliu se aruncă la genunchii mei pe care îi îmbrăţişează, se prosternează, îmi

sărută picioarele şi mâinile, scoţând strigăte foarte ascuţite, cu o devoţiune febrilă vecină cu delirul. Au aerul unor spioni din Pekin şi poartă ochelari negri şi groşi. Poliţistul de doi metri cinzeci mă priveşte amuzat:

"Sunt prietenii dumneavoastră?"

-tiu i-arn crescut. Eu le-am dat prima bucăţică de zahăr. Aici, culcat!"

Ieşim toti trei, grăsanii şi eu ne urcăm într-n Rolls Royce Silver Sliadow. îi întreb:

"Chiar e nevoie de circul ăsta?

-Mizerabilii Li şi Liu îl salută cu dragoste pe onorabilul Franz şi îi urează bun venit la San Francisco, spune Li (sau Liu).

Locuiesc într-o frumoasă casă de lemn, construită după cutremurul de pământ de la începutul secolului, pe înălţimile de la Telegraph Hill. în vecinătatea lor se află două ateliere de pictură; chiar lângă ei există un sculptor a cărui specialitate este realizarea de auriculare de la mâna stângă; a început cu un auricular de mărime normală, după dimensiunile sale, piesă pe care a vândut-o unui texan (bineînţeles că era mulajul , nu chiar degetul său) următorul auricular l-a vândut cu cinci miii de dolari, e adevărat că măsura deja trei metri; acum lucrează la unul de nouă metri pentru care se bat mai multe muzee de artă modernă, ultima ofertă fiind o sută de mii de dolari. Puţin înainte de casa lui Li şi Lin, e casa unei scriitoare care trăieşte înconjurată de câini; în fată locuiesc trei actori şi mai ales un corp de balet care tocmai repetă ceva în momentul sosirii noastre. Li şi Liu mă prezintă tuturor şi mă poftesc înăuntru. Clădirea are trei etaje şi este mobilată somptuos; la al treilea şi ultimul etaj e o fereastră imensă ce dezvăluie panorama golfului San Francisco, a poduluf Golden Gate, până la Sansalito.

"De pe partea cealaltă se poate vedea China town.

Splendid. închiriată sau cumpărată?

Mai întâi închiriată, apoi cumpărată acum trei zile când am primit banii.

Mă uit la Golden Gate şi, numai în câteva secunde, ceata absentă nu cu mult timp înainte învăluie cu repeziciune silueta podului.

Mă întorc: Li şi Liu s-au dezbrăcat de tunicile lor asortate cu Rolls-ul şi de nenumăratele pernute cu care şi rotunjiseră formele; sunt din nou zvelţi şi vioi şi îmi zâmbesc.

"Mă bucur că vă revăd, măscări ce sunteţi; credeam c-ati murit.

-Şi noi ne bucurăm.

-De ce nu mi-aţi spus mai devreme că banii sunt pentru voi? Chiar erau pentru voi?

-Pentru noi erau.

E una din puţinele dăţi când îi văd serioşi. îmi explică ceea ce eu ghicisem şi eu mai mult sau mai puţin: Hak este unchiul lor sau era, căci nu mai ştiu nimic de soarta lui; conveniseră toţi trei să plece la Hong Kong, Li şi Liu gândindu-se pur şi simplu să facă filme fără prea mult sânge şi de preferinţă în Statele Unite.

Anunţându-l pe domnul Hak despre posibila lor plecate, Li şi Liu au fost surprinşi să-l audă pe domnul Hak că și el dorea să plece din colonie. Li se păruse chiar că unchiul Hak era misterios şi le făcuse o mie şi una de recomandări lipsite de sens din carc înţeleseseră doar că treaba era serioasă. Sigur, ei bănuiseiă că ceva nu era în ordine, dar nu ştiau despre ce era vorba. Unchiul Hak le ceruse să nu se ducă direct în California, ci dimpotrivă să facă un ocol prin Europa, de exemplu prin Paris sau Londra, în eventualitatea în care cineva i-ar fi urmărit. "N-am înţeles nimic, dar unchiului Hak nu-i plăceau discuțiile." Ei îl ascultaseră cu scrupulozitate, se supuseseră chiar cu o plăcere extremă, făcând pe spionii urmăriţi pe jumătate de glob, cu mare entuziasm. Debarcaseră la New York şi aici găsiseră un mesaj prin care cerea să nu se ducă deocamdată la Los Angeles, destinaţia lor finală, ci mai degrabă la San Francisco,unde trebuia să se întâlnească cu unchiul Hak.

"Dar el n-a venit."

Le povestesc despre vizita mea la casa părăsită, din Noile Teritorii, fără să le vorbesc însă de masa pe care le-am oferit-o rechinilor Li şi Liu sunt mai puţin nebuni decât par. "Ching a dispărut şi el? -Nici urmă de el. -Atunci, e grav. "La cererea lor, le explic toată afacerea speculanţilor de aur.

"Ce înseamnă asta, convertibilitate?"

Mă privesc cu nişte ochi rotunzi, ceea ce pentru nişte chinezi nu e atât de simplu: deci unchiul Hak "împrumutase" o sută de milioane de dolari, se servise de ei pentru speculațiile cu intenţia să-i restituie la sfarsitul operațiunii?

în concluzie, n-a furat nimic, pentru că voia să pună banii la loc sau i-a pus deja.

-Ce a făcut nu e chiar legal. Și nu ştiu dacă a restituit sau nu banii.

-Și nici măcar tu n-ai putea recupera banii ăştia, cele o sută de milioane care se află în Filipine?

-Le-am vărsat într-un cont care nu este al meu, nu mai am nici un drept asupra lor. Și nici nu vreau să am. Banii ăştia ard."

Amândoi sunt de acord. Ezită să-mi spună ceva.

"Crezi că ne mai putem duce la Los Angeles, acum? *

Cum aş putea oare să stiu? N-am nici cea mai mică idee despre ceea ce i s-a întâmplat lui Hak, despre motivele pentru care cineva i-ar trimite lui Li şi Liu în California de Nord mai degrabă decât în cea de Sud.

"O să rămânem aici câtva vreme, spun Li şi Liu. Ne-a vorbit cineva despre o persoană care se gândeşte să facă un film grandios de science-fiction, ceva de genul unui război al stelelor şi această persoană locuieşte în zonă. Am putea să lucrăm cu el."

Cu mai mult de patruzeci şi două de milioane de dolari, ar fi putut nu numai să trăiască fără să muncească, ci şi să producă filme proprii. În aparentă, ei nu erau conştienti încă de asta sau nu se gândeau că banii erau mai mult ai unchiului Hak decât ai lor. Asta e însă problema lor. A mea este alta. Când Li şi Liu m-au anunţat la telefon că ne aşteaptă la San Francisco, pe mine şi pe cele patruzeci şi două de milioane de dolari, n-am putut decât sa fiu mirat şi ei au fost uimiţi de mirarea mea. Le-am răspuns printr-un loc comun, de altfel nu prea depaite de adevăr, le-am spus că dintre toate oraşele americane cel mai mult îmi place San Francisco cu excepţia New York-ului.

Adevăratul motiv este acela că Sidney H. Lamm, numărul şase pe lista mea, se găseşte aici. Prin fereastra de la etajul al treilea al casei prietenilor mei, am descoperit de fapt că Lamm era acum în bătaia pustii.

La propriu şi la figurat!

15

Lamm are birourile în California, nu departe de Transamerica Buiding şi locuieşte într-un foarte frumos apartament cu o terasă care dă spre vesela lombard Street, o stradă cu cărămidă roşie care arată foarte bine, şerpuind ca un crotal beat mort care coboară o pantă de patruzeci la sută.

L-am întâlnit deja, dar riscul ca el să ma recunoască este atât de redus, încât poate fi considerat neglijabil: aveam opt ani şi era data de 27 august 1956. Venise la Saint-Topez ca să-l vadă pe tatăl meu cu care s-a şi întâlnit, au vorbit multă vreme, chiar cu o zi înainte de moartea lui. Această vizită rămâne întipărită în memoria mea datorită unei scene care m-a frapat în mod deosebit. Am spus deja că "la capilla" , casa pe care tatăl meu o avea la Saint Tropez,

casa unde m- am născut şi unde a murit el, avea forma unui U deschis spre plaja din Pampelonne. Biroul tatălui meu se găsea la extremitatea ramurii stângi a acestui U, privind dinspre mare. în fiecare zi de 27 august, la începutul după-amezii, Lamm se găsea în acest birou cu tatăl meu şi eu. mă aflam în grădină, întorcându-mă de la piscină sau de la plajă, cu câţiva zeci de metri înaintea mamei mele care vorbea cu o prietenă. în acest ryoment vocile din biroul tatălui meu au devenit mai puternice şi tatăl meu a început să strige, ceea ce
na i se întâmpla aproape niciodată. Am şi acum în minte cuvintele Iui:

"Eu nu numesc asta neglijenţă! O numesc hoţie! Şi am să mă ocup de dumneavoastră cu prima ocazie!"

Tatăl meu a murit a doua zi şi nu s-a mai "ocupat" de Sidney Lamra. Le-am cerut anchetatorilor recrutaţi de Marc Lavater să descopere ceea ce, în trecutul lui Lamm de acum cinsprezece ani, justificase acuzaţiile tatălui meu. N-au găsit nimic, nimic important, probabil distrusese orice urmă, cu acordul deplin al executorilor testamentari care erau Yahl şi cretinul meu unchi. Ei au acceptat să-l acopere pe Lamm, l-au plătit chiar în schimbul tăcerii lui. în extremis era chiar o modalitate de a se asigura că nu va vorbi niciodată şi că nu va aminti niciodată de Andrea Cimballi.

La urma urmei, asta mă interesează prea puţin. Sunt convins că l-a trădat pe tatăl meu şi nu o dată, încercând să-l fure când trăia încă. Restul e lipsit de importanţă, nu sunt un judecător care are nevoie de probe.

Pentru a-l ataca pe cât posibil pentru a-l distruge pe Sidney Harrisson Lamm concepusem un plan care evident ţinea seama de informaţiile despre el, culese de echipa lui Lavater. Nu fusese nevoie să fac dovada unei imaginaţii delirante: omul nostru este un farsor, un jucător capabil să-şi asume riscurile cele mai absurde. Are acea naivitate supremă a jucătorilor şi a excrocilor convinşi că norocul le e dator, că va apărea mai devreme sau mai târziu, niciodată destul; sunt atât de preocupaţi să-şi înşele victima, încât nu- şi imaginează că pot fi ei înşişi această victimă.

Deci concepusem un plan pe care mă gândeam să-l pun în aplicare mai târziu. Felul în care s-âu dezvoltat proiectele mele în legătură cu Hovius şi Donaldson, întârzierea în realizarea lor, prezenţa la San Francisco a lui Li şi Liu,

averea de care dispun aceştia şi prietenia de care dispun aceştia şi prietenia pe care mi-o poartă, gustul lor pentru spectacol, toate acestea mă determină să-mi modific strategia iniţială. Prevăzusem o execuţie rapidă, matematică în oarecare măsură, după modelul celei din Landaul

Prin intervenţia micilor mei prieteni cu ochi oblici, această acţiune va avea aerul unei comedii. j

îmi trebuie mai mult de şase săptămâni ca să pun totul la punct.

Şi abia la sfârşitul acestei perioade, la începutul lui decembrie, telefoanele sună efectiv în superbele birouri pe care le-am închiriat într-unui din zgârie-norii din Embarcadero Center. Li şi Liu au făcut o întreagă tevatură cu biroul (pe care l-au decorat alegându-şi o stofa care te făcea să o iei la goană şi m-am împopoţonat cu o cravată ţipătoare şi cu un diamant imens pe degetul arătător al mâinii stângi. Semăn cu un vânzător de covoare care s-a reorientat către pret-a-porter. Deci telefonul sună, secretara răspunde şi după aşteptarea obişnuită, interlocutorul meu îşi precizează identitatea:

"Numele meu nu vă va spune nimic, evident: mă numesc Sidney Harrisson Lamm.

-într-adevăr, sunt dezolat.

-Domnule Joseph Benharoun ... Sunteţi francez?

-Aşa este."

Fac tot ce pot pentru a lăsa să se audă ceea ce cred eu că este un puternic accent algerian.

"N-aveţi absolut nici un accent, îmi spune vocea lui Lamm. Cred, domnule Benharoun, că ar fi în interesul nostru să ne întâlnim. Mă ocup de afaceri imobiliare, dar ca un diletant, mai departe ..."

îi răspund că daca timpul îmi permite, aş ti bucuros să-l cunosc, că asta mi-ar face o plăcere nebună şi că sunt de-a dreptul extaziat când aflu că birourile sale -ce coincidentă extraordinară! -se află la doi pasi de ale mele. "Aş putea să dau o fugă", spune el. Dă o fugă şi iată-ne faţă în faţă.

în ciuda celor cinsprezece ani care s-au scurs, poate că l-aş fi recunoscut. Poate. Este un bărbat foarte frumos, zvelt şi elegant, bronzat, perfect îmbrăcat, cu cinsprezece centimetri mai înalt decât

mine şi nu lipsit de farmec. Ştiu însă că este un excroc şi sunt sigur că l-as fi considerat ca atare, chiar fără să-l cunosc, observând felul în care priveşte.

"Atât de tânăr şi deja un om de afaceri, îmi spune el. Sunt impresionat."

îmi iau un aer fals de modestie, grav, sigur pe mine. Mă lansez într-un amplu discurs despre ceea ce vreau să fac, despre concepţia mea de viaţă, dau numeroase exemple despre subtilitatea mea diabolică, despre puterea mea de lucru fenomenală; o chem de trei ori pe biata secretară pentru a-i da nişte ordine inutile. Pe scurt fac tot ce se poate pentru a-i da impresia că nu sunt în realitate decât un imbecil cu pretenţii, naiv şi mai ales bun de înşelat, care nu valorează ceva decât prin banii pe care i-a lăsat "tăticu" care a făcut avere pe spinarea "negroteilor" , din Algeria.

M-a ascultat cu răbdare amabilă şi binevoitoare, dar şi cu o sclipire ironică în priviri, atunci când ochii i-au căzut pe inelul meu. A reuşit să pară impresionat de ceea ce numeşte el eficacitatea mea. Şi pentru a nu rămâne mai prejos, iată-l recitându-mi o poezie despre "America, Ţara Liberei Iniţiative", deşi mă supraveghează cu coada

ochiului, întrebându-se desigur dacă sunt atât de prost pe cât par. În sfârşit ajunge şi la motivul vizitei sale:

"Dragul meu Joe, pot să vă spun Joe, nu-i asa? Dragul meu Joe, nu mai departe de alaltăieri mi s-a întâmplat să fac un drum până la Tamalpais Mount. E un loc care mi-a plăcui întotdeauna foarte mult."

îl fixez cu privirea fără să mă mişc, cu un aer profesionist.

Trebuie să se ştie că oraşul San Francisco este construit pe o peninsulă aproape spre nord. în fata ei se află altă peninsulă, Marin Peninsula, cele două limbi de pământ nefiind separate decât de un kilometru şi jumătate şi de Golden gate. Vârful Tamalpais se află pe Marin Peninsula, dincolo de Sansalito care este prima aglomerare urbană pe care o întâlneşti după ce ai trecut de Golden Gate, venind spre San Francisco.

"Ştii Joe. îmi spune Lamm, eu consider într-o oarecare măsură că Sansalito şi toată regiunea până la Tamalpais reprezintă ţinutul copilăriei mele. Sunt legat de locurile astea prin raţiuni sentimentale. Când eram copil, bietul meu tată avea o casă înconjurată de sequoia şi eu mergeam să mă joc în nisipul alb de la Stinson Beach. Sau urcam pantele muntelui Tamalpais pentru a admira Pacificul şi Sierra Nevada.

îl aprob cu gravitate. Bineînţeles că am foarte clar în minte toate elementele dosarului Lamm. Numele lui adevărat este Sygmunt Lammerski, s-a născut în Chicago şi după ce a ieşit din casa de corecţie unde şi-a petrecut tinereţea, a vândut pe rând aspiratoare, poliţe de asigurare şi chiar virilitatea sa unor doamne mai coapte, asta înainte de a prospera în afacerile imobiliare prin înşelăciune fiindcă tatăl meu l-a prins cu mâna în traistă. Şi baza averii lui actuale au constituit-o cele două sute cinzeci de milioane de dolari pe care Martin Yahl i le-â dat cu siguranţă în toamna lui 1956. Dar continuu să fac pe prostul. Lamm îmi spune: "Deci alaltăieri, lăcând din întâmplare un drum prin locurile copilăriei mele, am aflat de la familia Lopez, vechi prieteni de-ai mei ce s-a întâmplat."

Se loveşte apoi cu palma peste frunte: "N-am putu să-mi cred urechilor! Pur şi simplu nu puteam să cred. L-am sunat pe Art Becknall, avocatul care se ocupă de afacerile familiei Elbert şi a trebuit să cedez în faţa evidenţei: era adevărat! -Ce era adevărat ?" Lamm ridică mâinile către cer:

"Dumnezeule! de luni de zile încerc să cumpăr acest teren! Ce spun eu de luni, de ani! Și iată că sosești dumneata din San Francisco, unde nU cunoşti pe nimeni şi la prima ofertă pe care o faci ţi se acordă ceea ce mie mi s-a refuzat întotdeauna!

Recunoaşte că e un motiv care te face să turbezi! îmi iau un aer rece și demn:

"Asta s-a întâmplat fără-ndoială pentru că am oferit mult mai mult decât dumneavoastră."

Se uită la mine se ridică de pe scaun, se plimbă prin cameră, se preface că-şi stăpâneşte cu greu mânia tumultoasă şi se preface atât de bine, încât aproape l-aş putea crede. Se aşează din nou:

"Joe, ce vârstă ai dumneata! Douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani? Să nu te simţi vexat de ce o să-ţi spun. Nici eu nu sunt un specialist veritabil în domeniul afacerilor imobiliare, ele nu sunt pentru mine decât o pierdere de vreme, averea pe care am moştenit-o de la părinţii mei mi-ar permite foarte bine să trăiesc fără să fac nimic. Dar în sfârşit, lasă-mă să-ţi spun nişte lucruri. Ai plătit şase sute de mii de dolari pentru un teren de cinzeci şi cinci de hectare. E o sumă relativ mare, chiar şi pentru mine."

îmi iau de data asta un aer afectat:

"Dispun de sume importante."

El surâde binevoitor.

"Hai, Joe, San Francisco e oraşul meu. Se întâmplă ca directorul acestei bănci unde ţi-ai depus banii să fie unul dintre prietenii mei cei mai buni, vezi ce mică e lumea. Ştiu că cele şase sute de mii de dolari pe care i-ai vărsat reprezintă aproape tot capitalul dumitale. Oh! bănuiesc ce-ai vrut să faci cumpărând acel teren: ţi-ai spus că la treizeci şi ceva de kilometri de San Francisco, cu această panoramă minunată spre Pacific, Sierra Nevada, Santa Cruz şi Francisco Bay, cu aceşti minunaţi sequoia de optzeci de metri înălțime, cu toate aceste atuuri, vei putea realiza o uluitoare afacere şi că pentru aceasta va fi suficient să împărţi terenul, să-l vinzi din nou în loturi mai mici ...

-Totuși, eu am obţinut terenul, nu dumneavoastră."

Lamm îmi răspunde cu cel mai fermecător surâs.

"Recunosc de bună voie că ar fi trebuit să urmăresc afacerea mai de aproape. Este inconvenientul de a nu fi decât un diletant. Dar să ştii că ai avut un noroc incredibil, Becknall a scos terenul la vânzare cu douăsprezece ore înaintea sosirii dumitale. Şi asta nu e

cel mai important, Joe. Sunt două lucruri esenenţiale pe care le ignori...

-Cine este această familie Elbert de care îmi vorbiţi? Eu nu cu ei am tratat."

îmi spune triumfător:

"Dar evident! Evient, joe! E primul lucru de care îţi vorbeam: ai fost înşelat, bătrâne. Ai cumpărat un teren al unei societăţi cu .sediul la Bahamas, una dintre acele
societăţi anonime în spatele cărora nu stii niciodată ce se ascunde şi aceşti tipi te-au păcălit: le-ai plătit şase sute de mii de dolari pentru un teren pe care îl achiziţionaseră chiar ei cu patru sute cinzeci de mii de dolari, abia cu trei săptămâni înainte, când l-au cumpărat de la familia Elbert. Altfel spus, au câştigat o sută cinzeci de mii de dolari pe seama dumitale!"

Situaţia îmi cere mai întâi să par puţin sărit, dar condus de orgoliul tinereţii, devin mânios. Spun răutăcios:

"Şi ce vă priveşte pe dumneavoastră?

-Să fim calmi, Joe, spune Larara cu blândeţe. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Art Beckneli, e cel mai cinstit om din lume. dar e altceva şi mai rău, Joe, un al doilea lucru eseneţial: terenul pe care l-ai cumpărat nu poate fi deloc folosit pentru construcţii. Sau aproape deloc, am ştiut asta întotdeauna, nu uita că acolo mă jucam când eram copil. Această societate din Bahamas... Cum se numea vânzătorul?

-Erau doi: Korki şi Sasplan.

-Nu-i cunosc."

(Mă gândesc în sinea mea de altfel nici nu mă surprindea asta, dimpotrivă aş fi fost stupefiat dacă i-ar fi cunoscut).

"-Nu-i cunosc. Dar sigur tipii ăştia doi sunt sigur nişte escroci. E imposibil să parcelezi Tamalpais. E un teren bun numai ca să vânezi iepuri sau rezervaţi îndrăgostiţilor de natură ca mine..."

Şi altceva? dar rămân în pielea personajului meu, sunt pe rând neîncrezător, temător, nesigur, neliniştit şi stârşesc prin a fi copleşit.

" Sunt dezolat, de-a dreptul dezolat", îmi spune Lamm cu o sinceritate care ar fi meritat un Oscar la Hollywood.

Joc rolul nenorocitului care se agată de un pai:

"Aţi spus că nu e bun, sau aproape deloc pentru construcţii, ce vrea să însemne asta?"

își ridică capul ca un tată binevoitor la auzul greșelilor fiului său:

"Joe, ai fost atât de imprudent în acestă afacere. Dacă ai fi citit mai bine contractul pe care aceşti doi bandiţi ... Cum le-ai spus?

-Sasplan şi Korski.

-... pe care aceşti bandiţi te-au pus să-l semnezi, ai fi remarcat că în virtutea unei dispoziţii testamentare a lui. Dwiglit Elbert, terenul nu va putea fi folosit pentru constructii înainte de 31 decembrie 1975. Este o dispoziţie legală, împotriva căreia nu te poţi pune. De altfel, cumpărând terenul, te-ai angajat ipso facto să o respecţi. De ce crezi că terenul Elbert n-a fost vândut până acum? Cine ar investi sute de mii de dolari pe un teren pe care , poate, se vor face construcţii după nişte ani?"

Linişteşte. Fac tot ce pot pentru a deveni palid. Nu e prea uşor. Cu atât mai uşor cu cât încep să râd prosteste.

"Ei, da, da! suspină Laram.

Se ridică apoi şi mă bate pe umăr.

"Toti am făcut greşeli, Joe. Imediat ce-am aflat ce se întâmplase, am dorit să te previn. Această meserie din domeniul imobilar cunoaşte câteva triple exemple de personaje fără scrupule; dat fiind dilentatismul meu, prefer să mă ţin la distanţă, dar nu toţi au scrupule. Știi unde este biroul meu, iată adresa mea personală, ia-ţi câteva zile ca sa te refaci după această teribilă decepţie pe care o simţi în acest moment și sună-mă. Poate în zilele următoare voi găsi soluţia pentru a-ţi veni în ajutor. Cu atâta lume în acest oraș al meu, al copilăriei mele. Hai, îmi promiţi? Ai să mă cauţi? \ Peste trei zile. Şi te voi ajuta să-ţi faci un loc sub soare, asta e America, băiete, e mare şi generoasă ..."

Ne strângem mâinile. El pleacă. Scap şi de secretara mea: "Vreau să fiu singur" îi spun eu cu vocea sugrumată, cu faţa pământie şi pe un ton de înmormântare.

Şi îndată ce au plecat şi unul şi celălat, încep să râd, deschid uşa până atunci încuiată, care dădea spre birourile vecine şi îi chem pe Li şi Liu, pe Koski sculptorul de auriculare şi pe pictorul saslan şi încă câţiva prieteni printre care şi corpul de balet în întregime.

Şi facem o hărmălaie îngrozitoare.

Sidney Harrissou Lamm este un mare mincinos.

A exagerat de exemplu în privinţa remarcabilei onestităţi a lui Arthur Becknaîl. Dupa ce Li şi Liu i-au devenit clienţi, dându-i în grijă mai mult de patruzeci şi două de milioane de dolari şi după ce a primit câţiva verzişori pe sub mână, Arthur Becknaîl a acceptat în schimb să-i spună susnumitului Lamm nişte minciuni sfruntate.

Sydney Lamm a minţit evident în ceea ce priveşte amintirile lui din tinereţe, averea părinţilor şi diletantismul său în materie de afaceri imobiliare: este un profesionist care în această perioadă, la drept vorbind, nu prea este într-o situaţie dificilă, dar care este angajat pe alte două fronturi, în afaceri cinstite de altfel, pentru care a obţinut un important sprijin bancar. Are şi ceva bani în spate. După estimările exacte ale echipei de experţi angajate de Lavater, "valorează" aproape un milion şi jumătate de dolari.

A minţit de asemenea când mi-a spus că terenul a fost cumpărat cu patru sute cinzeci de mii de dolari de societatea cu sediul în Bahamas de la moştenitorii lui Elbert. Ştiu asta pentru că societatea din Bahamas sunt chiar eu. în realitate, societatea cu pricina după bunul meu obicei, eu n-am apărut în mod oficial a plătit două sute cinzeci de mii de dolari, şi a revândut terenul idiotului de Joseph Benharoun -tot eu ■ pentru sase sute de mii de dolari, ceea ce este exact.

Totuşi se poate pune o întrebare: de ce Sydney Laram a crezut că e mai bine să minimalizeze beneficiul real al societăţii din Bahamas, beneficiu care nu este de o sută cinzeci de mii de dolari, ci de trei sute cinzeci de mii?

(Ştiut fiind că de fapt este vorba de un beneficiu fictiv, pentru că în realitate mi-am vândut terenul mie însumi).

De ce această minciună? Ca să nu-l copleşească şi mai mult pe acest amărât şi stupid Joseph Benharoun?

Sau mai degrabă pentru că Lamm se pregăteşte să cumpere terenul pentru interesul lui personal? Şi pentru că toată lumea siie foarte bine că nici un cumpărător de terenuri, 11-ar accepta, nici pentru cele mai sfâşietoare motive sentimentale, să plătească sase sute de mii de dolari pentru un teren care nu face mai mult de două sute de mii. Lamm ştie şi el asta şi mai ştie că dacă el ar încerca să-l facă pe Joseph Benharoun să înghită o asemenea poveste, nici Joseph Benharoun ru l-ar crede. Dar dacă acelaşi Joseph Benharoun crede că terenul valorează patru sau cinci sute de mii de dolari nu i se va părea anormal ca bunul Sydney Lamm, cu

inima lui generoasă , cu averea considerată moştenire de la părinţi, cu amintirile lui de tinereţe şi cu pasiunile sale ecologi ste. să se declare gata să plătească, cinci sute sau cinci sute cinzeci de mii de dolari, ceea ce ai limita pierderile bietului Joseph Benharoun...

în realitate, lucrujile s-au petrecut conform planului prevăzut.

ţ

A trebuit mai întâi să găsesc terenul. Agenţii imobiliari pe care i-am alertat rn-au orientat mai întâi spre valea Nap, la nord e San Francisco Bay; este o regiune viticolă, ceea ce nu îmi convenea prea mult. Apoi mi s-au arătat (de fapt nu mie, ci lui Koski şi Sasplan; eu nu eram decât şoferul lor anomim) alte terenuri, de data asta în Sud. Aproape că mă decisesem când am aflat de existenţa terenului de la Tamalpais cu curioasa lui clauză testamentară. Revelaţie.

Am cumpărat terenul prin intermediul unei societăţi din Bahamas reprezentat de pictor şi de sculptor (ecologişti aşa cum se cade, au fost de la început şi până la sfârşit împotriva oricărei împărţiri a terenului). Mi-am revândut tot mie terenul cu şase sute de mii de dolari pe care i-am achitat până la ultimul bănuţ...

Din cei şase sute opt zeci de mii de dolari pe care i-am depus în numele lui Joseph Benharoun în această mică bancă al cărei director -după cum aflasem din rapoartele anchetatorilor lui Lavater -este unul din prietenii intimi ai lui Lamm, după ce am retras cei şase sute de mii de dolari şi încă ceva pentru cheltuielile şi onorariul lui Becknall, i-am împărţit aceluiaşi director neliniştile şi speranţele mele; din aceste confidenţe, Lamm va fi cules cu siguranţă câte ceva, mai devreme sau mai târziu.

Și Lamm a sfarsit prin a-mi telefona.

Iar ăsta a fost sfârsitul primei etape.

Cea de-a doua etapă a început de fapt cu puţin înainte de sosirea lui la San Francisco a celor doi chinezi care veneau de la Saigon. Ăștia nu şi-au arătat intenţiile: vin din Statele Unite, în special în California, pentru a investi, nu numai în afaceri imobiliare, ci şi în alte domenii. Sunt mandataţi, spun ei, de un anumit număr de compatrioţi şi Congenari din Vietnam şi Cambogia unde înaintarea armatei nord- vietnameze stârneşte mare îngrijorare. S-au întâlnit cu agenţi imobiliari la Los Angeles şi în sudul Californiei şi preţurile i-au înnebunit. în nord, cred ei, piaţa ar trebui să fie mai bună. Hazardul le scoate în cale uii oarecare agent imobiliar care, tot din întâmplare, îi îndrumă către unul din proiectele pe care Larnm le are în curs de realizare. Simple priviri ale hazardului care mă vor costa totuşi douăzeci de mii de dolaridaţi pe sub mână, dar să trecem peste asta.

"Căutăm mai ales terenuri îi spun chinezii lui Lamm. San Francisco ne convine, pentru că e vorba de un oras care numără deja şaizeci de mii de chinezi americani numai în Chinatown. Dorim un teren pentru a construi aici în anii viitori, dar nu imediat, un adevărat orăşel chinezesc, unde sa fim împreună, cu familiile noastre, respectând desigur legile noii noastre patrii, dar de asemenea şi tradiţiile noastre. Proiectul nostru este unul pe tremen lung. O să rămânem în Vietnam şi Cambodgia cât timp va fi posibil şi, sperăm noi, să fie încă câțiva ani ..."

(De reţinut că asta este una din capcanele întinse lui Lamm: terenul de la Tamaplais este nefolositor pentru construcţii până în ianuarie 1976... mai sunt de aşteptat încă patru ani!...)

întrebarea lui Lamm: "Ce posibilităţi aveţi?"

în realitate Lamm nu e cu desăvârşire un ignorant în acest domeniu; atât Becknall cât şi agentul imobiliar care, prin grija mea, l-au pus în legătură cu cei doi chinezi, l-au informat îndeajuns în legătură cu acest subiect. Răspunsul lui Li şi Liu pardon, al celor doi chinezi din Indochina: "Două milioane de^dolari pentru teren, dacă face ..."

Urmează o anchetă discretă a lui Lamm, o anchetă care îl convinge că posibilităţile celor doi chinezi sunt reale: aceştia au efectuat depuneri de douăzeci de milioane de dolari în diverse bănci din San Francisco şi au făcut deja investiţii, dac-ar fi să amintim numai casa Telegraph Hill; dar au mai cumpărat şi un imobil la Oakland şi imense antrepozite la Berkeley. (De reţinut faptul că e vorba de cumpărări autentice care n-au nimic de-a face cu mine sau cu planurile mele în legătură cu Lamm, pur şi simplu, Li şi Liu, bazându-se pe cele patru zeci şi două de milioane de dolari şi visând mai mult ca niciodată să facă film, se pregătesc să se stabilească aici. Eu doar le-am servit aceste situaţii în care nu am nici un amestec).

După o săptămână, Lamm şi Becknall se întâlnesc ca să ia cina împreună. Lamm vorbeşte despre proiectul chinezilor care sunt în căutarea unui teren, "e prea de tot", exclamă Becknall pe care l-am instruit în prealabil în legătură cu ce aştept de la el, "mi-aţi vorbit despre asta abia acum două săptămâni! Mai ales că prietenii dumneavoastră nu sunt grăbiţi să construiască! Păcat. - De ce? - Pentru că aţi venit prea târziu. Avem un teren convenabil în Tamalpais, dar tocmai l-a cumpărat cineva. - Cine mai e şi ăsta? -Un tânăr francez puţin cam naiv care se consideră om de afaceri,

un oarecare Joseph Benharoun. Ar trebui să-i vedeţi inelul acela ridicol pe care îl poartă! Să nu vă mai spun despre cravatele sale!

În mod logic, Lamm trebuie să încerce să-l contacteze pe cretinul de tinerel numit Joseph Benharoun...

Şi ăsta e începutul celei de-a doua etape.

Cea de-a treia începe printr-un telefon pe care îl dau luni, pe data de 14:

"Domnul Sydney Lamm? Aici Joe Benharoun."

O pauză, ca şi cum mi-ar fi uitat numele şi ar fi fost la o sută de leghe distanţă de gândurile lui, când eu ştiu bine că de şase zile el pândeşte cu încordare telefonul meu, fiind presat de Li şi Liu care l-au somat practic să le arate faimosul teren de la Tamalpais de care le-a vorbit, chinezii intenţionând în cele din urmă să cumpere cele şaizeci de hectare e la Half Moon Bay oferite de o altă agenţie, pentru că Lamm nu vrea să se ocupe de ei, "nici nu sunt prea scumpe, domnule Lamm, numai un milion cinci sute de mii de dolari."

"A! Joe, ce mai faci?

-Ne putem întâlni? Astăzi? Sau poate mâine?"

Vocea mea e mai strangulată ca niciodată.

"Astăzi chiar nu se poate, sunteţi sigur?"

La celălalt capăt al firului, acest bandit joacă un teribil rol de cinema: "Nu sunt liber în dimineaţa asta, am agenda plină de întâlniri ştii ce înseamnă, of! păcat că nu pot fi nici la prânz, iar seara iau masa cu primarul, cât despre ziua de mâine, din nefericire, deşi, aşteaptă dacă e asa de urgent... O să te sun eu, Joe ..."

Şi mă sună după douăzeci de minute, debordând de farmec, "E un noroc, Joe, mi-am făcut puţin timp liber, te invit să degustăm câteva fructe de mare Aliotto's, pentru că la Scoma's e închis la prânz.."

Pe scurt, suntem împreună având o panoramă de altfel încântătoare, Fisherman's Wharf şi Golden Gate învăluit în ceaţă, iar în farfurii, chiar sub nasul nostru, nişte crabi. Fiind rândul meu, îmi fac numărul pe care i l-am pregătit: sunt un om de afaceri sigur pe el, când dintr-o dată un tinerel francez puţin depăşit de propriile ambiţii şi aproape vrednic de milă. Şi iată, în timp ce vorbesc, mi se întâmplă ceva: ţâşnind cu brutalitate din memorie, îl revăd pe acelaşi om,

părăsind ca aceiaşi faţă palidă biroul din Saint-Tropez al tatălui meu, apoi dând ocol casei pe sub pini pentru a ajunge la maşină şi aruncându-mi, în trecere priviri ucigaşe. într-un anume fel, acest om mi-a ucis tatăl sau a ajutat la uciderea lui pentru a-l trăda apoi a doua oară. Pentru cinci sau şase secunde, ura mă cuprinde atât de tare încât încep să tremur, iar Lamm observă emoţia mea căreia trebuie să-i atribuie, din fericire, alte cauze:

"Nu ţi-e bine, Joe?"

Beau putină apă, cu tâmplele pline de transpiraţie.

"Joe, îmi dau seama că ultimile zile nu au fost prea uşoare pentru tine..."

Să trecem peste detalii. îmi zice: "Joe, am fost atât de ocupat zilele în tot acest timp, încât n-am avut deloc răgazul să mă gândesc la problema ta..." Ce problemă? Dar să vedem, ştie foarte bine în ce situaţie dificilă mă aflu, cu sase sute de mii de dolari blocaţi pentru câţiva ani de zile. "Eşti încolţit, băiete, e trist să ţi-o spun, dar asta e. Totuşi, pentru motivele pe care le cunoşti ..."

Pe scurt, pentru motive sentimentale şi totodată pentru averea moştenită de la tatăl lui îi permite să aştepte patru ani pentru o investiţie total neproductivă, este de acord să-mi cumpere terenul de la Tamalpais.

"Cinci sute de mii de dolari, Joe. Nu pot să-ţi dau mai mult. Chiar şi dilentantismul şi dragostea pentru natură au limite."

îmi iau un aer vexat, mă ridic şi plec.

Mă sună după două ore la biroul meu din Embarcadero şi se va vedea mai încolo de ce este atât de grăbit.

"La naiba, Joe, ce te-a apucat?"

Ne întâlnim, pentru a doua oară în aceeaşi zi, de data asta într-un bar din California Street.

"Joe, am avut vreme să mă gândesc. Am încercat să te manipulez şi am dat greş; eşti mai şiret decât aş fi crezut. De acord, recunosc şi îmi cer scuze. Adevărul este că am idee cui aş putea să vând terenul peste patru ani, bineînţeles fără un profit foarte mare, dar nu fac lucrul acesta numai pentru bani. Mai eşti supărat?

Surâde bronzat, elegant, fermecător, unui bărbat din San Francisco cu alură de star de cinema.

"Şase sute de mii de dolari, Joe. Preţul pe care l-ai plătit şi tu.

Eu bombanesc.

"Şase sute zece mii. Măcar să câştig şi eu ceva."

îşi încruntă sprâncenele şi, pentru o clipă, mi-e frică să nu fi mers prea departe. Dar izbucneşte în râs:

"De acord, tinere şmecher."

Semnăm actele în aceeaşi zi, marţi 15, şi îmi plăteşte cinci sute cinzeci de mii de dolari în contul unei societăţi panameze pe care ara creat-o special în această împrejurare şi şaizeci de mii în bani lichizi.

"De ce aşa ?" Mormăi o explicaţie confuză în legătură cu unchiul meu din Algeria şi cu banii pe care îi datorez şi, cum stie de la bancherul nostru comun că contul Benharoun este aproape gol, crede că este vorba de cine ştie ce combinaţie extraordinară pe care am încercat-o şi, fără îndoilă, am ratat-o. Ceea ce îi întăreşte convingerea că nu sunt un mare imbecil.

între noi fie spus, tocmai i-am vândut pentru şase sute de mii de dolari un teren care pentru moment nu poate fi folosit pentru construcţii, teren pe care sub acoperirea societăţii mele din Bahamas, l-am cumpărat cu două sute cinzeci de mii de j dolari. E deja un rezultat frumos, dar meciul abia începe«

Şi ca să pun punct acestei a treia etape, l-am lăsat pe el să plătească băutura.

Ce-a de-a patra etapă a început deja. Din punct de vedere cronologic, într-un anume fel ea a avut loc înaintea celei de-a treia. Dejunul meu cu Lamm la Aliotto's s-a petrecut într-o marţi. în săptămâna anterioară, cu şase zile mai înainte, într-o miercuri, Li şi Lin deghizaţi în chinezi din Saigon au insistat atât de mult să vadă terenul de la Tamalpais încât a sfârşit prin a ceda. I-a luat cu maşina lui şi cei doi nătângi ai mei s-au prefăcut că vorbesc o engleză catastrofală, întretinându-se în chineză în cea rnai mare parte a timpului. Cât priveşte vizitarea terenului, l-au vizitat tară să spună nimic, l-au măsurat ore în şir cu bucuria febrilă a unor fox-terrieri. Superb, e exact ceea ce doream, au sfârşit prin a-i spune lui Lamm, care e şi acum cu limba scoasă de cât a fugit după el. Şi adaugă cu o inocenţă de să nu-ţi vină a crede: "Putem să vă spunem acum, eram gata să semnăm pentru acel teren de la Half Moon Bay, urma să o facem în seara asta. Dar ceea ce ne propuneţi dumneavoastră ne interesează mai mult. De acord, îl cumpărăm.

Dar nu la preţul pe care l-ati cerut. Două milioane de dolari, e prea mult. Vom plăti un milion două sute de mii, atât."

Toate acestea spuse intr-o engleză abracadabrantă în care fantezia aiuriţilor mei şi-a dat frâu liber şi numai Dumnezeu ştie cu câtă extravaganţă.

De reţinut şi felul în care au adus în discuţie preţul tranzacţiei. în realitate, Lamm nu a menţionat niciodată vreun preţ. Iar cei doi s-au ferit foarte bine să-i ceară vre-unui. Fiind vorba de bani, singura dată când s-a pus problema a fost atunci când Lamm a fost informat despre posibilităţile chinezilor. Li şi Liu au răspuns: "Două milioane de dolari." în acea zi, după ce au vizitat terenul, s-au prefăcut că consideră cifra pe care au dat-o ei ca fiind preţul fixat de Lamm. Când cei doi zănateci au pregătit scena, Li şi Liu credeau că un asemenea quiproquo nu este plauzibil şi eu le- am răspuns: "Ce riscăm dacă încercăm ?"

Auzindu-i pe interlocutorii mei vorbind de un milion două sute de mii de dolari, Lamm avea în realiate trei posibilităţi. Poate să protesteze spunând că nu a vorbit niciodată de bani şi să pună lucrurile la punct -un om de afaceri cinstit (e, asta-i bună) ar face-o - poate să tacă şi să accepte quiproquo-ul ca pe un miracol dumnezeiesc; poate cere mai mult. Şi dat fiind că are un tupeu infernal şi un simţ moral inexistent, deşi este vânzătorul, optează pentru a treia variantă.

"Cu greu pot coborî sub un milion şi jumătate", spurie el.

După cum îi voi povesti mai apoi, urmează o interminabilă discuţie în chineză între Li şi Liu; de fapt, pentru a găsi un subiect de discuţie şi pentru a scăpa de râsul nebunesc care îi ameninţă în permanenţă, îşi recită reciproc un lung poem chinezesc din secolul al XVI-lea povestind cutremurătoarele aventuri ale unei eroine urmărite de oameni-dragoni.

"Vom plăti un milion patru sute cinzeci de mii, spun ei în sfârşit, dar cu condiţia să luaţi în sarcina dumneavoastră cheltuielile de închidere şi de acces la teren.

-De acord, spune Lamm care nu-şi crede urechilor şi îşi spune că acest noroc nemaipomenit în care a crezut totdeauna a dat peste el.

*

-Dorim un zid în jurul terenului şi patru porţi. Toate acestea trebuie trecute în contract.'

Până la urmă, chiar dacă n-ai dreptul să construieşti pe acest teren, nici o dispoziţie nu te împiedică să-l împrejmuieşti.

"De acord", încuviinţează Lamm.

O încuviinţare îl va costa nouă zeci şi cinci de mii de dolari; Li şi Liu vor cere porţi monumentale cu dragoni pentru care au modele exacte, ce coincidenţă şi încă alte grămezi de dragoni pe zidul de împrejmuire care va trebui să aibă cinci metri înălţime şi un dragon la fiecate o sută de metri.

Pentru moment Lamm nu cunoaşte încă aceste detalii. Altceva îl preocupă: e pe cale să vândă un teren al cărui proprietar nu este încă, pentru că în ciuda promisiunii sale, Joseph Benharoun nu l-a sunat, iar toate acestea se întâmplă miercuri, după cum vă amintiţi, pe când cumpărarea de către Lamm a terenului lui Joseph Benharoun se va produce abia marţea viitoare. Se simte deci destul de stânjenit şi asta explica graba cu care va încheia tranzacţia cu mine.

îi întreabă pe chinezi:

"Când doriţi să semnăm contractul?"

"-Foarte repede, răspund, noi o să plecăm la Saigon foarte repede, pentru a vedea pe bunicul mult iubit".

Lamm zâmbeşte. E un obişnuit al acestui gen de acrobaţi, a mai văzut şi altele. E foarte nerăbdător să-l întâlnească mai repede pe cretinul de Joe Benharoun şi să cumpere terenul la preţul cel mai bun. De altfel, cretinul de Benharoun Joe îl sună probabil în continuu.

Nici o şansă: Benharoun va li de negăsit timp de şase zile şi nu va apărea decât marţea viitoare. în momentul acesta, Lamm nu ştie lucrul acesta. Se întoarce cu chinezii la
San Francisco, i se cere ca lucrările de împrejmuire şi acces să fie începute în cel mai scurt termen. Lamm refuză la început: "Nu pot să mă aventurez în cheltuieli asa de mari fără garanţie, dacă vă răzgândiţi asupra cumpărării?" Se hotărăşte ca Li şi Liu să plătească o sută cinzeci de mii de dolari ca aconto în schimbul unei promisiuni de vânzare cu text scurt, dându-se numai coordonatele teienului desemnat a fi proprietatea Elbert din Tamalpais. "Numai că, spun chinezii într-o limbă de neînţeles, va trebui să semnăm înainte de plecarea noastră, dat fiind că noi vom pleca pe data de 14, lunea viitoare. -Termenul e prea scurt!

protestează Lamm. Cei de 1a Half Moon Bay sunt gata să semneze imediat", ripostează îngeraşii. Lamm cedează şi îşi spune că mă va găsi înainte de această dată. Nu va reuşi, s-a văzut, eu voi apărea în rolul lui Benharoun abia a doua zi şi decât să piardă afacerea, semnează efectiv, luni pe data de 14 să vândă o proprietate pe care n-a cumpărat-o încă, iar ca pretext ora târzie la care a semnat pentru a data documentul cu data de 15, marţi-

Sub acoperirea societătii anonime panameze, am perfectat vânzarea terenului către Lamm în data de 15, marţi. A doua zi, pe 16, mă aflu la Sacramento, capitală şi sediul al guvernului statului California şi am într-o servietă, în pachete, şaizeci de mii de dolari, bani lichizi pe care mi i- a dat Lamm. Aceste pachete au încă benzile de hârtie marcate cu ştampila băncii aceluiaşi Lamm.

Chiar înainte de plecarea mea din San Francisco, am iniţiat procedurile de dizolvare a societăţii panameze al cărei capital, cinci sute şaizeci de mii de dolari, obţinuţi din
vânzarea terenului, este în drum spre un cont secret în Bahamas.

Deci în data de 16, miercuri după amiaza, depun şaizeci de mii de dolari lichizi în contul celui pe care de-acum înainte îl voi numi Sacramento. în realitate, n-am efectuat depunerea chiar eu, această onoare i-a revenit prietenului meu Sasplan care, pentru această împrejurare, a abordat ochelari negri şi o mustaţă falsă. în euforia momentului, dorea să-şi mai pună şi o barbă falsă, dar am refuzat: are deja o figură de bandit şi s-ar fi crezut că e un hold-up.

Li şi Liu pleacă efectiv la San Francisco luni seara, în data de 14, cu destinaţia Tokyo, unde au de altfel, treburi personale de rezolvat. Acest detaliu în legătură cu data şi ora plecării lor, este capital. Prezenţa lor la bordul avionului Pan va fi desigur remarcată: n-ai la bord în fiecare zi pasageri la clasa întâi care rezervă douăsprezece locuri pentru două persoane numai pentru a putea juca sah în linişte pe o tablă cu latura de doi metri şi cu piese telecomandate.

La Tokyo au întâlniri imediat ce sosesc. Alt detaliu capital. Adăugat celui al comportamentului neobişnuit din avion. Toate acestea vor dovedi fără posibilitate de tăgadă, că ei nu erau în San Francisco marţi, în data de 15, şi deci nu au putut să semneze nici

o promisiune de vânzare, prin urmare actul este antidatat, ceea ce nu prea este legal.

Li şi Liu vor rămâne mai departe la San Francisco, mai multe săptămâni pentru afaceri personale. Ceea ce nu-i va împiedica să facă presiuni asupra lui Lamm, prin intermediul oamenilor lor, pentru ca acesta să ducă la bun sfârşit lucrările stabilite în actul de promisiune al vânzării.

Lucrări care vor fi terminate la 21 decembrie.

Cât despre mine, în primele zile ale lui decembrie, pe înălţimile de la Nob Iiill, în apartamentul meu din Fairmont Hotel pe care l-am închiriat sub numele adevărat de Cimballi (Joseph Benharoun a încetat să existe) m-am întâlnit cu cel pe care l-am numit Omul din Sacramento.

N-a fost un meci prea uşor şi fără efortul remarcabil al anchetatorilor puşi la treabă de colaboratorii americani ai lui Marc Lavater, aş fi fost făcut knock-out chiar din prima repriză. Interlocutorul meu a sărit în sus după mai puţin de un minut.

"Aţi avea pretenţia, din întâmplare să mă faceţi să vorbesc?

-Acum câteva zile a-ţi pus mâna pe şaizeci de mii de dolari. Banii au fost retraşi cu o zi înainte de Sydney Lamm, chiar din banca sa. "

Importantul personaj, surprins, neagă şi pe bună dreptate nefiind la curent cu depunerea făcută în contul său. îi pun sub nas chitanţa care îi demonstrază depunerea de bani lichizi şi diverse alte hârtii care nu dovedesc mare lucru, dar oricum arată că are un cont secret într-o bancă elveţiană şi un altul într-o bancă din Nassan. Asta îl linişteşte definitiv chiar dacă nu-l convinge. îi spun:

"Tot ceea ce vă cer este să mă ascultaţi.

-Ce vreţi de la mine?

-Mai întâi, să acceptaţi o sută de mii de dolari pe care îi pun la dispoziţia dumneavoastră, prin orice modalitate de plată, la alegere. Unu la mână. în al doilea rând, as dori să-i înapoiaţi lui Sydney Lamm banii pe care a avut îndrăzneala neruşinată de a vi-i trimite. în al treilea rând: să faceţi toate acestea în mod public, cu maximum de publicitate. în al patrulea rând: să declaraţi, făcând tot atâta publicitate că acest indvid infam a încercat să mituiască pentru ca să interveniţi în problema terenului din Tamalpais pentru care dorea permisiunea de a construi. În al cincilea rând: să începeţi acţiunea cea mai puternică, cea mai eficientă, cu cea mai mare publicitate, pentru ca terenul Elbert din Tamalpais, simbol

sacru al patrimoniului naţional, ecologic şi tezaur al Statelor Unite, să fie declarat pentru totdeauna inutilizabil pentru construcţii. în treacăt fie spus, asta va crea o imagine de om integru, apărător al naturii şi adversar înverşunat al corupţiei, ceea ce nu poate să dăuneze carierei dumneavoastră politice. Şi în plus, veţi primi şi o sută de mii de dolari, într-o discreţie absolută. Trăiască democraţia."

Şi pe deasupra imediat ce afacerea e făcută publică într- unui din ziare, oamenii legii, însărcinaţi de Li şi Liu să le apere interesele, intră în joc aşa cum era prevăzut: depun o plângere împotriva lui Lamm pentru excrocherii diverse, de exemplu pentru neprevenirea clienţilor lor asupra faptului că terenul nu putea fi folosit pentru construcţii (actul de promisiune menţiona asta) şi mi ales pentru vânzarea în data de luni 14 a un teren pe care nu l-a putut cumpăra decât în data de 15, ceea ce nu e deloc corect.

Situaţia devine cu totul dezagreabilă pentru Lamm în momentul în care descoperă că numitul Joseph Benharoun de la care susţine că a cumpărat terenul nu există: , fişele de imigrare sunt formale în privinţa asta. Şi situaţia se înrăutăţeşte şi mai mult când un oarecare jurnalist rău intenţionat, alertat în realitate de un telefon anonim cea mai puţin costisitoare din intervenţiile mele sugerează că poate atât societatea din Bahamas care a cumpărat prima dată terenul cât şi societatea din Panama care l-a cumpărat pentru a-l vinde apoi lui Lamm pentru şase sute de mii de dolari, amândouă sunt creaţii ale lui Lamm însitsi. De ce nu? Cele două societăţi au fost dizolvate fără nici cea mai mică urmă.

Și, mai sugerează ziaristul în final n-a fost decât un mijloc folosit de infamul Lamm pentru a-i jefui pe sărmanii chinezi din Indochina, deja victime ale comunismului vietnamez, asasin al "băieţilor" noştri. Totuşi, Lamm a încercat să vândă acestor nefericiţi, cu suma de un milion şi jumătate de dolari, o proprietate plătită cu două sute cinzeci de mii în urmă cu numai două luni!

Un excroc!

Alegerile fiind aproape, ele sunt întotdeauna aproape- Omul din Sacramento a atacat violent. A făcut o treabă extraordinară. De partea mea, nici eu nu am lămas mai prejos. M-am dus la Tamalpais pe care abia îl zărisem atunci. Aici am descoperit întradevăr un peisaj superb pe care ar fi regretabil să-l strice weo construcţie, indiferent cum ar fi ea. Totodată am dat peste un bătrân cu câinele său care păzea trei sau patru oi. Am făcut ce

trebuia: au apărut cu toţii la televizor, "iată cine vor fi cei loviţi în baza existenţei lor! Iată cine sunt cei atacaţi de oamenii lui Sydney Lamm? am făcut asta cu preţul cumpărării timpului de antenă necesar şi am scos lacrimi la jumătate dintre locuitorii Californiei.

Toate acestea i-au cam stricat afacerile lui Sydney Lamm. Chiar dacă chinezii s-au arătat mărinimoşi nu din milă, dar Li şi Liu, care nu văzuseră niciodată Saigonul decât la cinema, nu doreau să se facă prea mare vâlvă în jurul lor; - ei şi-au retras plângerea cu condiţia ca Lamm să restituie cei o sută cinzeci de mii de dolari pe care-i primise de la ei şi să dea o despăgubire corespunzătoare. Omul din Sacramento a procedat la fel, în schimbul depunerii de către Lamm a două sute de dolari în beneficiul copiilor handicapaţi şi în schimbul altor activităţi de acest gen. Lamm va scăpa cu o condamnare de principiu.

Prostit, el va fi pierdut în această afacere un milion o sută de mii de dolari, după calculele mele. În ceea ce mă priveşte am câştigat două sute de mii de dolari. Am avut şi mari cheltuieli.

Şi apoi Lamm deţine terenul de la Tamalpais. La urma urmei este proprietarul lui. Şi poate oricând să meargă şi să admire câteva sute de dragoni, care sunt de-a dreptul, chiar de-a dreptul HIDOŞI!

în rest Omul din Sacramento a dat sentinţa definitivă: "Nici o construcţie pe acest teren în următorii cinci sute de ani!" a tunat, cu vocea tremurând de o moralizatoare indignare, el, Incoruptibilul.

16

Am convenit cu Robert Zarra să luăm legătura regulat. Mi-a dat de înţeles că ar fi mai bine să aibă posibilitatea să mă contacteze oricând va fi necesar, deşi a recunoscut că ar putea trece chiar luni de zile. În final am stabilit un număr de telefon din Las Vegas la care trebuia să sun din când în când, pur şi simplu pentru a comunica unde mă găsesc şi pentru cât timp.

De la întâlnirea mea cu Robert Zarra, în timpul unei partide agitate de pescuit, au trecut săpămâni, apoi luni. Ajunsesem aproape să cred că afacerea fusese îngropată, punând cruce milionului de dolari pe care a trebuit să-l dau. Dar se pare că iniţiasem o acţiune inexorabilă. în primele zile de decembrie, mă aflu la Fairmont-Hotel, pe Nob Hill, când imediat după terminarea întâlnirii cu omul din Sacramento, aud telefonul sunând. O voce necunoscută:

"Vă sun din partea acelui prieten cu care aţi fost la pescuit la Bimimi. Vă amintiţi de el?

-Da.

-Vă întreabă dacă puteţi da o fiigă până la Las Vegas.

-Când?

I
\

-Ar fi bine cât mai curând. Nu vă va reţine mai mult de câteva ore. Mă gândesc repede. De ce să mai aştept? Pot pleca mâine.

-Veţi avea un apartament rezervat la Caesars Palace".

Bine măcar că au dat un semn! Debarc la Las Vegas la sfârşitul dimineţii şi totul se petrece ca şi cum as fi urmărit de camere de luat vederi până în baie: de-abia ies de sub duş şi mă îmbrac cu un halat şi ei au şi sosit. Sunt trei dar cel cu care voi discuta este un bărbat de circa treizeci şi cinci de ani, cu un aer latin, cu mustaţa şi părul negru tunse îngrijit, cu umerii foarte lati, dar nu mai înalt ca mine. S-ar putea numi Capone sau Palermo, eu îl voi numi Ximenez.

"Treaba noastră, domnule Cimball, este să organizăm şi să facem să dureze grevele spontane şi legale ale muncitorilor. Acum lucrăm şi vom acţiona din ce în ce mai mult în America de Sud. Ni s-a părut că aţi fi personal interesat de munca noastră."

Are nişte ochi rotunzi şi negri de o uimitoare şi impresionantă fixitate, puţin prea apropiaţi. Relatând felul; în care mi-a vorbit, am modificat puţin trăsăturile personajului; adevărul, este că are tot atâta umor cât un storcător de legume. Dacă îl întrerup, din nefericire, la jumătatea unei fraze, el o reia de la îneput, cu o seriozitate doborâtoare. În mod sigur, i s-a dat ordin să vină pentru a mă asigura ca milionul pe care l-am angajat deja şi celălalt pe care mai trebuie să-l dau nu sunt cheltuite în pierdere, îmi explică, de asemenea, cum, de ce şi în ce împrejurări el împreună cu ai săi îşi va îndrepta în mod deosebit eforturile împotriva grupului LIovius-Donaldson în Chile. Are o listă completă a acestor interese, listă din care nu lipsesc nici o uzină, nici un camion, nici o maşină de scris. în treacăt să fie spus, descopăr şi mai bine cât de infiltraţi sunt Hovius şi asociatul său scoţian în teritoriul chilian. La început a fost iniţiativa lui Hovius. Curios personaj acest austro-ungar de nationalinate argentiniană; deşi se află în cele mai bune relaţii cu dreapta din ţara sa şi cu cvasi-totalitatea dictatorilor latino-americani, se mândreşte de a fi prietenul personal al lui

Castro şi prietenul din copilărie al lui Guevara, ceea ce rămâne de demonstrat conform raportului Lavater. Hovius pare convins că va veni ziua când "imperialismul american" va pierde teren ca să folosim vocabularul castrist. Va veni, de asemenea, timpul când se va demonstra, după părerea lui că în Chile, de exemplu, trei sferturi din societăţile anonime aparţin în realitate unui singur grup american reunind Banca Rockfeller, International Telegraph & Telephone, Banca Edwards, Banca sud-americană şi teoretic, banca din Chile; se va vedea totodată că profiturile realizate în Chile de companii americane precum Bethlehem Steel, Anaconda Copper sau Kennecott Copper sunt de patru ori mai mari decât venitul global al tării. Lui Hovius îi face plăcere să-şi închipuie că i este un misionar care va realiza în jurul lui unitatea latino-americană, de preferinţă în beneficiul său şi bineînţeles în | detrimentul nord-americanilor. Din punct de vedere politic e socialist tot atât de mult cât Robinson Crusoe, soţia lui este chiliană şi de stânga, ceea ce este amuzant când se ştie că domneşte peste douăzeci de servitori.

"Pentru moment, spune Ximenez, i-am lăsat aproape liniştiţi, ca să capete încredere. Totul o să le cadă pe cap dintr-o dată, li se pregăteşte o grevă care să-i blocheze pe prietenii dumneavoastră şi greva asta o să dureze..."

1.

Hovius şi-a asumat nişte riscuri şi cu atât mai surprinzător, l-a determinat şi pe Donaldson să şi le asume. Venirea la putere a lui Salvator Allenede i-a apărut ca un semn al unei noi ere, seninul ieşirii la liman. După cifrele pe care le-am putut stabili Marc şi eu, Donaldson şi Hovius a investit mai mult de treizeci de milioane de dolari în această ţară destrămată. Marc Lavater, care nu era de acord cu colaborarea mea cu mafia, cu organizarea de greve în Chile împreună cu C.I.A. , aproba cu atât mai bun analiza pe care o făceam eu situaţiei: Hovius şi Donaldson sunt profund implicaţi.

Pot încă să se retragă, pierd bani mulţi, dar scapă din încurcătură tară altă pagubă. Jocul constă în a-i opri pentru început în Chile, facându-i să întrevadă posibilitatea de a rămâne aici orice s-ar întâmpla. Va veni atunci un moment când ei vor fi prea prinşi pentru a mai putea ieşi din joc. Se va pune atunci problema de a învinge sau de a muri, vor fi propriile lor victime, vor investi din ce în ce mai mult şi nu vor mai avea de ales. Posibilităţile lor nu sunt nelimitate. Cu puţin noroc, Hovius va reuşi poate chiar să-l convingă pe Yahl să intervină, dar nu prea cred. Dacă totul e pierdut, Yahl îl va demasca mai bine şi mai repede ca oricine. Şi nu va ezita pentru nimic în lume să-şi abandoneze vechii asociaţi. Nu este un om dominat de sentimente. Franz, poate că intervenţia ta în afacerea asta nu va fi decât simbolică. Dar nu se stie niciodată. Va fi poate lovitura fatală sau picătura care va umple paharul."

Ximenez se uită la mine şi îmi dau seama că au trecut deja câteva secunde.

"Tot ceea ce pretind, spun eu, este să se acţioneze în aşa fel încât oamenii ăştia să fie implicaţi până peste cap, fără posibilitatea de a mai da înapoi. În sensul ăsta trebuie să li se mai întindă o cursă."

Ochii săi negri şi rotunzi, de o fixitate de-a dreptul neliniştitoare, mă privesc cu o mirare îngheţată.

"Tocmai asta v-am spus că vom face, domnule" , îmi spune el.

La câteva zile de la Crăciun, ideea de a rămâne singur în California, Fără Li şi Liu, mi se pare insuportabilă. Afacerea Lamm este în curs, totul merge după cum am stabilit, capcana e întinsă şi nu va întârzia să funcţioneze pot deci să lipsesc. Şi apoi sunt încă sub impresia acelei întrevederi de la Caesars Palace din Las Vegas; indispoziţia pe care mi-a provocat-o este departe de a fi trecut, de fapt sunt bolnav din cauza asta.

La 20 decembrie, mă întorc la Paris şi prima mea vizită este la apartamentul din Avenue de Segur. Nu-l găsesc decât pe viitorul meu socru, care este singur. Catherine şi mama ei sunt la Paris. Dar unde? Ezită să-mi răspundă, mut de admiraţie şi de afecţiune faţă de mine. " Catherine abia a împlinit optăsprezece ani. Las-o în pace."

Unde e însă? Discutăm puţin aproape că facem pace şi în sfârşit îmi spun că ele sunt în Maroc, la Marrakech, unde vor petrece sărbătorile şi va pleca şi el acolo în două-trei zile. Mă arunc în primul avion şi, în mijlocul acestui decembrie mohorât şi rece care nu mi-ajută deloc să scap de nodul pe care îl simt în gât, iată-mă în faţa lui Catherine şi a mamei ei, îmbrăcate în costum de baie, aproape la fel de frumoase şi una şi cealaltă în minunatul decor din La Mamonnia.

"Tatăl tău vitreg şi iubitul dumneavoastră soţ a insistat enorm ca să iau şi eu parte la petrecerea de Anul Nou. în final ar fi insistat mai degrabă să nu vin. A făcut o stavilă din trupul său, dar am depăşit acest obstacol. O să vă dezvălui un secret: sunt fericit, cu adevărat fericit să vă văd şi chiar e un adevărat noroc că am trecut astăzi prin Marrakech în drumul meu între Bourg-en-Bresse şi Sioux Falls."

Le-am adus cadouri pentru soacra mea un obiect de porţelan care a fost pictat în împrejurimile Amsterdamului pe la 1771; şi ea, este colecţionară, îl identifică încântată ca fiind un Oude Loosdrecht sau ceva de genul ăsta. îmi spune că sunt nebun şi că e un cadou prea frumos. Ma îmbrăţişează ca şi cum ar fi mama mea, ceea ce nu mă impresionează tocmai puţin.

Fiindcă nu e decât 21 decembrie şi viitorul meu socru nu se află pe-aproape decât poate deghizat în meharist, ca să mă spioneze, plecăm cu toţii să facem un tur dincolo de munţii Atlas, la sud înspre deşert, în locuri precum Ouarzazate şi Tineghir. La Tineghir, hotelul are o terasă mare de unde se poate admira panorama fantastică a oazelor şi a apusurilor de soare. În prima seară, mama lui Catherine face în aşa fel încât să rămânem singuri câteva minute.

"Franz, trebuie să-ţi vorbesc, îmi spune ea, nu e nimic urgent, dar tu apari şi dispari atât de repede că nu sunt niciodată sigură că voi putea să-mi termin frazele. E vorba de Martin Yahl. Franz din întâmplare îl cunosc pe Yahl de multă vreme. Ştiu ce te separă de el, ştiu despre asta mai mult decât îţi închipui, dar asta nu este esenţial. Esenţial este faptul că în urmă cu câtva vreme, eu şi soţul meu am participat la un dineu la care a luat parte şi Martin Yahl Numele tău, cel puţin numele familiei tale, a fost amintit în conversaţie. Soţul meu era gata să vorbească despre tine, dar i-am dat pe sub masă un picior care ar fi asigurat victoria

Franţei asupra Ţării Galilor , în ultimul Turneu al Celor Cinci Naţiuni, soţul meu e mai puţin prost decât pare, a tăcut; dar a avut acelaşi sentiment ca şi mine: Martin Yahl te urăşte, cu o ură aproape paranoică, aşa cum aparent îl urăşti şi tu. Nu-mi place genul acesta de situaţie, mă înspăimântă. Doream să-ţi spun două lucruri, Franz; în primul rând, îţi cer să fii atent , Marthin Yahl este un adversat teribil; în al doilea rând e vorba despre tine şi Catherine. Aş vrea să vă căsătoriţi, cred că ştii că nici ea nu s-ar opune acestei posibilităţi; nici pe departe. Dar eu şi Catherine avem aceiaşi părere: deocamdată nu e posibil, atâta timp cât vei fi în această situatie."

în ianuarie, m-am întors la San Francisco. Afacerea cu infamul Sidney Lamm, individ iară scrupule, va fi rezolvată definitiv în primăvară.

Timpul trece şi nu prea fac mare lucru. Li şi Liu au descoperit un tânăr regizor pe care îl consideră genial şi care visează la un super-super film a cărui acţiune s-ar desfăşura într-un viitor mitic , opunând lumi imaginare într-un război fantastic al stelelor, cu decoruri incredibile şi personaje să rămâi cu gura căscată. Proiectul îi entuziasmează pe aiuriţii mei. "nu mi-aţi vorbit deja de o chestie de genul ăsta?"

-Da, dar de data asta o s-o şi facem. O să investim bani în asta. Investesc peste tot; în Japonia mai ales unde au stabilit contacte cu un atelier de animaţie care urmăreşte crearea de benzi desenate destinate televiziunii şi cu precădere emisiunilor pentru tineret. E vorba de roboţi. De fapt, întotdeauna seipune baza roboţilor atunci când e vorba de Li şi Liu. Şi-au umplut cu ei casa din Telegraph Hill şi antrepozitele din Berkeley." Franz, hai să lucrezi cu noi." Ezit şi refuz în final, nu mă văd printre roboţi.

Timpul trece, iar eu sunt tensionat, neliniştit, aproape angoasat.

M-am mai dus de două ori la Las Vegas şi mi s-au prezentat, ca unui client al unei agenţii de publicitate, rezultatele investiţiilor mele. Interlocutorii mei sunt diverşi, dar impresia pe care o am faţă de ei rămâne aceeaşi: o eficacitate glacială, un dispreţ amuzant faţă de un nerecunoscător ca mine şi, din ce în ce mai mult convingerea că am intrat într-o aventură cu care n-aveam nici o legătură, o

situaţie care depăşeşte posibilităţile mele, care e departe de gustul meu şi a cărei victimă, în final, voi fi cu siguranţă eu, într-un fel sau altul. Dar e clar că nu pot da înapoi. Ce nebunie!

Interlocutorii mei îmi spun că totul merge bine, că "în condiţiile deteriorării generale a economiei ţării", "grupul- căruia-îi-doresc-răul" este pe cale să se scufunde printr-o strategie, care sunt asigurat, este capabilă să înghită din ce în ce mai mult capital.

"Capital care va fi pierdut, fiţi sigur de asta, domnule Ciinballi. Toată aventura asta o să-i coste foarte mulţi bani."

îmi subliniază totodată că ei respectă angajamentele luate în numele lor de Robert Zarra. Se subînţelege că va trebui să le respectaţi şi dumneavoastră, domnule Cimballi, nu suntem dintre aceia care uită să plătească.

Bănuiam eu ceva.

în primăvară, Sidney Lamin fiind în închisoare, plec din San Francisco. Mă duc în Bahamas. Ca să urmăresc ce se întâmplă în Chile, aici e la fel de bine ca oriunde. Ca să-mi ocup timpul, fac nişte speculaţii financiare, familiarizându- mă din ce în ce mai mult cu mecanismele schimburilor valutare, jucând marca împotriva dolarului, schimbând yeni în franci elveţieni, florini pentru dolari sau aur şi O iau de la capăt. E amuzant şi sunt în oarecare câştig, nu cine ştie ce, dar destul ca să-mi plătesc hotelurile şi drumurile cu avionul.

Robert Zarra a plecat din Nassau. Nici măcar puternica protecţie a Mafiei nu mai este suficientă. Cu siguranţă e un personaj prea faimos şi asta enervează poliţia americană. Conducător al unei adevărate armate private incluzând sute de oameni, îşi va instala noul său cartier general într-o proprietate vastă cât un imperiu personal, în inima unei mici republici din America Centrală şi puterea sa financiară şi militară va fi atât de mare încât va contrabalansa puterea şefului statului, de altfel nu mai puţin lipsit de scrupule ca oaspetele său. în aceste împrejurări, Robert Zarra va fi curând contactat de C.I.A. , care cu prea puţină ranchiună îi va arăta exilatului că în calitate de american are datoria să-şi ajute patria, îndeosebi asigurând în ţara unde s-a refugiat menţinerea unei solide opoziţii anticomuniste. Zarra, al

naibii de patriot, va accepta propunerea şi se va folosi de influenţa lui, în schimbul unor vizite discrete pe pământul american.

Şi totul va fi bine când se va termina cu bine această poveste.

Am călătorit, am fost la Londra la mormântul din cimitirul Brompton ca să pun trandafiri proaspeţi. Am fost la Mombasa; Joachim şi Chandra şi mulţi alţii mi-au făcut o primire călduroasă dare, în aceste vremuri de singurătate, mi-a încălzit inima. Joachim a trebuit să renunţe la afacerea cu închirierea de maşini, afacere pe care i-o lăsasem eu, dar "e foarte bine" îmi spune el, legănându-se de pe un picior pe altul. Aflu de asemenea că a devenit cântăreţ în cor, săracii de noi! alături de kikuyus înalţi de două degete. Mă ia la o plimbare-safari timp de trei zile, dar refuză cu încăpăţânare să primească vreun ban de la mine. Mă întâlnesc cu Chandra care-şi conduce cu meticulozitate indiană afacerea, de fapt afacerea mea, de schimburi paralele. A făcut calcule einsteiniene pentru a afla partea care-mi revine din profituri. "Ăştia sunt banii tăi, şefule.

-Şi Joachim? nu mai are nici un bănuţ, asa e?" încuviinţează: dacă Joachim ar fi vrut ca el, Chandra, să-l ajute la gestiune, dar îl cunosc pe Joachim, nu-i asa? stângaci în afaceri ca şi în viaţă. "Chandra, nu vreau banii ăştia. Dă-i-i lui Joachim, dar nu pe toţi deodată, dă-i de exemplu trei sute de dolari pe lună."

După opt zile, mă aflu din nou la Caesars în Las Vegas şi iată-l din nou pe Ximenez, omul cu ochi de erete.

"Domnule Cimballi am venit să vă anunţ că sfârşitul este aproape. După cum aţi citit probabil, tocmai a fost decretată starea de urgenţă în capitală, a fost o primă revoltă militară, dar neimportantă, şi şeful statului care cerea puteri depline s- a văzut refuzat. Toul se desfăşoară perfect." Poate că mă irită chiar ultimile lui cuvinte sau siguranţa dispreţuitoare a acestui tip sau certitudinea mea că n-are mare lucru de pierdut, aşa că îi spun:

"Nu pot plăti pentru ceva ce n-a fost încă făcut. Recunosc că oamenii care mă interesează au pierdut şi pierd în continuare bani în Chile. Ceea ce pun la îndoială este faptul că aceste pierderi sunt consecinţa unui atac îndreptat în mod direct împotriva lor, acţiune pentru care am plătit. Ei sunt de fapt victimile unei situaţii generale."

Privirea lui neagră mă străpunge.

"Şi care sunt sugestiile dumneavoastră, domnule Cimballi?"

-Nu plătesc decât dacă merită. Vreau ca Hovius şi Donaldson să-şi piardă chiar şi cămaşa de pe ei.

-Pentru asta trebuie să existe nişte mijloace.

Mă aud spunând

-Există un mijloc.

Dezvolt ideea pe măsură ce-mi vine în minte:

"Hovius şi Donaldson, grupul lor, au investit deja mai multe zeci de milioane de dolari, în jur de patruzeci se pare. Au pierdut ceva din ei, poate un sfert, poate puţin mai mult.

-Vor mai fi şi alte greve. Minerii sunt încă în grevă. Şi o acţiune foarte importantă va...

-Şi vor mai pierde şi alti bani, sunt de acord. Vor pierde până în ziua în care se vor retrage. Vor fi mai puţin bogaţi, dar nu vor fi ruinaţi. Şi ceea ce vreau eu este ruina totală. Voi plăti numai pentru asta, pentru nimic altceva."

-Mă priveşte absolut impasibil.

-Şi mijlocul!

-Luaţi legătura „ cu Hovius, fie cu unul dintre leprezentanţii viitoarei junte. Lăsaţi-l pe Hovius să întrevadă posibilitatea unei "latinizări" a viitoarei economii chiliene, ăsta e fixul lui, sugeraţi-i posibilitatea ca el şi asociatul lui, dar mai ales el care este argentinian, să rămână în Chile şi după schimbarea regimului, putând astfel să-şi recupereze de la el banii investiţi până acum.

-În schimb? •

-În schimb zece milioane de dolari care vor fi plătite juntei sau dumneavoastră, problema vă aparţine."

Tăcere. În cameră punt trei care să mă înfrunte şi sper-ca faţa mea să nu trădeze nimic din frica mea intensă.

"Iar noul guvern ar trebui să nu-şi ţină promisiunile, nu-i aşa? întreabă Ximenez.

Aprob de bine de rău, fără să-i înfrunt privirea şi nu-i răspund. De altfel nu mi-a pus cu adevărat o întrebare. într- un fel gândea cu voce tare.

"îl cunosc pe Hovius, spune el în sfârşit. E un om care îşi asumă riscurile."

O nouă pauză care se prelungeşte. Ochii de erete mă învăluie şi pentru o clipă nu mai citesc în ei acel soi de uşor dispreţ pe care l-am văzut întotdeauna.

"Ordinele pe care le-am primit sunt acelea de a vă satisface dorinţele", spune Ximenez în cele din urmă

Și totul s-a petrecut foarte repede, pe 25 iulie a avut loc teribila grevă a șoferilor de camioane şi a tuturor şoferilor din transpotul comun de pe teritoriul chilian şi, două zile mai târziu, asasinatul ordonanţei lui Salvador Allende, apoi o serie întreagă de presiuni, sabotaje, intimidări în prima jumătate a lunii iulie, în august şi în primele zile ale lui septembrie. La 5 septembrie este asasinat Allende însuși. Nu m-a bucurat vestea acestei morţi. Oricum, nu aveam nici cel mai mic amestec.

Mi-a plăcut însă şi mai puţin vestea morţii lui John Hovius în măsura în care ea era rezultatul involuntar al acţiunii mele. Hovius a murit la unsprezece zile după Allende, nu în Chilie, unde toate uzinile şi societăţile grupului său fuseseră rechiziţionate şi atribuite altora drept despăgubire, ci în Argentina. A căzut de la etajul nouă. Posibil să se fi sinucis.

În ceea ce mă privește, au revenit să mă caute la Britannia Beach Hotel din Nassau, într-o dimineață și m-au scos de-a dreptul din pat. Erau doi, foarte curați, tineri, părând chiar ceea ce erau, nişte avocaţi importanţi şi foarte inteligenţi, foarte siguri pe ei şi pe cauza lor.

"Am venit să punem la punct detaliile acestei depuneri pe care v-aţi angajat să o faceţi în urmă cu câteva luni, ca urmare a unui contract verbal."

"Acest contract verbal", nu părea să-i deranjeze pentru nimic în lume. Am încuviinţat:

"Suma este de un milion de dolari." Au scuturat şi ei din cap, plini de politețe: "Vă înșelați, domnule Cimballi. Ca urmare a serviciilor suplimentare pe care le-ați cerut clienţilor noştri, totalul onorariilor este de trei milioane de dolari." I-am privit şi le-am spus: "Daţi-mi răgaz o oră."

O oră mai târziu am plătit. Cu siguranţă, erau perfect .informaţi în legătură cu suma pe care o puteam plăti, cu suma maximă pe care o puteau cere. Și să mă mai târguiesc cu ei ar fi ca şi cum aş fi vorbit cu pereţii, cu diferenţa că pereţii nu te împing dintr-un balcon de la etajul nouă.

Hovius mort, Donaldson ruinat sau aproape ruinat, am avut această dovadă, însuşi, Martin Yahl afectat, întrucât deţinea totuşi în ascuns, ca de obicei douăzeci la sută din acţiunile grupului şi eu

de asemenea ruinat, deoarece nu mai am decât a zecea parte din ce deţineam, acesta este bilanţul.

Nu prea sunt lucruri cu care să te mândreşti. *

La New York, acest octombrie este însorit şi blând. Ziua mă plimb prin Central Park sau rătăcesc prin Manhattan, "doentown", ca un câine pierdut în mulţime, în adâncul canioanelor decupate de faţadele băncilor atotputernice. Deschisesem un cont la Chase pentru plăcerea de a mă convinge că sunt client: de-acum înainte nu mai e decât teoretic. Sunt puţin abătut, vinerea mea neagră e în fiecare zi a săptămânii şi Wall Street îmi apare exact aşa cum este: o străduţă strâmptă şi de o mizerie respingătoare. În fiecare dimineaţă îmi spun că trebuie să încerc altceva, orice altceva, că trebuie să mă folosesc de ce mi-a mai rămas, nu ştiu poate pentru a deschide un restaurant sau pentru a crea o nouă religie care-mi va aduce o groază de cotizaţii şi daruri, scutit de impozite care nu se plătesc atunci când eşti un Dumnezeu.

Ar trebui să fac orice altceva.

Şi starea asta durează.

Dar iată, sunt idei care te apasă, acele idei cărora le ghiceşti apropierea aşa cum zăreşti un călăreţ venind spre tine din depărtările unei câmpii imense. Mai puţin poetic spus, sunt idei. care te pocnesc în faţă.

Mă plimb prin Genwich Village, mă mut de pe o bancă pe alta prin Washington Square privind ciudatele veveriţe negre. Mai devreme, mi-am făcut cotidianul meu pelerinaj pe la New York Stock Exchange şi îmi dau bine seama că mă învârt în cerc sau sunt foarte aproape de asta. Dansul lui Cimballi nu mai este decât un vals lent.

Se cheamă David Susinan. Se consideră pictor şi este tot atât cât sunt şi eu, numai că el deosebeşte culorile. Vorbim de una de alta. îmi oferă o bere din strada Americilor, îi ofer şi eu una în cartierul portorican, el îmi mai ia încă una la Macy's, iar eu îi dau în schimb alta pe strada 58. întrăm la Guggenheim înainte să fim complex ameţiţi, privim lucrurile agăţate pe pereţi într-un fel de carcase şi David mă invită la el la masă, în Brooklyn, unde locuieşte familia lui, evrei austrieci, ca şi mama mea. Hazardul care m-a adus aici m-a făcut să-l întâlnesc pe fratele lui David, Leonard, care venise şi el să ia masa în familie, pentru că era singur la New York, soţia lui fiind plecată pentru câteva zile, la părinţii ei, în Ohio. Şi astfel se înlănţuiesc lucrurile

cu acelaşi mecanism bizar şi imprevizibil. Leonard îmi spune râzând: "If you looking for a job, dacă cauţi cumva de lucru, nu veni la mine, sunt în Marasm." Deşi în realitate nu-mi pasă deloc, îi cer cu politeţe să-mi explice ce este acel Marasm. îmi explică şi iată, mi se întâmplă ceva. Ideea pe care o am în acest moment explodează brusc.

Cine naiba ar fi putut ghici că o astfel de idee ar valora pentru mine nu mai puţin de şaizeci şi cinci de milioane de dolari şi onoarea atât.de aşteptată de a-l întâlni mano a mano pe înălţimea sa Bancară, însuşi Martin Yahl.

t
k

IV

CENTURA SOARELUI

17

Asta se întâmplă mai ales în Florida, mi-a spus Leonard Susman. Şi în altă parte, dar mai ales la Florida, aici e locul cel mai spectaculos. îndeosebi pe coasta peninsulei, începând de la North Palm Beach cu cât mergeţi mai mult spre sud, cu atât mai mult veţi descoperi Marasmul, întinderea şi gravitatea lui. Mergeţi acolo, mi-a spus Leonard, mergeţi în Sud, treceţi de Riviera Beach, West Palm Beach, prin toate aceste plaje care se ţin lanţ,

Boyton, Debray, Deerfiled şi Pompano, mergeţi la Fort Landerlade şi Hollywood dar nu la acela al filmului, la altul, mergeţi la Miami. Marasmul, Frank cu M mare ca în Megalomanie.

în New York, am închiriat un nou apartament la "Pierre" mai puţin ca semn al prosperităţii mele recâştigate, cât mai ales ca anticipare a averii mele viitoare. "Şi, bineînţeles, îmi veţi păstra apartamentul în absenţa mea care nu ştiu cât va dura. "Mare domn!" dar desigur, domnule Cimballi."

Am ieşit cu aer de nobleţe, m-am aşezat la volanul unui Porsche închiriat de asemenea, dar numai pentru opt zile ca să nu exagerăm, şi am pornit spre sud.

Am petrecut în Fjlorida şase zile. în timpul acestor şase zile, m-am întâlnit cu douăzeci şi opt de agenţi imobiliari, cu un jurnalist din Miami, cu un avocat şi doi bancheri. Când mă întorc la New York, portbagajul maşinii mele, care, e adevărat, nu e enorm, e plin de prospecte şi pliante de cvadrichromie.

Fiecare din cele treizeci şi două de întâlniri pe care le- am avut sub soarele blând de iarnă al Floridei m-a convins ceva mai mult că aveam efectiv idee de aur.

Pentru un marasm, este un marasm frumos!

Mi-au luat o întregă dimineaţă şi o bună parte a după- amiezii ca să ajung aici, dar mă aflu în faţa persoanei pe care doream s-o văd. El nu ştie şi nu va şti niciodată, dar este superiorul lui Leonard Sussman, şeful aflat pe treapta de sus. Prin imensa fereastră din dreapta biroului său, se zăreşte scheletul metalic al unuia dintre turnurile gemene, în curs de construire, de la World Trade Center, îălţimea maximă fiind de peste patru sute patru zeci de metri. în stânga, o altă imagine oferă imaginea turnului lui U.S. Steel Building, neumbrit de nici o altă construcţie, silueta clădirii Battery şi a Statuiii Libertăţii aflate la distanţă. Omul din faţa mea se numeşte, să zicem, Henry Clay Adams.

"Domnule Cimballi, nu v-am primit decât pentru că ai insistat foarte mult.

- Mi-aţi acordat zece minute.
- Nici o secundă mai mult.
- E suficient."

Mi-am repetat argumentaţia asemenea unui vânzător de aspiratoare, am învăţat-o până când am ştiut-o pe dinafară. O recit cât pot de repede, crezând şi sperând, nu fără motiv, că acest om nu este un imbecil.

Primul punct, existenţa în Statele Unite a ceea ce se numeşte Centura de Soare, zona Sunbelt. Asta include tot ceea ce se aflã în sud, adică în Florida, New Mexico, Arizona şi California, eventual o parte din Texas. Cineva care locuieşte la New York, Mew England, Detroit, Chicago, Oregon, Dakota, Nebraska, Canada, oricine are urechile îngheţate opt luni pe an are dorinţa firească de a locui în regiunea Sunbelt, mai ales după pensionare. Deci au început cumpărările. Asta s-a petrecut acum câţiva ani şi în America este un fenomen nou şi curios. Pentru a răspunde acestei cereri care creşte continuu apare un fantastic boom imobiliar, peste tot încep construcţiile, mii de agenţi imobiliari se pun în mişcare şi acumulează profituri fabuloase. E o situaţie faţă de care nici o bancă din lume n- ar putea rămâne indiferentă. Şi băncile intervin, investesc prin intermediul societăţii pe care o numiţi R.I.T. , Reals (estate) Investment Trusts. de notat un fapt esenţial: contrar băncilor europene, băncile europene nu sunt obişnuite cu operaţiile imobiliare; deci au tendinţa să se încreadă în totalitate în agenţii imobiliari; şi îi finanţează sută la sută, avansând toată suma, banii pentru teren, banii pentru construcţie, pentru publicitate şi alte cheltuieli. Este aşa de uşor ca primul aventurier sosit aici să devină agent imobiliar. Şi drama se leagă, domnule Adams. Mi-aţi acordat zece minute care n-au trecut încă. Aşteptaţi continuarea. Drama se leagă, pentru că, datorită construirii a zeci de mii, a sute de mii, a milioane de apartamente pentru vânzare sau închiriere în regiunea Sulbert, se iveşte un moment când oferta depăşeşte fantastic cererea. Apare excedentul de construcţii, acel over-built. La aceasta se
adaugă criza; chiar ,şi clientela tradiţională din New York, *
care are obiceiul să se retragă în Florida, încetează să mai investească.

Bineînţeles, băncile deţin ipotecile, dar la ce bun, pentru că agenţii imobiliari, în lipsă de clienţi, nu mai pot plăti. Şi iată unde ajungem, domnule Adams. Să ne imaginăm o bancă din Chicago sau New York, dar nu dau nici un nume. Această bancă a împrumutat sute de milioane de dolari pentru imobile care au fost într-adevăr construite, care există, care sunt splendide, la Fort Landerdale sau Pompano Beach, la Corpus Cliristi în Texas, la

Santa Monica în California. Dar sunt clădiri goale, pe care nu le mai vrea nimeni, imobile ai căror rari locatari nu mai plătesc chil iile şi nici nu mai sunt urmăriţi, pentru că ei menţin cel puţin o aparenţă de viaţă în aceste mausolee. Şi în fiecare lună, domnule Adams, în fiecare an, pentru că iată sunt curând trei ani de când durează asta, trebuie totuşi plătite taxele şi cheltuielile de întreţinere şi pază şi de fiecare dată, în bilanţurile anuale apar aceste sute de milioane de dolari, care sfârsesc prin a deveni îngrozitor de agasante, în primul rând, pentru că lipsesc, pentru că sunt blocate şi apoi, pentru că prin absenţa lor, dau o imagine care nu e prea avantajoasă.

"Vă mai rămân două minute şi jumătate, domnule Cimballi."

Henry Clay Adams are părul argintiu, fata roză, privirea expresivă. Ii zâmbesc. Ştiu încă de pe-acum că acest om îmi va aduce avere, îmi vine să dansez din cauza asta.

"Am terminat, domnule Adams. Mai am numai două lucruri de spus. Primul, ştiu că banca dumneavoastră a investit aproape patru sute de milioane de dolari în aceste imobile, în prezent nevandabile, mai ales în Florida. Al doilea, ştiu cum se pot vinde aceste aprtamente, ştiu cui pot să le vând şi cum să obţin în schimb bani."

Adams nu face absolut nici o mişcare. Aştept şi eu. Vom vedea imediat cine va vorbi primul. El este acela şi îmi spune cu vocea lui blândă:

"îmi puteţi da câteva detalii suplimentare?" îi adresez zâmbetul meu cel mai radios. Cum să nu! îi explic în detaliu ceea ce voi face. în fine, aproape în detaliu. Se aşază în fotoliu, se întinde fără să întoarcă capul, ridică receptorul:

"Să nu fim deranjaţi." Se întoarce către mine: "Condiţiile dumneavoastră?"

-O sută cinzeci de mii de dolari în avans pentru cheltuilile mele şi douăzeci la sută comision. -Zece.

-Cinsprezece.

-De acord.

Mizasem pe doisprezece. Discutăm nişte detalii şi ajungem repede la un record. Ce înseamnă o sută cinzeci de mii de dolari

pentru unul ca Adams, pentru o bancă precum a lui? Nu riscă nimic altceva. Dacă nu voi găsi cumpărători, nu voi lua nimic.

în aceeaşi seară iau avionul la Bruxelles şi de aici la Luxembourg.

Trebuie să mă mişc repede. Ideea mea nu e valoroasă decât dacă sunt primul căruia i-a trecut prin minte. Ea nu e valoroasă decât dacă am legături cu americanii, cu bancherii americani, în stare s| dea lecţii oricui, în orice domeniu, dar care totuşi, în această situaţie au o slăbiciune. Şi această slăbiciune, nu vor întârzia să o remedieze cu riscul de a mă elimina din afacere, la nevoie, iară cel mai mic menajament (ceea ce vor face de altfel). Trebuie să participi deci la o cursă de viteză. Am doar şase luni, poate ceva mai puţin, înainte ca aceşti domni importanţi, instalaţi în turnurile lor de beton şi oţel, să nu înceapă să mă privească pieziş şi să mă trimită la naiba.

Ideea mea este simplă: pentru motive care sunt convins că nu sunt decât de circumstanţă şi deci trecătoare, pentru motive de care în realitate nu-mi pasă, în prezent, în Statele Unite, nu mai există cumpărători americani pentru apartamente americane. Bun, eu cred că putem găsi în altă parte. Oriunde. În lumea întreagă. În lndochina e război, în Orientul Apropiat e război, nici în Africa nu e mai bine, America Latină e distrusă de dictatorii ei, străbătută în plus de umbra ameninţătoare a castrismului. Cât despre Europa, e foarte simplu, pentru toată lumea să-şi depună banii în Elveţia de frica unui nou mai '68 care de data asta ar merge, până la capătul baricadelor lui populare. Mă gândesc, sunt sigur că există deci în toate ţările din lume, clienţi potenţiali, oameni care ar fi obligatoriu interesaţi de o investiţie în ţara simbol a capitalismului, Statele Unite, plasament ideal al unor economii, loc unde nu este posibil oricând ca a doua zi să se poată asista la naţionalizări masive.

E dificil pentru un american obişnuit cu dolarul-rege să- şi imagineze că trebuie să meargă să caute bani oriunde altundeva decât în Statele Unite. Având nevoie de nuga la Montelimar, nu te

gândeşti imediat să mergi la Kansas-City că o procuri. Iată slăbiciunea interlocutorilor mei americani.

Şi dacă nu ar fi de ajuns argumentul prim şi esenţial al economiilor ce trebuie asigurate, am alte atuuri pentru a-i convinge pe clienţii mei. Cele două duzini de agenţi imobiliari pe care i-am întâlnit în Florina, mi-au demonstrat cu cifre exacte: preţul metrului pătrat în Statele Unite este jumătate din cel practicat în Europa. E foarte simplu: pentru un apartament de o sută de metri pătraţi într-un imobil de lux, de exemplu la West Palm Beach, care, credeţi-mă, e un colţişor foarte frumos, deci un apartament perfect construit, un agent imobiliar sau banca dornică să-şi încaseze ipoteca va cere şaizeci de mii de dolari. Sau ceva între două mii cinci sute şi trei mii de franci pe metru pătrat. La Cannes, acelaşi apartament, exact acelaşi, valorează cel puţin dublu, dacă nu triplu sau cvadruplu. Alt exemplu? La preţul unei camere de menajeră în Geneva, poţi avea în Debray Beach, la malul mării, un apartament foarte frumos de cinzeci sau şaizeci de metri pătraţi împreună cu o piscină, plaja şi soarele.

Şi n-am să găsesc cumpărători?

în timpul celor câteva zile cât am stat în Florida, am comandat fotografii în toate felurile: aveam nevoie bineînţeles ca în centrul clişeului să apară unul dintre acele imobile pe care m-am angajat să le vând, punând în valoare calitatea finisărilor, decorarea, grădini cu flori tropicale, piscina pe plaja apropiată. Dar nu numai asta - fotograful scrâşnea din dinţi: am dorit de asemenea să apară foarte vizibil câte-un detaşament al marinei americane trecând din întâmplare pe acolo., cu steagul înstelat în frunte. Asta ar fi trebuit , să spună fotografiile mele cvadricrome ce însoţeau prospectul: Priviţi! Nu numai că este frumos, nu numai că este însorit, nu numai că este mai ieftin ca în Europa, nu numai că este o investiţie într-o monedă care nu se va devaloriza niciodată într-un mod dezastruos, dar mai mult de atât, este o investiţie făcută în inima ţării celei mai puternice din lume şi armata Statelor Unite va veghea ea însăşi asupra micilor voastre economii! "

Am găsit un editor în Belgia. I-am dat negativele cu un proiect de machetă, "pentru început, cinci mii de exemplare."

Lui Henry Clay Adams nu i-am smuls nu numai acordul şi o sută cinzeci de mii de dolari. Am mers şi mai departe. Adams a refuzat mai întâi cu o mişcare scurtă a augustului său cap acoperit cu pâr alb:

"Nu cereţi mai mult.

- Domnule Adams, dacă informaţiile mele sunt exacte şi sunt, aveţi în prezent douăsprezece mii de apartamente ne vândute ale căror cheltuieli trebuie plătite lunar, din Florida şi până în California. Să luăm un preţ mediu de şaizeci de mii ...

-E prea mult.

-Să spunem cinzeci de mii, n-are importanţă.

înmulţim cu douăsprezece mii, asta ar face şase sute de milioane blocaţi. Şi de câtă vreme, domnule Adams? De aproape trei ani, dacă nu mă înşel. lată-vă deci de trei ani sau aproape cu şase sute de milioane blocaţi, reprezentând în mod oficial ipoteci de doisprezece la sută. Dar aceste ipoteci pot fi ele încasate? Nu obţineţi nici măcar un cent în cvasi- totalitatea cazurilor.

-Ideea dumneavoastră?

-N-as putea găsi persoane care să poată să accepte să plătească şaizeci de mii de dolari pentru un apartament, anuntându-le deschis că vor avea de plătit şi cheltuieli de întreţinere. N-aş avea altă posibilitate decât dacă le-aş putea promite ceva în schimb.

-Ce anume?

-O dobândă de cinci la sută pentru banii pe care ei îi vor fi depus la cumpărare. O! Calculul e repede tăcut: un francez dornic să depună nişte bani deoparte în Elveţia trebuie să achite un impozit fix ce se ridică la treizeci şi cinci la sută din suma depusă. Ca securitate şi fiabilitate, dolarul valorează aproape to.t atât cât "francul elveţian", deci eu, în Statele Unite le voi oferi clienţilor mei cinci la sută în Plus, în loc de treizeci şi cinci la sută în minus. întrebarea lui Adams:

-Şi, fireşte, banca mea va trebui să accepte această dobândă?

-Evident, domnule Adams. Cine altcineva? nu mă priviţi aşa, vă rog. în ceea ce mă priveşte, eu le vând cu şaptezeci de mii de dolari, un apartament care valorează şaizeci de mii şi le spun

deschis de ce preţul a fost majorat cu zece mii de dolari: pentru că începând cu momentul când ei vor fi plătit, să zicem şaizeci la sută din preţul total, vor primi în fiecare an o dobândă de cinci la sută, deci trei mii cinci sute de dolari plătiţi de dumneavoastră, domnule Adams. Şi îi veţi plăti aproape cu inima largă, pentru că ştiţi că oferind cinci la sută cuiva dobândă în numerar, cinzeci, şaizeci sau şaptezeci de mii de dolari, e ca şi cum aţi lua cu împrumut aceste sume pentru a le putea împrumuta apoi chiar dumneavoastră altcuiva, aici în Statele Unite, cu o dobândă de doisprezece la sută şi chiar mai mult. Veţi fi plătit cinci la sută, dar veţi lua doisprezece la sută şi chiar mai mult. Veţi fi plătit cinci la sută, dar veţi lua doisprezece la sută. Profit: şapte la sută. Dar ştiţi jţoate astea mai bine ca mine."

Concluzia lui Henry Clay Adams:

"Ce vârstă aveţi, domnule Cimballi?

-Şi încă să mă fi cunoscut când eram tânăr!"

Mi-a găsit singur primul meu client, primi mei patru clienţi. Sunt belgieni din care unul a lucrat cu mine în epoca nu prea îndepărtată a afacerilor cu mici obiecte casnice. A câştigat atunci ceva bani, şi are , dacă nu recunoştinţă pentru câştigul obţinut, măcar bunăvoinţa de a mă asculta când vorbesc.

Şi are prieteni pe care îi interesează lucrul ăsta. Plus un notar pe care-l cunoaşte şi care are el însuşi clienţi pe care-i sfătuieşte.

Plus prietenii clienţilor notarului care citesc prospectul meu. Şi asta face impresie. La Roma prietenul meu Letta, convins de la ultimile mele cuvinte, porneşte la atac şi îmi promite rezultate rapide.

Surpriza vine din partea lui Marc Lavater, pe care l-am consultat pentru că nu-mi plăcea ideea de a-i ascunde ceva şi de asemenea pentru că, mai bine decât oricine, el este în stare să-mi indice nişte clienţi.

"Cunosc unul!"

îl privesc mirat.

"Tu?

-E sau nu o afacere bună?

-Este.

-Atunci nu vrei să cumperi cinci apartamente pentru mine? Ce vrei să fac cu toţi banii ăştia pe care mi-i dai de cinci ani încoace?"

Bineînţeles, în toată această afacere, nu voi apărea niciodată în mod oficial. Casa editoare a prospectului meu este luxemburgheză, fiind reprezentată pe plan local de un ziarist care are nevoie de o maşină nouă. Cât despre fericiţii noi proprietari ai unui frumos apartament în Florida, ei înşişi sunt discret disimulaţi în spatele unor societăţi care de exemplu îsi are sediul în Panama. Şi aceste societăţi nu tratează cu ei decât prin intermediul unei societăţi pe care tocmai a creat-o ... în Curaçao.

Curaçao se află în Antilele olandeze în largul apelor teritoriale ale Venezuelei, la dreapta venind dinspre Maracaibo, nu vă puteţi înşela. E aşa de mare, încât e aproape invizibil, nu prea arată a nimic. Am fost aici ca să mă distrez pe vremea când mă plictiseam la Nassau. Aici am văzut firma în spatele căruia tatăl meu, sfătuit de un anume John Carradine supranumit Scarlett, construise altădată un imperiu. Şi fără să fie nevoie nici măcar să traversez strada, am văzut cealaltă firmă la adăpostul căreia, datorită aceluiaşi Scarlett astăzi decedat, Martin Yahl a efectuat fabuloasa lui deturnare.

Am făcut în aşa fel încât să mă instalez alături.

înălţimea sa bancară şi eu vom avea de acum înainte o firmă aproape comună. Suntem vecini.

Am pus pe roate vechea mea reţea de afaceri cu obiecte casnice. L-am pus pe Turc la galere, ceea ce l-a amuzat teribil, ca de altfel şi pe Uta. Am vorbit la Hong Kong cu Hyatt şi am avut încă o dată dovada caracterului său: dacă i- aş fi cerut să se angajeze personal, în mod sigur ar fi refuzat, dar îi spun: găseşte clienţi şi ai cinci la sută. Şi astfel înţelege şi este de acord. E un subaltern înnăscut.

Cea mai bună ^ treabă o face însă Letta la Roma. în câteva zile, după o |nuncă înverşunată, îmi aduce o grămadă de clienţi serioşi. Merge atât de repede, încât eu însumi sunt derutat şi sunt gata să renunţ provizoriu la ideea mea iniţială: să-i strâng pe toţi clienţii eventuali într-un avion-charter, să- i transport în Florida, unde, la coborâre să fie aşteptaţi de fete frumoase în fustiţe cu franjuri şi să organizez o vizită pe sub palmieri. într-o primă etapă, nici măcar nu mai este necesar; o să folosesc metoda puţin mai târziu, în alte împrejurări, după cum se va vedea.

Mă întorc la New York şi iată-ma din nou în faţa lui Adams. Sunt mort de oboseală.

"V-am vândut patruzeci şi sase de apartamente. E o nimica toată, dacă ne gândim la cele douăsprezece mii pe care le avem în vânzare nu e cazul să-mi spuneţi ştiu asta. Dar esenţialul este această reţea pe care am organizat-o şi ale cărei rezultate vor spori de la o săptămână la alta. Ei bine, n-am traversat Atlanticul ca să primesc o medalie. Să vorbim mai degrabă de cifre. Ani calculat că fiecare din aceşti patruzeci şi şase de clienţi ar aduce în medie ceva mai mult de patruzeci şi una de mii de dolari. în total un vărsământ de un milion opt sute nouăzeci şi trei de mii două sute douăzeci şi doi de dolari, din care scad după cum am convenit, comisionul meu de cinsprezece la sută, adică două sute optzeci şi trei de dolari şi treizeci de cenţi. Puteţi să refaceţi calculele."

Adams se uită la mine. în anumite momente, privirea lui e aproape omenească. "Din nefericire, nu sunt liber ca să putem lua masa împreună, domnule Cimballi, dar sunt sigur că unuia dintre colaboratorii mei i-ar place să vă invite."

Am spus nu, mulţumesc, sunt obosit şi asta probabil se vede."

Pot cel puţin să vă conduc la hotel? La "Pierre" aţi spus?

La "Pierre" sunt prieten cu unul dintre recepţioneri, care este născut în aceeaşi zi cu mine. Din privirea lui înţeleg că are ceva să îmi spună. îl iau deoparte:

"Mi s-au pus întrebări despre dumneavoastră, domnule Cimballi. Nişte detectivi particulari, care au şi posibilităţi. Au trecut pe la direcţie, nu pe la noi."

îi mulţumesc conform obiceiului. Sunt într-adevăr la capătul puterilor şi nu pot lua în seamă informaţia pe care tocmai am obţinut-o. Cele zece ore care urmează le rezerv somnului şi abia în toiul nopţii, când ies de la duş, aproape că redevin eu însumi. Mă întind în faţa ecranului televizorului unde se transmit imagini de la un meci de fotbal (american). "Detectivi particulari". Mă uit la jucătorii în armură de cauciuc şi de plastic, dar gândurile-mi sunt în altă parte. în cele din urmă, ridic receptorul şi formez chiar eu numărul:

"Françoise? Aş vrea să vorbesc cu Marc. Te sărut."

Sunt amândoi acasă în locuinţa lor din Chagny, cine ştie ce fac, poate chiar grădinărie, nu mai ştiu nici măcar dacă e zi sau noapte, nici măcar ce anotimp mai e.

Marc! Ai avut timp să te ocupi de ce te-am rugat?

-Da. Yahl a angajat cea mai mare agenţie americană de detectivi particulari. Te urmăresc în fiecare zi, aproape douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Sunt la curent cu afacerea din Florida, au aflat de societatea din Luxembourg şi de cea din Curaçao. Ştiu şi despre Landau şi Lamm.

-Şi despre argentinian şi scoţian?

-Yahl ştie. Nu cunoaşte detaliile şi importanţa intervenţiei tale, dar ştie cât ai câştigat cu omul cu picioare de oţel şi cât ai pierdut la Nassau. După părerea mea, ştie câţi bani ai aproape până la ultimile mii de dolari.

-Şi tu de unde ştii că el cunoaşte toate astea?

Marc îmi spune râzând:

"Eu învârt totul."

Refuză să-mi spună mai mult, poate fiindcă vorbim la telefon, dar nu numai din cauza mea. Animalul ăsta îmi ascunde ceva şi fiindcă am o încredere totală în el, acest mister cu care învăluie sursa de informaţii mă irită, dar nu mă nelinişteşte cu adevărat. Până la urmă voi afla...

Rămân demersurile înălţimii sale bancare. Aşa deci, ştie ce bani am până la ultimile mii de dolari.? Ei şi ce-i cu asta? Sunt ani de când nu l-am văzut, dar nu-mi pot imagina cu uşurinţă cum cere în fiecare zi să i se comunice situaţia averii lui Cimballi Franz, în prezent cu domiciliul la hotel "Pierre" din New York şi având o avere de aproape trei sute cinzeci de mii de dolari. Şi face asta în maniera în care te informezi de cursurile Bursei. Cu siguranţă, frica lui Martin Yahl faţă de mine este proporţională cu banii pe care-i pot avea. Nu se înşeală. Şi în mod sigur nu-l pot înspăimânta cu trei sute cinzeci de mii de dolari.

Mă gândesc de altfel că şi dacă aş fi ştiut, nici când am avut de cinsprezece ori mai mult, după speculaţiile mele cu aur, n-a acţionat în nici un fel.

Cât de bogat ar trebui să fiu ca să înceapă să-mi fie frică?

O sută de milioane de dolari? Două sute?

Şi chiar presupunând că aş atinge asemenea culmi, ce-aş putea face împotriva lui? Din punct de vedere financiar aş fi la acelaşi nivel cu el. Şi n-am nici cea mai mică idee despre modul în care aş putea să-i atac teribila lui fortăreaţă.

Mă uit la fotbaliştii cu numerele lor imense şi cu umerii de giganţi. O sută de milioane de dolari. Tocmai am câştigat două sute optzeci şi trei de mii de dolari şi ştiu foarte bine că, în cel mai bun caz, în ritmul ăsta îmi vor trebui , fără îndoială, doi sau trei ani pentru a atinge nivelul unde ajunsesem cu ajutorul domnului Hak, presupunând că bancheri precum Adams mă vor lăsa să fac asta, ceea ce este puţin probabil.

Şi iată o idee care-mi trăzneşte prin minte. Sar ca ars. Dansez singur prin cameră, ca un nebun, descid frigiderul şi dansez singur ca un nebun. Deschid frigiderul şi desfac o sticlă de şampanie.

Imbecil! Imbecilul de Cimballi, biet cretin. !

Şi la asta nu mă gândisem!

*

18

Asta în engleză se numeşte leverage, adică pârghie.

Este un principiu foarte american -nu numai american, dar nicăieri nu este aplicat cu mai multă pricepere decât în Statele Unite -principiu potrivit căruia , pentru a ridica o ipotecă, nu este nevoie să se depună suma totală a acestei ipoteci.

Pârghia este posibilitatea-reală, după cum se va vedea de a depune două mii de dolari pentru a anula o ipotecă de o sută de mii de dolari asupra unui teren sau imobil. Și odată ridicată ipoteca, bineînţeles este permisă vânzarea acelui teren sau imobil. în alţi termeni această modalitate va permite vinderea, în deplină egalitate, a unui lucru pe care nu l-aţi cumpărt niciodată sau mai exact vinderea şi apoi plătirea după vânzare, deci achitarea sumei totale a ipotecii - nouăzeci şi opt de mii de dolari, dacă n-aţi depus iniţial decât două mii -plata facându-se din sumele obţinute prin vânzare.

Cele două mii de dolari sunt nici mai mult nici mai puţin decât o pârghie. Dar "daţi-mi o astfel de pârghie şi voi ridica întreaga lume ...etc"

Și dacă împrejurările vă favorizează şi reuşiţi de exemplu, să revindeţi cu două sute de mii de dolari acelaşi teren grevat de o ipotecă de o sută de mii de dolari (din care nvati plătit decât doi la sută, adică două mii), beneficiul dumneavoastră nu va fi de la simplu la dublu, ci de o sută de mii de dolari pentru două mii investiţi, deci de cinci mii la
sulă.

lată primul dintre procedeele pe care le voi utiliza.

Mai este însă şi un al doilea procedeu. La nivelul consiliilor de administraţie ale tuturor acestor ci împotmolite în Marasm, la nivelul companiilor de urări care au investit în aceleaşi condiţii şi în aceleaşi lojuri, deznădejdea este atât de mare încât sunt în stare să epte orice pentru a scăpa de acest deranjant capital pasiv, rezentat de zecile de mii de ipoteci neîncasate. Atâtea i blocaţi

nu-i lasă să doarmă pe bancheri, nimic altceva e mai urât de un bancher decât banii blocaţi care nu aduc un profit. Asta le dă insomnii.

Şi situaţia e atât de disperată, încât multe din aceste ici şi companii de asigurări sunt gata, literalmente să îdă ipotecile la pret redus. La jumătate de preţ.

Şi din acest punct totul devine halucinant Să ne imaginăm, deşi nu e nevoie de imaginaţie, irurile astea se vor întâmpla cu adevărat şi nu o dată, să im deci un imobil din Palm Beach, în Florida, clădire al rei agent imobiliar a dat faliment din lipsă de clienţi, nea să zicem naţional Illinois Company din Chicago -i-a îprumutat acestui agent zece milioane de dolari şi din -est moment ea deţine o ipotecă de zece milioane de dolari. Itfel spus, imobilul valorează zece milioane de dolari.

Banca deţine această ipotecă de trei ani. S-a săturat de ea şt nu vrea s-o mai vadă figurând în bilanţurile ei, cu atât mii mult cu cât e mai departe de a fi unica, pe lângă ea existâid alte câteva mii.

De aceea National Illinos Company din Chicago ete atât de dispusă să cedeze ipoteca la jumătate de preţ. Cinci milioane de dolari în loc de zece. Şi dacă acum, celor cinci milioane de dolari li s-ar pu ;a aplica principiul pârghiei?

Am nevoie de maximum cinci sute de mii de dolri pentru a avea dreptul să pun în vânzare un imobil de zce milioane de dolari. După vânzare, voi depune la bancă pap milioane şi jumătate de dolari pentru a acoperi restul sur ;i cu care a fost vândută ipoteca. Iată, în câteva cuvinte la ce e rezumă operaţia.

În această perioadă, care urmează construirii reţe i mele de vânzare a apartamentelor în Europa şi chiar în As, datorită prietenului meu din Hong Kong, în această vrer; deci, nu dispun de cinci sute de mii de dolari, n-am dect două treimi şi nu mai pot gândi deloc la vreo investiţie; ai totuşi nevoie de bani pentru a trăi şi a mă deplasa.

Aş putea împrumuta aceste cinci sute de mii de dola Nu e nici o îndoială că pe baza acestui principiu al pârghi orice bancă din New York mi-ar oferi suma, bineînţeles banca lui Adams. într-adevăr, e prea uşor, însă nu doresc c ideea mea să facă înconjurul tuturor birourilor. Şi apoi ar încă un motiv în plus să nu fac asta; un motiv cel puţin la fi de convingător: a împrumuta bani ar însemna să m descopăr, ar însemna să mă afişez în faţa detectivilor pe car Martin Yahl i-a pus pe urmele mele: "Atenţie, sunt pe cale să dau lovitura despre care şeful vostru o să-mi spună nişte veşti!"

Adevărul este că, deşi nu ştiu încă în ce fel am să-l atac pe Martin Yahl într-o bună zi, intenţia, dorinţa mea de a-l ataca sunt absolute. Fără doar şi poate că pentru asta voi avea nevoie de bani, de foarte mulţi bani. Şi cu cât mă va crede mai slab, cu cât va crede mai mult timp că n-am pentru a mă întreţine decât venituri obţinute din comisioanele de intermediar plătite de Henry Clay Adams. venituri desigur confortabile, dar incomparabile cu veniturile sale cu atât mai mare va fi surprinderea lui când voi trece la atac.

Am nevoie de cinci sute de mii de dolari şi nu vreau să apelez nici la bănci, nici la Turc şi nici chiar la Mark Lavater, deşi amândoi mi-ar putea împrumuta această sumă. Nu, lucrul de care am nevoie este un mecanism susceptibil de a fi utilizat de câte ori e nevoie, de câte ori voi avea posibilitatea să ridic ipoteca unui nou imobil.

Dintre toţi bărbaţii şi dintre toate femeile precum Uta Yanssem ale cărei talente le-am folosit în afacerea cu micile obiecte casnice, o singură persoană m-a impresionat în mod deosebit prin inteligenţa sa, prin puterea de lucru şi aproape prin ferocitatea sa când a fost cazul să obţină un contract, o legătură, un comision. Se numeşte Letta, e puţin francez, puţin italian, puţin tunisian, puţin din tot ce mai rămâne. L- am întâlnit la Roma, la sfârşitul unei călătorii neverosimile care, acum sunt sigur, mi-a permis să descopăr orice eventual urmăritor, chiar dacă acesta aparţine "celei mai mari agenţii de detectivi particulari din Statele Unite". Am simulat o călătorie în £alifornia dar am şters-o la Montreal, de aici la Chicago, de,unde am luat un avion spre Geneva,

unde am închiriat o maşină care m-a dus la Lyon, de unde am luat trenul spre Roma. îi spun lui Letta:

"Am nevoie cât se poate de repede de zece persoane în stare să plătească fiecare cincizeci de mii de dolari pentru un apartament.

-Zece?

-Zece. "

Letta nu schiţează nici o mişcare. E puţin adus pe spate cu capul între umeri, cu mâinile agitate ca ale unui crupier ce adună jetoanele pierdute; de regulă îsi priveşte interlocutorul pe ascuns ca şi cum ar încerca să-i estimeze preţul pe kilogram. îsi scoate carnetul năclăit din buzunar şi începe să calculeze.

"Italieni? sau aveţi altă naţionalitate preferată?

-Puţin îmi pasă.

-Pot să găsesc zece italieni. Cu toţii veri sau rude în Statele Unite, ştiu lucru ăsta pentru că i-am cercetat pe motivul ăsta. Aşa ceva crează legături. Pot să vi-i găsesc în patruzeci şi opt de ore. Poate şi mai puţin, trebuie să-i văd pe fiecare în parte. Nu discută astfel de lucruri la telefon. A propos, m-a căutat cineva, chipurile de la fisc, ca să mă întrebe despre afacerile dumneavoastră. Am un văr care are alt văr la minister: au ceva cu dumneavoastră şi totul pleacă din Elveţia."

Aşa deci, chiar şi aici mă hărţuieşte înălţimea Sa bancară.

Cunoscând Roma mai bine ca mine, Letta m-a invitat să cinăm în Trastevere, pe malul celălalt al Tibrului, într-un restaurant tipico, specializat în fructe de mare şi peste. îl privesc în timp ce curăţă un arici de mare: după ce-a mâncat, nu s-ar mai găsi nimic la microscop. Şi tipul ăsta îmi poate
aduce cinci sute de mii de dolari în patruzeci şi opt de ore", poate şi mai puţin !" îi zâmbesc.

"Care este prenumele dumneavoastră?

-Adriano."

Pe lângă limba italiană şi franceză, vorbeşte araba şi puţină spaniolă.

"Chiar vorbiţi araba?

-La fel ca franceza sau italiana.

-Adriano, am nevoie de cineva care să se ocupe de toate afacerile mele din Europa...nu, stai puţin, în Europa şi Orientul Apropiat, pentru că vorbeşti araba. îţi convine?

îi convine.

"Dar cu o condiţie: în mod oficial şi pentru câtva timp încă, nu vei fi decât un intermediar la fel ca toţi ceilalţi şi serviciile pe care le vei face pentru mine nu vor fi atât de simple intermedieri. Altfel spus, vreau ca aceşti oameni care se interesează de mine şi care au venit să te vadă şi să-ţi pună întrebări despre mine, să continuie să creadă că nu fac nimic altceva decât să vând câteva apartamente, pe ici pe colo. Această afacere de cinci sute mii de dolari trebuie să rămână total secretă.

Eu şi Adriano Letta cădem de acord: am stabilit că banii celor zece cumpărători pe care mi-i va aduce să nu treacă prin societatea din Curaçao, aparent depistată de spionii lui Yahl, ci printr-o alta, cea din Lieclitenstein."Şi vom continua să folosim societatea din Curaçao pentru intermediei. Am înţeles foarte bine şi am încredere în el, neputând face altfel.

Trec două zile şi as fi putut profita să dau o fugă până la Paris să o îmbrăţişez pe Catherine şi pe mama ei, dar ar însemna să pun în pericol secretul cu care am cam învăluit călătoria mea la Roma. Aştept, plimbându-mă ore în şir prin
grădinile Vilei Medicis. După patruzeci şi ceva de ore, Letta şi-a îndeplinit misiunea şi i-a adunat pe cei zece cumpărători. în loc să mă duc prosteste (aşa cum voi continua să fac din când în când pentru a-l deruta pe Yahl) să depun banii lor la Banca lui Adams şi să-mi încasez în trecere şi comisionul, cu aceste zece persoane formez un sindicat al cumpărătorilor şi cumpăr ipoteca de zece milioane deţinută de o bancă din Boston care s-a declarat gata să mi-o cedeze pentru cinci milioane de dolari.

începând din acest moment, nu mai vând apartamente separate dintr-un imobil aparţinând băncii lui Henry Clay Adams, ci, după ce am dat câte un apartament italienilor mei, vând un imobil care îmi aparţine, dar pentru care n-am plătit deocamdată decât cinci sute de mii de dolari, care de altfel nu erau ai mei şi pentru care nu datorez băncii decât patru milioane şi jumătate de dolari pe care am

timp să-i plătesc. Banca este mulţumită: ea a putut "write off the book" această urâtă afacere, pasându-mi mingea.

înainte de călătoria mea în Florida, în timpul acesteia, după terminarea ei, la întoarcerea mea la New York, am întrebat maximum de personal, până la cel mai bătrân broker şi toate mi-au răspuns la unison: "această criză imobiliară nu va dura, este imposibil, nici măcar în '29 nu s-a văzut aşa ceva." înşişi bancherii care îmi vor vinde la preţ redus ipotecile vor folosi acelaşi argument pentru a mă putea convinge să-i, înlocuiesc. Ei bine, i-am crezut la vremea când am răscumpărat prima ipotecă şi îi cred şi acum mai mult ca niciodată. Sunt convins că mai devreme sau mai târziu excedentul de construcţii, fenomenul overbuilit nu va mai exista, că totul va reveni la normal şi că, după ce toată clientela americană tradiţională îşi va relua obiceiurile sale, toate aceste apartamente în prezent, scoase la mezat şi vândute aproape la kilogram ca nişte vechituri -datorită reflexului american de a arunca tot ce nu e imediat utilizabil -toate aceste apartamente deci îşi vor găsi foarte repede cumpărători.

Sunt departe de a bănui câtă dreptate voi avea.

Pentru moment, un singur lucru contează: să acţionez repede, să consider că în fiecare zi, în fiecare săptămână ce trece, e posibil ca aceste bănci cu care tratez pe două planuri -pe de o parte vânzând direct apartamentele lor şi încasând comisioane, pe de altă parte în cea mai mare discreţie, răscumpărând maximum din ipotecile lor -e posibil ca aceste bănci să-şi dea seama de ceea ce fac când merg să-mi caut clienţi în afara Statelot Unite; şi ele ar putea face acelaşi lucru, având posibilităţi infinit mai mari, la o scară incomparabilă. Mai ales că încep deja să apară primele semne ale ieşirii din criză.

Leonard Sussman, cel care mi-a vorbit primul de Marasm şi într-o oarecare măsură m-a orientat în această direcţie, va fi primul care mă va alerta.

Se spune că într-o armată, pentru a obţine indiferent ce, e mai bine uneori să cunoşti un sergent decât un general. în cadrul băncii lui Adams, Leo conduce desigur acest serviciu care se ocupă de bunurile imobiliare. Cel puţin s-ar putea spune despre el că este inteligent şi activ. Va fi probabil unul dintre primii specialişti new

yorkezi care vor dobândi certitudinea că relansarea începe sau este gata să înceapă. Leo îmi comunică această certitudine a lui cu mare discreţie. "Cu o condiţie, Franz: ia-mă şi pe mine în afacere." Sunt, de acord.

Celé trei săptămâni ce urmează sunt nebuneşti. în momentul apariţiei lui Leo Sussman aveam cumpărate deja # treizeci de ipoteci. în trei săptămâni voi mai cumpăra încă şaisprezece.

Cifrele reale vor fi evident mai puţin rotunde şi mai diverse, dar se poate face o apreciere destul de exactă, spunând că în acest fel voi deveni proprietarul a nouăsprezec imobile valorând fiecare zece milioane de dolari, iar băncile mi le vor vinde la jumătate de pret, adică nouăzeci şi cinci de milioane de dolari.

Nouăzeci şi cinci de milioane de dolari din care nu voi plăti, conform principiului pârghiei, decât aproape zece la sută, adică nouă milioane şi jumătate. Şi voi găsi aceste nouă milioane şi jumătate pe de o parte cu ajutorul sindicatelor mele de cumpărători, aproximativ jumătate din sumă, apoi, spre sfârşit cu ajutorul unor împrumuturi pe care le voi face de la bănci mai mici pe care mi le-a recomandat Leo Sussman.

Evident, s-ar fi putut ca afacerea să nu meargă sau cel puţin să nu meargă extraordinar de bine. Fapt este că afacerea n-a fost o simplă reuşită ci un triumf fantastic.

Pentru că criza a încetat brusc şi relansarea, aşa cum se întâmplă deseori în Statele Unite, unde piaţa reacţionează cu viteză, relansarea a fost fulgerătoare. As fi câştigat foarte mulţi bani şi dacă cele nouăsprezece imobile ale căror ipoteci le răscumpăraserăm n-ar fi căpătat adevărata lor valoare de zece milioane fiecare. în acest caz, pentru fiecare dintre ele aş fi obţinut cinci milioane de dolari pentru cei cinci sute de mii investiti, adică un procent de o mie la sută, şi asta n-ar fi fost chiar aşa de rău.

Dar relansarea a fost însoţită de o explozie a preturilor şi foarte repede, un imobil oarecare de pe coasta Floridei sau Californiei, imobil pe care nu-l cumpăra nimeni cu şase luni înainte, nici măcar cu cinci milioane, acest imobil ajunge să valoreze douăzeci , douăzeci şi cinci, treizeci de milioane de dolari. Am văzut oameni stând la coadă, aproape bătându-se, numai să cumpere nişte

apartamente pe care, cu câteva săptămâni înainte, un Adraiano Letta sau unul dintre intermediarii mei de la Bruxelles, Geneva, chiar şi Hyatt, încercau din greu să le vândă unui excroc. în cursul acestei perioade nebuneşti, mi s-a întâmplat şi nu o dată, ci în repetate rânduri , să vând cu treizeci de milioane de dolari un imobil pentru care cu şapte luni înainte s-au plătit cinci milioane de dolari dintr-o investitie de cinci sute de mii . De trei ori. Şi celelalte imobile, chiar dacă nu mi-au adus atât, nu-au fost mai puţin rentabile.

Dorisem să acţionez repede şi am actionat repede, dar evenimentele au luat-o înaintea mea. Dacă aş fi avut o lună în plus, dacă m-aş fi bucurat de o protecţie puternică, aş fi putut să obţin câştiguri mai mari de cel puţin zece ori mai mari.

. Totuşi, aproape că mă cuprinde ameţeala când, după nouă luni, se încheie această aventură delirantă şi îmi fac socotelile.

Pe tot parcursul, am fost fidel opţiunii mele iniţiale, adică am separat foarte clar câştigurile, în mare măsură oficiale, în orice caz destinate a fi raportate lui Martin Yahl şi realizate ca intermediar al lui Henry Clay Adams, din comisionul de cinsprezece la sută din sumele plătite de clienţii mei europeni şi asiatici (Hyatt se va apara destul de bine).[1]

Aceste câştiguri se vor ridica la ceva mai mult de un milion patru sute de mii de dolari în nouă luni.

Adăugându-se celor trei sute şi câteva mii pe care le aveain deja se ajunge Ip un total de un milion şapte sute de mii, care reprezintă întţu câtva averea mea oficială, aceea de care are cunoştinţă cu siguranţă şi Martin Yahl. Ceea ce n-ar trebui să-l îngrijoreze. în urmă cu unsprezece luni, când aveam aproape patru milioane şi jumătate de dolari, înainte de venirea prietenilor lui Robert Zarra, Yahl nu păruse îngrijorat de pericolul pe care-l puteam reprezenta.

Cu numai un milion şapte sute de mii, trebuie deci să-i par total inofensiv.

Ceea ce nü ştie, pot să bag mâna-n foc, este faptul că am acţionat în afacerea Sunbelt pe două planuri, realizând două operaţiuni distincte. Cu rezultate foarte diferite. Adevărul este că principiul pârghiei a operat de minune.

Și capitalul activ al societătii mele din Liechtenstein este de șaptezeci de milioane de dolari...

N-am jucat niciodată cărţi şi nici nu-mi face vreo plăcere. Cu atât mai mult n-am jucat zaruri. Regulile de la poker îmi sunt aproape necunoscute. Totuşi există ceva în care cred. Cred că există în viaţă câteva momente, un moment, două sau trei, dacă e vorba de un noroc ieșit din comun când pentru câteva secunde ai un fel de talent de divinaţie, cu condiţia să fi atins o stare în care se împletesc concentrarea intensă şi o anume exaltare. în acel moment, ŞTII că această carte încă ascunsă este cu siguranţă al patrulea popă care îţi lipsește. ŞTII că această carte va veni, orice se va întâmpla, în ciuda oricărui incident. ŞTII precis.

Eu am ştiut că voi afla mijlocul prin care să-l atac pe Martin Yahl. .

în această zi, când mai e puţin până la explozia finală care să pună capăt operaţiunii Sanbelt, mă aflu în avionul care mă duce din California la New York. în mod normal,
Leo Sussman ar fi trebuit să raă însoţească, dar îfa ultima clipă au apărut mici dificultăţi referitoare la un imobil din Santa Barbara şi a rămas acolo. Sunt deci singur, prea enervat pentru a dormi şi pe un scaun vecin cu al rneu stă un domn elegant, cu o notă potrivită şi suficientă de fantezie vestimentara. Dacă Leo Sussman ar fi fost prezent, fără îndoială că n-am fi încetat.să vorbim despre afaceri pe toată durata drumului, dar singurătatea este pentru mine o condiţie sine qua non. Cu gustul pentru discuţii al americanilor, vecinul meu începe conversaţia. îmi oferă de băut şi accept. Vorbim despre călătorii cu avionul, despre California de unde tocmai am plecat, despre New York unde urmează să ajungem. îmi dă cartea lui de vizită, îmi arată fotografia casei lui din Harrison, un cartier foarte snob din New York, apoi fotografia soţiei, a celor doi copii şi a câinelui. Este avocat, se ocupă de afaceri, are un birou în Manhattan şi a lucrat, printre alţii, cu Mac Enree, ai cărui băieţi sunt, se pare, nişte speranţe ale tenisului. Toate astea sunt lucruri care nu mă

interesează deloc. Poartă o insignă la butonieră şi pe moment nu-mi amintesc unde am mai văzut- o. El râde:

"Am terminat facultatea la Harvard." Şi dintr-o dată îmi amintesc: Martin Yahl poartă de obicei aceeaşi insingnă. Martin Yahl e un nume pe care numi place să-l pronunţ şi totuşi întreb:

"Cunoaşteţi cumva un bancher elveţian cu numele Martin Yahl şi care şi-a făcut studiile la Harvard ?"

Numele lui îi e familiar, l-a citit printre numele foştil6r studenti. dar Yahl este dintr-o promoţie anterioară promoţiei lui.

"Atâta cât îmi ¿amintesc, era pe vremea celebrului Carradine.

*

-Zis Scarlett."
E mirat că, în ciuda vârstei mele, cunosc porecla lui Carradine.
Cu-atât mai mult cu cât, spune el, sunt nişte ani de când s-a retras din viaţa publică."
Ceva tresare în mine cu brutalitate.
"Cum adică, "s-a retras?" Mi s-a spus că a murit."
Şi interlocuitorul meu mă priveşte fix:
"Mort? Cine naiba v-a spus că Scarlett a murit ?"

19

Evenimentele din această perioadă s-au înlănţuit, s-au amestecat unele cu altele în aşa măsură încât ar fi greu dacă aş vrea să respect ordinea lor cronologică.

Asta se întâmplă înainte de închiderea operaţiunii Sunbelt, înainte chiar de a afla că John Carradine zis Scarlett nu este mort.

Un telefon al lui Adriano Letta declanşează toată agitaţia. Adriano ştie că nu trebuie să mă sune în nici un caz la "Pierre". Şi dacă e ceva într-adevăr urgent ? Nu prea îmi dau seama ce-ar putea fi aşa de urgent în vânzarea apartamentelor, dar ca să-i fac plăcere i-am spus că într-o asemenea situaţie ar putea să se întâlnească cu Leo Sussman care vorbeşte spaniola, ceea ce în principiu le-ar permite să se înţeleagă. "Vorbeşte spaniola ca o vacă franceză, îmi spune Leo, dar dacă am înţeles bine, ar vrea să-l sunaţi de urgenţă la Hotel de Paris" din Monte Carlo. E deja o surpriză faptul că Adriano mi-a telefonat, mai ales că a plătit convorbirea din buzunarul lui şi e mai degrabă, să-i zicem, econom. A mi-l imagina vorbind chiar din Monte Carlo, de la Hotel de" Paris, este pur şi simplu o fantasmagorie. îl sun imediat, obţin legătura^ îmi spune că trebuie să mă întâlnesc cu el în cel mai scurt timp, că este foarte urgent şi important.

Nu vrea să-mi spună mai mult. Din avion în avion, iată-mă în Franţa, pardon în Monaco. Pe Coasta de Azur, pe o vreme pe care mi-o amintesc înnorată şi ameninţătoare, întorcându-ne de la aeroportul din Nisa unde m-a aşteptat, Adriano Letta îmi spune ce s-a-ntâmplat. S~a aflat, de fapt, în postura unui jandarm care

urmărind cu calm un hoţ de găini, prinde fără dificultate Inamicul Public Nr. 1.

"Am început să vorbim despre investiţii în Statele Unite. M-a lăsat să vorbesc, asta părea să-l amuze şi am înţeles că ceva nu era în regulă. Totuşi, când am sfârsit prezentarea argumentelor mele, mi-a spus: "Bine. Şi acum să presupunem că în loc să cumpăr cinci dintre apartamentele
dumneavoastră, voi cumpăra cirTci niii sau cincizeci de mii ?"

"Afirmaţiile de genul ăsta sunt surprinzătoare, îmi spune Adriano. Sunt de acord că m-au surprins şi pe mine.

-Nu mi-ai spus cum îl cheamă pe acest individ."

Cel mai enervant la Letta e faptul că vorbeşte într- adevăr araba şi încă la perfecţie. Pronunţia lui păstrează accentul arab. în şirul patron imelor pe care le aruncă înţeleg cel mult "Aziz".

"Este un saudit. Am verificat: dispune de mijloace fantastice. Dacă ,1a cazino i se refuză schimbarea jetoanelor, e în stare să cumpere toată staţiunea."

După părerea lui Letta am totuţi un atu: prinţul (se pare ca e prinţ), Aziz are aceeaşi vârstă ca pe mine şi asta ar putea crea nişte relaţii.

"Dar nu decide singur sau cel puţin fără să se sfătuiască cu omul care îl însoţeşte şi îi serveşte ca protector. Atenţie, acesta din urmă este un libanez puţin sirian care se preface a nu vorbi bine engleza şi franceza pe care, în realitate, le cunoaşte foarte bine. Este un om cu experienţă în finanţe, unul dintre cei cu vechime de la Interbank din Beidas. Numele lui este Fezzali.

Şi iată cum, două ore mai târziu, după ce abia am avut timp să fac un dus şi să mă schimb, mă aflu în compania celor doi arabi, având în fată un sufleu de languste şi biban fript cu lăptuci, mâncare tradiţională la Hotel de Paris. Am decis să joc totul pe cartea sincerităţii totale. Le spun povestea mea în cele mai mici amănunte, cel puţin în ceea ce priveşte partea oarecum oficială: Kenya, Hong Kong, afacerea cu obiectele casnice, afacerile imobiliare de la Paris şi San Francisco; explic în detaliu începutul afacerii Sumbelt şi trec sub tăcere răfuielile mele cu Landau, Hovius şi Donaldson. Aziz m-a ascultat aproape cu un surâs complice, n-ar fi trebuit, mare lucru ca să ne distrăm împreună. în

schimb, celălalt a rămas total impasibil, nici simpatic nici antipatic, ca o stană, cu ochii fără expresie aţintiţi asupra mea cu o aparentă lipsă de interes.

"-Vreţi să spuneţi că aţi fost primul care a avut ideea să caute în afara Statelor Unite cumpărători pe care piaţa americană nu-i mai are ?

-Nu-i are pentru moment. Criza nu va mai dura.

-Dar sunteti primul care a avut această idee ?

-înfrunt pe oricine ar dori să demonstreze contrariul."

Discut cu Aziz, dar adesea mă uit la numitul Fezzali care îşi mănâncă sufleul cu aceeaşi indiferenţă cu care ar înghiţi un pumn de curmale. Chiar fără să fiu prevenit de Adriano, n-aş fi avut încredere în el: acest mister, această stângăcie aparentă a omului din bazarele orientale, contrastând cu decorul rafinat din Monte Carlo, ne-ar fi pus oricum pe gânduri Va trebui să-l conving şi pe el. Şi mă mai deranjează ceva la el, impresia că are un atu în plus faţă de mine. Pare dus la o distanţă de o sută de leghe de noi, în timp ce eu povestesc, cât se poate de caraghios, prima mea întâlnire cu Henry Clay Adams, primele mele vânzări în Belgia.şi Luxemburg şi îl fac să râdă măcar pe Aziz. Povestesc cum ni s-a întâmplat să închiriez un avion, să-l încarc cu posibili cumpărători ai proprietăților din Florida, cum am coborât cu toţii la Maiami, pentru o petrecere cu cadilacuri, orchestre cubaneze şi fete drăguţe în costume de baie, în fiecare piscină (scopul fiind obţinerea cât mai rapidă a unor maxime sume de bani şi nu numai din comisioane).

Ochii lui Aziz devin strălucitori:

-Chiar erau şi fete drăguţe ?

-Erau chiar superbe."

Ne zâmbim amândoi cu complicitate, nu e nici o îndoială că între noi se naşte un sentiment de simpatie şi deja o promisiune tacită în legătură cu nişte petreceri vesele la care să participe împreună. În acest moment, mă hotărăsc, totul sau nimic.

Alegerea pe care o am de făcut în această clipă e clară. Evident, mă pot mulţumi să apar ca un mijlocitor, desigur, desigur de mare anvergură, totuşi numai un mijlocitor, având rolul de intermediar între vânzătorii americani şi extraordinarul potenţial

cumpărător care este Aziz. Procedând asa, voi câştiga fără îndoială foarte mulţi bani.

Sau pot dezvălui faptul că intervenţia mea în afacerea Sunbelt s-a făcut pe după planuri: pe de o parte, intermediind vânzările, pe de altă parte, acţionând în folosul meu şi răscumpărând maximum de ipoteci printr-o operaţiune care ar trebui să aibă rezultate fantastice dacă reuşeşte, deşi la această dată nu am certitudinea succesului, dezvăluind toată activitatea mea, mă expun unui risc dublu: mai întâi, aceluia al existenţei unei legături între Fezzali şi Martin Yahl, care ar fi asfel avertizat despre o eventuală şi considerabilă creştere a puterii inele; în al doilea rând, riscului de a pierde pur şi simplu cel mai serios client pe care l-aş putea avea vreodată. într-adevăr, de ce ar mai avea nevoie de mine Fezzali când ar putea să acţioneze şi singur din acest moment ce i-am arătat calea ce trebuie urmată ?

M-am hotărât să înfrunt acest risc dublu, cu privirea aproape fixată pe chipul total opac al lui Fezzali. E un bărbat de aproape şaizeci de ani; nu s-a exprimat în nici un fel şi n-a zis practic nimic până acum, iar singura dată când a deschis gura a vorbit în arabă. De acum explic mecanismul pârghiei şi se hotăreste să ia parte la discuţie mai activ, întrebările sale în arabă îmi sunt traduse în sunt traduse în engleză de Aziz:

"Dacă pronosticul dumneavoastră în legătură cu criza se va adeveri, ce se va putea întâmpla ?

Şi mai explic o dată raţionamentul meu: "Imaginati-vă un imobil ipotecat pentru zece milioane de dolari. în prezent plătiţi cel r^ult zece la sută din sumă pentru a ridica ipoteca. Sunt convins că ieşirea din criză se va petrece foarte curând şi acelaşi imobil va valora cincisprezece sau douăzeci de milioane de dolari, mai degrabă douăzeci decât zece, sumă care nu reprezintă decât ipoteca şi nu valoarea reală a imobilului după construirea sa. Vindeţi imobilul cu douăzeci de milioane. Scăzând cele nouă milioane pe care le datoraţi, rămân unsprezece. Ati obţinut un profit de zece ori mai mare decât investiţia. Şi dacă veti găsi bănci care să accepte să vândă ipotecile la jumătate de preţ, profitul va fi de douăzeci de ori mai mare ca investiţia.

Mi-am terminat discursul şi demonstraţia. Aştept în timp ce interlocuit^rii mei discută în arabă. Chipul lui Fezzali e la fel de inexpresiv şi neînţelegând nici cel mai mic cuvânt din ce-am spus, încerc să interpretez tonul vocii sale, care de altfel nu exprima nimic, precis. Am din nou impresia că ştie ceva ce eu nu ştiu şi care ar fi foarte important să-l cunosc. Şi mă gândesc în sinea mea pur şi simplu din instinct: eşti pierdut, Cimballi, ai jucat şi ai pierdut. Tipul ăsta e împotriva ta, indiferent ce i-ai propune. Poate că lucrează de comun acord cu Martin Yahl şi această întâlnire a fost organizată de fapt numai ca să-mi dea peste nas. Puţin mai lipseste să-l bănuiesc pe Adriano Letta de trădare.

"Doriţi şi desert ?"

Fără desert, numai Fezzali comandă o îngheţată enormă, iar Aziz şi eu, cafea şi ţigări. Nu fumez deloc, numai uneori câte-o havană care nu-mi face prea mare plăcere. Aprind un Davidoff Chateau. Nu ştii care, privesc marea şi litoralul luminat. O amintire care îmi vine în minte: o ediţie de Grand Prix de Monaco la care tatăl meu mă luase cu el să asist, pe pistă alergând maşini de Ferrari roşii, asemănătoare până la identitate ca model, dar de dimensiuni normale faţă de cea din La Capilla.

"Domnule Cimballi ?"

Vocea nu-mi este familiară şi totuşi, după ce chelnerii au plecat, suntem tot numai noi trei în apartament, întorc capul şi constat că pentru prima dată, Fezzali mi se adresează direct, într-o franceză foarte clară:

"Domnule Cimballi, îmi spune el, l-am cunoscut bine pe tatăl dumneavoastră. De fapt, era prietenul meu. As fi venit chiar la înmormântarea lui, dacă nu s-ar fi desfăşurat într-un cadru foarte restrâns. Dar a fi prietenul unui om nu implică neapărat a-i acorda încredere şi fiului său. Alteţa sa, prinţul Aziz, dorea să vă încredinţeze o sută de milioane de dolari pentru a-i plasa în această afacere pe care ne-o propuneţi.

Avansarea într-o astfel de investiţie, mai ales pe termen atât de scurt, presupunea anumite aranjamente. De aici şi lungimea discuţiei pe care am avut-o. Dar în final am căzut de acord: suma care vă va fi încredinţată, sub controlul meu, bineînţeles, va fi de

două sute cinzeci de milioane de dolari. Disponibili în mai puţin de două ore."

îl privesc cu gura căscată. De-abia mă pot abţine să izbucnesc în râs: Instinctul meu! Ce să mai vorbim! Cimballi, nu eşti decât un tinerel cretin!

Aziz n-a putut urmări discuţia noastră în franceză. îmi zâmbeşte şi mă întreabă în engleză: "Ceva nu e în regulă?"

Dau din cap, surâzându-i lui Fezzali care pare să se fi amuzat puţin pe seama mea:

"Cu greu ar putea fi mai bine de-atât". Nu cred c-am spus ce trebuia. Nu e vorba numai de acest imens capital, imens pentru nivelul meu. La urma urmei, e doar un detaliu. Consecinţele a ceea ce tocmai s-a întâmplat nu vor apărea decât mai târziu şi ele vor fi extrem de spectaculoase, mai mult decât atât, decisive.

Maşina pe care am închiriat-o mă aşteaptă în faţa intrării principale de la Palace din Las Vegas, unde mi-am petrecut noaptea. Pornesc la drum. E ora şapte dimineaţa. Merg pe Strip înainte de a vira la stânga, puţin înainte de "Sahara". în ciuda orei, automatele funcţionează. Fac tot la stânga, pe Rancho Road, în direcţia Reno. După harta mea, am de făcut aproape două sute treizeci de kilometri. îi parcurg fără grabă
şi e trecut de ora zece când ajung la intrarea în Valea Morţii, ţ

N-am mai fost niciodată aici până astăzi; numai numele mă fascinează şi mă îngrijorează, dar de fapt nu mai e vorba decât de una din poreclele homerice date de pionieri. Avocatul new-yorkez pe care l-am întâlnit în avion mi-a spus: "Mergeţi pe drumul care străbate valea Salt Creek, luati-o la stânga înspre Stove Pipe Wells, dincolo de dunele de nisip. Veţi vedea în stânga încă un drum, acela spre Mosaic Canyon şi spre oraşul fantomă Skidoo. Nu mai există şi e păcat, numele sunt înspăimântătoare. Faceţi la dreapta. Străbateţi Titus Canyon şi la patru kilometri distanţă de Grapevine, o să zăriţi casa... N-o să vă puteţi înşela: nu mai este nici una pe o rază de câteva mile împrejur, se află deşert, total izolată, destul de bizară,

construită într-un curios stil hispano-maur, în genul conacelor care se văd în filmele realizate în Mexic..."

Şi casa este într-adevăr acolo, la capătul acestui soi de drum jalonat de nume care ai spune că sunt imaginate de un scenarist hollyvvoodian. E acolo şi îţi dă într-adevăr impresia de extraordinară singurătate. "Franz, dacă te vei duce acolo în zilele următoare, îţi plâng de milă: Căldura va fi ucigătoare: ea depăşeşte uneori cincizeci şi cinci de grade la umbră."

Maşina mea are sistem de climatizare, dar simt totuşi această căldură de couptor incredibil de uscată, pătrunzând prin geamuri. Efectul ei asupra mea e acela a unei lovituri de pumn în momentul în care deschid portiera şi cobor, după ce m-am apropiat încet de casă parcurgând un drum de pământ şi după ce am oprit motorul.

Trece cel puţin un minut într-o linişte de început de lume, strivitoare ca o piatra de mormânt. Ştiu totuşi că e cineva prin preajmă şi că până la urmă va apărea: am văzut mişcându-se o siluetă. Aştept deja şiroind de transpiraţie.

Casa are o grădină mare (un patio), o vastă curte interioară în jurul căreia se organizează construcţia propriu-zisă, cu un singur etaj, dar mult înălţată faţă de sol. O galerie se întinde pe trei laturi ale curţii, a patra latură fiind ocupată de un enorm portic ca o cupolă, peste tot sunt flori care se caţără pe pereţi în ciorchini somptuoşi. Se simte în aer acel miros aparte de pământ ars de soare care a fost stropit cu apă.

"Asta e o proprietate privată."

N-am auzit-o pe femeie venind. Nimic surprinzător în asta: este desculţă şi acest amănunt nu se potriveşte cu restul ţinutei ei: poartă o bluză şi o bonetă de o curăţenie absolută.

"Ştiu. Aş vrea să-l văd pe dl. Carradine.

-Dl. Carradine nu primeşte pe nimeni."

O mişcare în dreapta de data asta: apare o altă infirmieră, la fel de discret ca şi pritna, şi aproape de aceeaşi vârstă: o femeie de cinzeci de ani aspră şi lipsită de frumuseţe, după toate semnalmentele, de o eficacitate necruţătoare. Noua venită rămâne nemişcată, cu mâinile încrucişate în faţă, privindu-mă fără cea mai mică expresie. Şi o a treia femeie la fel de fantomatică precum

primele două, apare din înşiruirea camerelor sumbre ai căror pereţi sunt totuşi albi, dar par a nu avea nici o fereastră.

"Pe mine mă va primi. Dacă îi daţi asta !"

întind un dreptunghi de caiton pe care am scris câteva cuvinte. îl întind în gol. Nici una din cele trei femei pe care le pot vedea nu schiţează nici cel mai mic gest pentru a-l lua. Şi am impresia că mai sunt şi alte femei pe care nu le văd, tot desculţe, îmbrăcate cu bluze imaculate şi, aş zice, îngheţate, aproape imobile, cu mâinile încrucişate în faţă într-un gest care nu poate fi decât feminin. Mă hotărăsc să fac câţiva pasi, urq cele trei trapte care permit accesul în galeria care înconjoară curtea.

"Dl. Carradine nu primeşte niciodată, pe nimeni. Fără nici o excepţie."

Diferenţa de temperatură între soarele strivitor din curte şi răcoarea care stăpâneşte în interiorul galeriei e mai mult decât relativă, este reală şi ajunge la cel puţin duoăzeci şi cinci de grade. îmi ridic ochii şi zăresc gurile de climatizare din tavan.

"Sunt singura persoană din lume pe care dl. Carradine va accepta să o primească. Daţi-i acest bilet."

Tăcere. Am încă în mână cartea de vizită. Străbat galeria şi intru într-un salon foarte mare decorat cu mobile spaniole care mi se par superbe; sunt cufere peste tot şi mai ales un vargueno, un bufet de lemn închis la culoare, care a fost lăsat întredeschis ca să se poată vedea interiorul plin de rafturi sculptate şi de sertare. Pun cartonaşul pe un scaun aragonez.

"Dl. Carradine mă va primi îndată ce va fi citit aceste cuvinte.

-Dl. Carradine nu citeşte.

-Atunci citiţi-i-l dumneavoatră. Nu voi pleca."

Una dintre femei cedează brusc. Acceptă să se deplaseze. Vine spre mine, trece prin apropierea mea fără să-mi arunce nici cea mai mică privire, ia cartonul în trecere şi dispare în şirul de camere. Trec cel puţin zece minute, într-o linişte de mormânt şi femeile care stau nemişcate mă supraveghează cu o privire rece. lvindu-se în sfârşit din neant, femeia care a luat bileţelul meu se întoarce:

"Vă rog să mă urmaţi."

Din afară casa părea foarte mare; de fapt este şi mai mare decât pare. Dar nu asta mă izbeşte şi nici măcar luxul ei nebun ci

atmosfera de muzeu funebru care domneşte în ea. Ce mă izbeşte este acest miros.

îmi loveşte nările mai întâi o dată, dispare imediat, încât aş putea crede că am visat. Şi apoi îmi vin, unul după altul, două valuri de miros; curând, e o adevărată pânză în care mă înfund. Este vâscoasă, se lipeşte pe piele, este pestilenţiată şi sufocantă, aproape îngrozitoare.

De îndată ce înţeleg că acest miros se accentuează pe măsură ce înaintez, am o ezitare, aproape o mişcare de retragere.Şi femeia care îmi arată drumul, ghiceşte desigur ce mi se întâmplă. Rămâne pe loc pentru o clipă şi nu se mai întoarce decât pe jumătate:

"Şi încă nu e nimic, îmi spune ea. Dar dumneavoastră aţi vrut să veniţi."

Pornim din nou şi mirosul devine de-a dreptul sufocant. E mai rău decât tot ce-am putut mirosi vreodată, mai rău decât tot ce mi-am imaginat vreodată că aş putea mirosi. Este o duhoare care nu-mi atacă nările, ci fiecare por al pielii, o duhoare pe care o respir ca pe un gaz. "Pe aici."

Ultima uşă pe care femeia o deschide înaintea mea face ca miasma să se înalţe literalmente ca un val de adâncime. Sunt sigur că nu există pe Iunie catacombă care să duhnească mai oribil decât această cameră în care'intru. Este o încăpere extraordinară; pe pereţi, dar nu numai pe pereţi, pe tavan şi pe podea de asemenea sunt aşezate tablouri ale unor maeştri. Recunosc lucrări, de Van Gogii, de Renoir, de Gaugain, învecinându-se cu pânze ale unor pictori despre care nu ştiu nimic. Aceste tablouri împodobesc deci cinci laturi ale camerei, a şasea fiind un dreptunghi deschis spre panorama nesfârşită a văii Morţii în toată splendoarea sa. Deschis cu adevărat, s-ar putea ieşi de aici şi aparatele de aer condiţionat se luptăi să micşoreze căldura care încearcă să pătrundă. ţ

Totuşi locatarul camerei, chiar dacă poate admira în voie fabulosul său muzeu, n-are nici o şansă să atingă exponatele nici măcar cu un deget: el însuşi se află într-o cuşcă de sticlă care copiază cu zece centimetri mai puţin cele cinci laturi împodobite ale camerei.

Și înțeleg scopul acestui dispozitiv straniu, descoperind cu o senzație de repulsie dârele gălbui de puroi care se preling pe geam pe toate laturile.

Locatarul camerei este un bărbat complet gol, prăbușit într-un fotoliu de metal fără nici o asperitate, conceput cil siguranță special pentru a fi spălat cu jet de apă. Căci corpul omului nu este decât un abces enorm, o rană monstruasa. N- au rămas nici măcar zece centrimetri pătrati de carne să nu fie mâncați de o lepră continuu purulentă, până și fata este parțial devorată. "Dl. Carradine nu citește", mi-au spus femeile. O Dumnezeule, cu ce ar mai putea citi ? Nu se mai pot observa nici măcar ochii în această mască terifiantă alcătuită din cruste și abcese și nicăieri în întreaga casă duhoarea nu e mai puternică decât la contactul imediat cu ceea ce a mai rămas din John Carradine zis Scarlett.

După ce m-a condus, femeia s-a retras ca o umbră. Ea sau altcineva a pus bucata mea de carton pe unul din brațele fotoliului de metal. Cartea mea de vizită este deja pătată, o urmă galbenă marcând unul din colturi.

Cu fata răvășită, oribilă se întoarce încet în direcția mea. Un lung moment de tăcere. Și apoi vocea sa înaltă, extrem de clară și precisă, cu un ușor accent de Harvard.

"Așa deci, sunteti băiatul lui Andrea ?"

Mă uit la cartea de vizită ca să nu trebuiască să suport aceste mizerii, care este fața sa. îmi spune:

"Mai citiți-mi odată ce-ați scris, vă rog.

-Sunt fiul lui Andrea Cimballi. Vă provoc să găsiți un mijloc pentru a-l doborâ pe Martin Yahl. "

Fața orbului se mișcă încet, ai fi putut crede aproape că a surâs. Dar rămâne ca un radar în direcția mea.

"Prenumele dumneavoastră ?"

-Franz.

-Data nașterii ?

-9 septembrie 1948.

-Vă amintiți de La Capilla ? Trebuie să vă amintiți, dacă sunteți cu adevărat fiul lui Andrea. În urmă cu cinsprezece ani, i-am făcut cadou fiului lui Andrea. Ceva mare și roșu.

-Un Ferrari de dimensiuni reduse.

-Avea şi un număr.
-Şapte."
Tăcere.
"Aveţi acelaşi timbru al vocii ca şi tatăl dumneavoastră, îi semănaţi şi fizic?
-Destul.
-înălţimea dumneavoastră?
-Sunt puţin mai înalt ca el."
Ce e cel mai uimitor pentru mine, în această conversaţie, este vocea lui John Carradine, o voce de o claritate perfectă, cu articulare precisă; este o voce de avocat obişnuit cu tribunalul, o voce de profesor de catedră, o voce bine stăpânită. Şi ieşind totuşi din această fierătură roşie şi galbenă, purulentă, inumană.
-Cum m-aţi găsit?
-Din întâmplare.
-Dar nu mă căutaţi.
-Vă credeam mort.
Greaţa mă cuprin4e în secundele următoare, deşi în mod curios, încep să mă obişnuiesc cu mirosul. Fac câţiva paşi, străbat camera şi ies la soare, clătindu-mă aproape în căldura care mă învăluie brusc. Vocea din spatele mea îmi spune:
-Tocmai vă calculam vârsta; ar trebui să aveţi douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani. Şi vreţi să-l atacaţi pe Martin Yahl?
-Nu numai pe el.
încep să vomit dintr-o dată şi durează câteva minute. Apoi, mă îndepărtez şi mă aşez pe o stâncă, la picioarele unui cactus mexican, dar de fapt, aproape de pragul casei. Scarlett, căruia îi întorc spatele, e la trei sau patru metri de mine.
"Vreţi să spuneţi că plănuiţi să vă lansaţi într-o astfel de răzbunare?
-£ un fapt înplinit."
Spectacolul văii Morţii este de o cutremurătoare frumuseţe, în ciuda luminii acum verticale şi care estompează o parte a conturilor. Greaţa îmi va trece.
"Răzbunare împotriva cui, Franz?

-Landau, Lamra, Hovius şi Donaldson, în ceea ce-i priveşte, am terminat. Bremer s-a sinicis. Şi mă voi mulţumi să-l scuip îm faţă pe unchiul meu Giancarlo. îmi ami rămâne Martin Yahl.

-Şi eu.

-V-am spus că vă credeam moit.

-Nu sunt. «

-Ar fi mai bine să fiţi. Nu vă plâng, dimpotrivă. Sunt fericit că v-am văzut şi că ştiu ce vi s-a întâmplat. Când am aflat despre moartea lui Brewer, am încercat un sentiment de frustrare. Nu şi acum, cu dumneavoastră. Sunt fericit să aflu că nu mai sunteţi decât un desen uman."

în spatele meu, în cameră se aude o mişcare, apoi o serie de fâsâituri, de icnete, de scrâşnete înspăimântătoare. Mi-l imaginez abandonându-şi fotoliul de metal şi scurgându-se spre mine cu lenta mişcare de deplasare a unei omide. Geme şi grohăie. Se aproprie de mine. Nu mă întorc. îi spun:

"Toţi ceilalţi şi mai ales imbecilul de unchiu-meu n-au avut la urma urmei decât roluri secundare. Nu şi Martin Yahl şi nici dumneavoastră. Sunt sigur, şi toate cercetările mele dovedesc asta, el şi dumneavoastră aţi organizat totul. Nu ştiu dacă el sau dumneavoastră v-aţi gândit primul. N-are importanţă. Rolul pe care l-aţi avut a fost acela de a demonta ceea ce chiar dumneavoastră construiseţi la cererea tatălui meu, aţi furnizat tehnica necesaiă deturnării şi aţi acţionat cu atâta pricepere, încât chiar ştiind că deturnarea avusese loc, era imposibil de a demonstra faptul după aceea."

Pestilenţiala alunecare continuă. Plânge de durere şi de mânie la fiecare mişcare pe care o face. Se află acum la numai doi metri de mine. Duhoarea lui mă învăluie.

"Ceea ce vă reproşez cel mai mult, lui Martin Yahl şi dumneavoastră, ceea ce mă face să vă urăsc mai mult decât v-aţi putea imagina, nu este faptul de a ne fi furat pe tatăl meu şi pe mine. Nici măcar faptul de a fi trădat în aşa măsură încrederea unui om.

încă un metru între noi, dar el suferă un adevărat martiraj şi fiecare centrimetru e pentru el o tortură, înaintarea se opreşte şi el răsuflă sacadat, inspirând greu ca un om gata să se sufoce.

"Ceea ce m-a făcut cel mai mult să vă urăsc au fost suferinţa la care aţi supus-o pe mama mea. îmi amintesc de acea sarabandă din jurul ei chiar atunci când era pe moarte. Când îh loc să fie lăsată să moară în pace, i s-au făcut fel de fel de injecţii pentru ‚a o menţine nu numai în viaţă, dar şi lucidă şi, din punct de vedere legal, aptă să semneze toate
hârtiile pe care aţi obligat-o să le semneze. I-aţi ignorat suferinţa din acele clipe, v-ati bătut joc de ea cu cruzime. I- am auzit pe medici discutând între ei. Lucrul ăsta, Scarlett sau Carradino sau care o fi numele dumneavoastră, nu-l voi putea uita niciodată. Pe Yahl şi pe dumneavoastră v-am urât cu ura unui copil şi această ură nu s-a domolit cu trecerea anilor nici pe departe. Şi aţi vrea să vă compătimesc."

Nu se mai mişcă deloc. Mă întorc spre el. Mâna lui - acest soi de ciot purulent care este mâna lui se află la numai douăzeci de centrimetri de mine, în praful gălbui. El însuşi e întins pe burtă peste soclul de beton şi oţel pe care alunecă geamul ce închide probabil camera. E întins şi abia mai respiră, tot puroiul care se scurge din corpul său formând o baltă care se întinde, parţial absorbită de nisipul văii. Judecând după ce se prelinge pe faţa lui în dreptul ochilor şi după sughiţurile care-l zguduie, s-ar zice că plânge.

Mă ridic şi ciocăn în ferestrele camerei învecinate unde stau aşezate două femei. Vin după câteva clipe, cu încălţăminte şi mănuşi de plastic şi înţeleg de ce mergeau în picioarele goale. Ridică cu grijă corpul, îl şterg, îi injectează un produs albicios îl curăţă atâta cât se poate; în acelaşi timp, alte două femei spală cu jet de apă toată camera din sticlă şi fotoliul din metal alb, cu ajutorul unor furtunuri care aruncă o substanţă cu miros de eter. îl aşază la loc pe Scarlett în fotoliul său şi de-abia s-au întors şi-au plecat că rănile încep să curgă din nou.

Se aşterne din nou tăcerea sepulcrală din Valea Morţii, întreruptă în sfârşit de această voce uimitor de clară:

"A fost ideea lui Martin Yahl. Am fost împreună la Harvard şi îi datoram mult. El a fost acela care m-a ajutat în primii ani ai carierei mele, mi-a împrumutat bani, m-a prezentat tatălui dumneavoastră. Am înfiinţat prima bancă din Curaçao, aceea ale

cărei acţiuni le deţinea tatăl dumneavoastră. Anii au trecut. Am avut întotdeauna mare nevoie de bani şi Martin Yahl era în totdeauna gata să mă ajute. Şi apoi, în 1955, a apărut primul abces,... Am fost pe la toţi doctorii şi n-au putut face nimic, au vorbit de un virus, ca de obicei când nu ştiu despre ce e vorba."

Mi-am imaginat întotdeauna Valea Morţii ca pe un deşert total încălzit până la incandescenţă. "

Dar realitatea e alta: frumuseţea acestui loc este uimitoare şi viaţa se manifestă aici prin forme infinit de variate; observ insecte, reptile, zeci de animale discrete, dintre care văd un iepure şi din dreapta mea, la o aruncătură de băţ, ţâşnind printre stânci gălbui pentru a se vărsa într-un bazin natural, curge un izvor limpede.

"în primăvara lui 1956, deja nu mai puteam să apar în public, unul dintre obrajii mei era atins. Martin Yahl a venit să mă vadă. Aveam nevoie de bani măi mult ca niciodată. M-a întrebat dacă puteam să stric ceea ce construisem, dacă puteam şterge şi cea mai mică urmă de la Curaçao Unu, dacă puteam să fac să pară că nici n-a existat vreodată şi apoi cu aceleaşi fonduri, cu acelaşi capital, ca şi cum ar fi apărut din neant, dacă se putea să creez o altă societate, Curaçao Doi, al cărei proprietar unic să fie el, Martin Yahl. I-am răspuns că exista un obstacol esenţial: tatăl dumitale. El şi toţi cei care i-au fost colaboratori apropiaţi şi ştiau deci adevărul. Pe ei ar fi fost imposibil să-i înşel.

-Landau, Lammm, Bremer, Hovius şi Donaldson. -Mai era şi un italian care se numea Revere, dar s-a sinucis cu maşina în 1957. Nu l-am întâlnit niciodată nici pe Landau, nici pe Donaldson. I-aţi întâlnit?. ».

V

-N-a fost nevoie să-i întâlnesc. Sunt ruinaţi amândoi ca şi Lamm. Bremer este mort şi Hovius la fel. Dar nu i-am omorât eu."

Oare eu l-am ucis pe Hovius?

"Ei toţi reprezentau tot atâtea obstacole.

I-am spus asta lui Martin Yahl care mi-a răspuns că o să se ocupe el de ei şi că vor tăcea. L-am întrebat: "Şi Andrea?" Martin a ridicat din umeri: "Inima lui va ceda mai devreme sau mai târziu.

Totul depinde de o emoţie" puţin mai "violentă". Când a murit tatăl dumitale?
-Pe 28 august 1956.
-De moarte bună?
-De infarct.
-Ce făcea în momentul morţii?
-Dădea un telefon.
-Nu ştii cui?
-Nu. Dar vorbea în germană cu interlocutorul său."
Mă întorc şi stau cu faţa la Scarlett. Mâinile mele tremură. Faţa orbului se leagănă uşor de la stânga la dreapta, întoarsă spre mine.
"înţelegi, Franz? La celălalt capăt al firului trebuie să fi fost Martin Yahl."
Sunt lac de transpiraţie. Dar mă pot uita acum fără repulsie la ochii lipsiţi de viaţă.
-Nu vedeţi chiar nimic?"
-în urmă cu un an distingeam încă formele. Nu şi acum.
-Martin Yahl vă mai plăteşte?
-Trăiesc din veniturile aduse de capitalul pe care mi l-a dat în 1956. Mă ştia incapabil să-mi gestionez banii; de aceea n-am dreptul să mă ating de acest capital, nu primesc decât veniturile.

"Martin Yahl este un bancher priceput. Martin Yahl nu se înşală niciodată şi ştie întotdeauna ce trebuie făcut."

Contrastul între putreziciunea acestui corp şi voioşia sarcastică a vocii este şocant şi dramatic. Scarlett remarcă:

"îmi amintesc de dumneata ca de un copil care se juca în pielea goală pe plaja de la Pampelonne. Te-ai răzbunat într-adevăr pe toţi aceşti oameni?"

Am spus da. Şi iată că încep să povestesc nu numai cum am procedat, dar înşir şi întreaga istorie de la plecarea mea din Londra până în clipa când am pus piciorul în Valea Morţii. E o povestire care cere timp şi sunt obligat la un moment dat să o întrerup când din nou femeile cu încălţăminte şi mănuşi de plastic, cu mască de chirurg repetă operaţiunea de adineauri, o curăţire pe cât se poate completă, dar zadarnică, pentru că în secunda plecării lor puroiul începe din nou să curgă şi duhoarea se reinstalează.

"Acultați-mă, domnule Carradine, vreau să-l atac pe Martin Yahl.

-Cu ajutorul banilor.

-Cu ajutorul banilor.

-De cât dispui?

Nu ezit decât foarte puțin:

De aproape șaptezeci de milioane de dolari.

-Nu e destul. Martin Yahl are de trei ori pe-atât, fără să mai vorbim de banca lui. Poţi să-i faci neplăceri, probabil poţi să-l faci să piardă destui bani, dar te vei ruina şi dumneata, atât şi nimic mai mult.

-Deci, după părerea dumneavoastră n-am nici o șansă?

-Dumneata singur? Nici una.

-Şi cu ajutorul dumneavoastră?"

Tăcere. îngrozitorul chip se mişcă încet ca şi cum ar urmări linia culmilor muntoase de la Grapevine.

"Cu ajutorul meu totul ar fi altfel, tinere Cimballi. Ai împotriva lui Martin Yahl un atu extraordinar a cărui importantă se pare că n-ai apreciat-o până acum. în urmă cu cinci ani, Martin a venit să mă vadă aici, în această casă. Stătea chiar în locul unde eşti, în plin soare, sub pretextul unui miros pe care l-aş fi răspândit. Am..., nu, ar fi mai corect să spun că a vorbit de dumneata. Era de fapt singurul motiv al vizitei sale: străbătuse toată lumea ca să-mi vorbească, numai mie, complicelui. îmi amintesc că am râs şi că mi-am bătut joc de el. I-am spus: "Marty, e ridicol pentru un om cu puterea ta, cu averea ta, e ridicol să te temi şi să urăşti atât de mult un puşti de optsprezece sau nouăsprezece ani care n-are alt scop în viață, în acest moment, decât să cheltuiască maximum de bani într-un timp minim, de altfel chiar tu ai făcut tot ce ai putut pentru ca el să se prindă în această acţiune. Marty, faci o obsesie pentru acest băieţaş. Iată atuul dumitale, tinere Cimballi, fiul lui Andrea: faptul că lui Martin Yahl, dincolo de orice rațiune, îi e frică de dumneata şi te urăşte cu o ură aproape necontrolată."

Sudoarea îmi siroieste pe tot corpul și hainele mele sunt ude să le storci. Dar nu căldura cumplită face să-mi tremure mânile:

"Pot să-l atac pe Yahl? Cu vreo șansă de a-l învinge?

Scarlet se ghemuieşte înfrigurat în fotoliul lui de oţel, strângând sub el cioturile picioarelor, printr-o mişcare care din partea unui monstru este ciudat de umană.

"Poţi, spune el. Ar trebui să fie chiar destul de uşor. Dacă am juca şah, aş spune: mat în nouă mutări."

20

L-am întrebat pe Scarlett: "De ce m-ai ajuta?" Mi-a dat acest răspuns surprinzător: "De amorul artei. Tinere Cimballi, am să mor, poţi înţelege asta? Ar li trebuit să mor demult nu boala ar fi trebuit să mă ucidă, ea nu e deloc mortală şi nu afectează decât pielea. Dar ar fi trebuit să mă sinucid cu mult timp în urmă; acum e prea târziu sunt împiedicat. Tinere fiu al lui Andrea, am învăţat să construiesc apoi să distrag Curaçao Unu, să construiesc Curaçao Doi fără să las nici cea mai mică urmă a substituirii, cu plăcerea fizică şi senzuală a unui artist care pictează sau sculptează. N-am nici cel mai mic regret pentru ceea ce am făcut, am fost preocupat de mine însumi şi de ceea ce mi se întâmpla, .pentru a-mi păsa de altceva. Tu ai avut noroc sau poate ai fost foarte abil; dacă ai fi venit să mă constrângi să te ajut, indiferent în ce mod, ameninţându-mă, aş fi izbucnit pentru prima şi ultima oară după atâţea ani. Ce crezi că m-ar mai putea speria? Un glonţ în cap? Acum câteva săptămâni am încercat să-mi dau foc cu benzină dar blestematele astea de muieri au alergat prea repede. Ce altceva tţi-ar mai fi putut speria? N-am fost niciodată prieten cu fyjartin Yahl. El n-a fost niciodată omul care să-mi strârnească prietenia, nici măcar când aveam 20 de ani. M-a fascinat însă întotdeauna prin înspăimântătoarea sa eficacitate.

S-a folosit de mine, de talentul ăsta al meu.

Am visat adesea la o combinaţie miraculoasă care l-ar fi putut face să îngenuncheze şi i-ar fi demonstrat că eficacitatea mea este cel puţin în anumite privinţe superioară sau cel puţin egală cu a sa. Am visat-o ştiind că nu voi avea niciodată energia să o realizez. Şi iată-te cu micile dumitale milioane de dolari de care eşti atât de mândru, cu ura dumitale copilărească, cu amintirile dumitale legate de această fată moartă la Londra şi cu speranţa pe care ţi-o dă

această demoazelă care te aşteaptă la Paris. Eşti atât de satisfăcut de aceşti bani pe care i-ai câştigat singur.

Tinere Franz, vocea dumitale este cea a lui Andrea; aş dori din suflet să nu mai fiu orb câteva secunde şi să-ţi văd chipul. Ai oare chipul tatălui dumitale? El avea un fel aparte de a privi oamenii, care-mi plăcea într-un fel. Tinere abia ieşit din faşă, cheamă te rog una din femeile astea să-mi aducă un magnetofon şi benzi. Am să-ţi spun punct cu punct ce trebuie să faci. Va fi treaba dumneata apoi să aranjezi, să legi, să pui cap la cap. Dar îţi garantez un lucru în final pentru Martin Yahl se va termina cu un dezastru (o ruină). Cu D mare.

Am început prin a merge la Roma. Fezzali nu este omul marilor palate e evident. îndrumat de Letta l-am regăsit într- un mic hotel de pe via Sforza, aproape la jumătatea drumului între Sfânta Maria cea Mare şi Coloseum. Nu era nici un restaurant şi ne-am instalat în faţa unor îngheţate care ar descuraja şi un urs polar, pe terasa unei mici cafenele. Fezzali m-a ascultat mult timp fără să scoată nici un cuvânt. în sfârşit mi-a zis:

"Este un plan extraordinar."Dădea din cap cu aerul unui negustor de covoare din târgul Fez care aprecia producţia concurenţei.

-Realizabil sau nu, ce crezi?

I se aduce îngheţata şi salivează. Ridică din umeri:

-în orice caz, zic, nu-i de mine. Şi încep să-i povestesc despre vizita mea în Valea Morţii. A fost una din rarele dăţi, dintre multele noastre întâlniri, în care l-am văzut exprimând şi altceva decât un dezgust general faţă de omenire şi o tristeţe de cămilă bătrână aflată în pragul morţii.

-îl credeam mort pe Scarlett. L-am cunoscut."

-Şi el vă cunoştea. Mi-a spus să vă întreb despre afacerea Bester.

-îmi amintesc spune Fezzali.

îşi înfulecă îngheţata cu o rapiditate stupefiantă şi mai comandă repede încă una. Aşteptând, scruta trotuarul cu intensitate şi întreabă:

"Cât aţi zis că vreţi?

-Trei sute cinzeci de milioane la New York şi şase sute la Geneva. Dar m-aţi auzit perfect prima dată.

-Asta face nouă sute cinzeci de milioane de dolari. Totuşi.

-Ştiu şi eu să număr. Şi vă amintesc cel puţin în unul din cazuri nu e vorba decât de un joc de scripte.
I se adusese o nouă îngheţată şi mai monstruoasă decât prima. O priveşte lung cu melancolie, apoi începe să o înfulece.
-Evident nu pot să vă răspund pe loc.
-Mă-ndoiesc.
-Va trebui să mă consult cu părinţii.
-Voi aştepta. ^
i
Toate acestea au fost discutate între două porţii gargantuelice de îngheţată şi fructe glasate. îl studiez: l-a cunoscut pe tata, spune chiar că a fost prietenul lui şi este primul pe care-l aud făcând o astfel de afirmaţie; aş fi fost aproape gata să cred că tata nu trăise decât pentru a fi trădat.
-Vă înţelegeaţi bine cu tatăl meu?
Bea o înghiţitură de cafea neagră foarte tare, bea puţină apă rece, mai ia o înghiţitură de îngheţată, încă una de cafea şi tot aşa. Se face că n-a auzit întrebarea mea şi priveşte lung cupa mea de care nu ra-am atins.
-N-o mâncaţi?
-Puteţi s-o luaţi.
Mă ridic.
-Sunaţi-mă la New York la numerele pe care vi le-am lăsat. Nu la Pierre.
-întoarcere plăcută, murmură el.
Mă îndepărtez, când mă strigă impasibil.
-Ai putea măcar să plăteşti consumaţia.
-Scuzaţi-mă.
-Pentru nimic, spune el.
Mă chemă a doua zi: "De acord cu cele două operaţiuni Maroc".
Sunt în apartamentul lui Leo Susman care, pe cheltuiala mea a dispus să fie instalate trei telefoane suplimentare. Ne aşezăm la masă Leo, Robin, nevastă-sa şi eu. Amândoi îmi văd mutra.
-Veste rea?
-Nu, dimpotrivă.
încă un pas. Un pas de dans. Un alt pas hotărâtor. Am pornit.
Vocea clară cu timbru plăcut a lui Scarlet răzbate de pe casetă:

Prima lovitură: de pus la dispoziţia lui lui Martin Yahl capitalurile de care va avea nevoie. Cheia, în acest sens, este evident Fezzali. Acesta va trebui să accepte ¡şi în orice caz tu va trebui să-l convingi. Trebuie să reuşeşti. Te va asculta pentru că era prietenul tatălui tău şi pentru că în această afacere imbiliară a Centurii Soarelui i-ai demonstrat un oarecare talent. Te va asculta, dar altceva îl va convinge să intervină, mai ales dacă este vorba de sume aşa de mari; nu se fac faceri cu sentimentalisme, altminteri sunt. cadouri şi

Nu, Fezzali va accepta pentru că ceea ce îi propuneţi îl va interesa pe el şi pe emirii cu turbane pe care îi reprezintă. Ceea ce este mai întâi în joc mai presus de orice, este acest grup pe care va avea posibilitatea să-l obţină. Fezzali ştie bine că este o investiţie excelentă. El va accepta şi pentru că întrevede posibilitatea de a obţine controlul unei bănci elveţiene, ceea ce petrodolarii îşi doresc de foarte mult timp fără a fi reuşit niciodată. Odată obţinut acordul lui Fezzali deci şi sutele de milioane de dolari pe care i-aţi cerut.

De la Roma mă duc direct la New York şi mă dedic acolo aproape o lună unor activităti "subterane" care nu erau de loc simple în sine, ba chiar cu atât mai complicate cu cât trebuiau făcute şi în mare secret, fără ştirea, cel puţin aşa cred, a spionilor lui Martin Yahl i-a lăsat pe urmele mele. Acest joc de-a v-aţi ascunselea m-a amuzat mai întâi, dar foarte repede a devenit exasperant aşa încât am ajuns să aplic soluţia sugerată iniţial de Marc Lavator să apelez la poliţie şi să mă plâng că sunt filşt.

Aproape la patru săptămâni de la telefonul primit de la Fezzali prin care mă gnunţa că este de acord să se angajeze în operaţiune, după ^e m-am asigurat că banii fuseseră
vărsaţi în contul societăţii mele din Lichtenstein, după ce am convenit crearea unei noi societăţi panameze de care aveam nevoie, după ce am obţinut numeroase consilii cu cei trei avocaţi ai mei, după toate acestea m-am prezentat la această bancă din Nassau Street în Manhattan "dowtown".

-Lovitura număru doi. Tinere Cimballi, omul pe care va trebui să-l vezi fără acordul lui Fezzali este un bancher pe nume Stern. Este un om în vârstă, care voia să se retragă din afaceri încă de.-

acum doi ani. Se gândea că are succesiunea asigurată de nepotul său dar băiatul a murit şi de atunci Stern nu mai e acelaşi om. II cred gata să asculte orice ofertă de cumpărare care i se va părea rezonabilă, vreau să spun dacă preţul pe care i-l oferi pentru titlurile lui de proprietate depăşeşte tot ce s-ar putea aştepta acum de la un cumpărător. Care ţi-e prenumele? Franz. Franz ascultă-mă şi vei vedea că totul e foarte simplu. Din ziua în care tatăl tău a murit, din ziua în care Martin Yahl a început să conducă ceea ce eu voi numi Cucacao Doi, cea mai frumoasă dintre creaţiile mele, Yahl a făcut în sectorul său privat pe care-l cunoşti, unul din grupurile sau dacă vrei una din multinaţionalele cele mai puternice din lume. în aşa fel încât nu există în toată lumea noastră capitalistă occidentală decât o singură altă concentrare la fel de importantă -UNICHEM. UNICHEM şi Curaçao Doi sunt concurente, cel puţin în principiu; dar într-o brutală realitate, ele îşi împart ca urmare a unui acord tacit de non- agresiune, cea mai mare parte din piaţa mondială, în sectorul lor particular. Raportul de forţe? UNICHEM valorează de două ori mai mult decât Caracao Doi cu circa câteva milioane de dolari. Mă urmăreşti, tinere Franz? Bun. Să vedem acum din ce se compune UNICHEM. Este o societate ale cărei 45% din acţiuni, titluri proprietăţi sunt în mâinile micilor deţinători; trebuie să fie circa douăzeci şi cinci de mii de acţionari, majoritatea cetăţeni ai Americii libere. Vom mai vorbi despre asta. Să vedem acum ce-i cu celelalte 55% adică majoritatea. Aceste 55 de procente sunt deţinute de două j'amilii reprezentate prin două bănci care sunt girate de do.i oameni, 55% reprezentând şase sute şaptezeci de mii de acţiuni. Cel mai mare dintre aceşti mari deţinători care dirijează efectiv UNICHEM este categoric M. Aaron Stern...

Aaron Stern este în faţa mea. Ar trebui să scrii în faţa noastră. Nu sunt sigur. Sunt însoţit de cei trei avocaţi ai mei, toţi trei vechi discipoli şi elevi ai lui Scarlett pe care ei îl consideră părintele lor spiritual. Ceea ce contează, este Scarlett însuşi, înviat din morţi, i-a

contactat telefonic şi le-a cerut, contra unei sume de bani din partea mea, să se dedice bătăliei mele.

Unul dintre aceşti trei avocaţi Philip Wandenbergli, este cel care face prezentările: D. Franz Cimballi, consilierii săi James Rosen şi Joseph Lupino.

Strângeri de mână.

Philip Wandenberg vorbeşte cum am stabilit.

Este un newyorkez de treizeci şi cinci - patruzeci de ani ieşit şi el de pe băncile Harvardului, inteligent ca diavolul, rece ca moartea, în ochii căruia nu trebuie să faci mare lucru ca să-i apari ca un străin. Nu simpatic, dar puţin îmi pasă. Când l-am întâlnit prima oară (şi e mai înalt decât mine cu douăzeci de centimetri) nu mi-a ascuns că ar fi ignorat orice propunere de a face ceea ce suntem pe cale să facem dacă *i*

John Carrandine el însuşi " pe care", ca mai toată lumea, îl credeam mort " n-ar fi intervenit personal.

"Cu toate că această stranie bătălie în care ne-am angrenat este destul de fascinantă, recunosc, doar din punct de vedere intelectual, Wandenberg mi-a atras atenţia că forma o echipă cu el însuşi, Lupino şi Rosen însemna a regrupa cele mai bune creiere ale tinerei generaţii pe piaţa New York-ului şi chiar pe teritoriile învecinate.

Lupino şi Rosen vor face aceeaşi treabă ca şi mine dar sper că bătrânul Scarlett ne-a reunit pentru ca niciunul să nu lucreze pentru tabăra adversă.

Philip Wandenberg vorbeşte întruna. Dar Aaron Stern pe mine mă priveşte.

-Pe cine reprezentaţi dumneavoastră, domnule Cimballi?

-Pe Franz Cimballi. Pe mine mă reprezint.

-Şi dumneavoastră aţi dispus să plătiti trei sute cinzeci de dolari pe un titlu care în prezent în cel mai bun caz a atins valoarea de trei sute treizeci şi cinci şi care acum nu face decât trei sute treizeci.

Acesta este motivul însuşi al prezentei mele aici.

-Şi asta pentru cele partu sute zece mii de titluri pe care le deţinem?

Arunc o privire spre Philip Wandenberg care aşa cum ne înţelesesem scoate cecul semnat şi-l pune pe tava goală de pe birou.

-Patru sute patruzeci şi trei milioane cinci sute de mii de dolari, spune el, cash.

Adică patru sute zece mii ori trei sute cinzeci de dolari.

Urmăresc nu ochii, ci mâinile lui Aaron Stern şi presimt într-o străfulgerare că e capabil să spună da pe loc, ceea ce ar strica totul.

Conform manevrei pe care am pus-o «a punct cu precizie pentru o asemenea eventualitate, Wandenberg, Rosen, Lupino şi cu mine, mă grăbesc să spun pe un ton ce nu admite replică.

"Nu mă aştept la un răspuns imediat de la Stern. înţeleg că aveţi nevoie să reflectaţi.

Faceti-o. Dar faceţi-o repede căci nu am timp de pierdut. Suntem azi, miercuri 7 mai şi e ora zece şi doisprezece minute dimineaţa. Voi fi mâine în acest birou la ora 11 pentru a primi răspunsul dumneavoastiă. Pe mâine, domnule Stern.

Aşa cum am stabilit, Philip Wandenberg îşi exprimă surpriza şi dezacordul faţă de pretinsa mea greşeală tactică. Adevărul e că trebuie neaparat ca Stern să fie convins că doar impetuozitatea tinereţii mele şi o oarecare vanitate au constituit obstacolul încheierii unui acord la care el era gata să subscrie. De altfel, pentru a-l împiedica să deschidă gura, eu mă ridic şi ajung rapid la usă. Mă opresc în prag, băţos şi până la limita parodiei şi ies în timp ce consilierii mei, ca şi cum ar fi fost depăşiţi de stupiditatea mea impulsivă se retrag la rândul lor cu figuri impenetrabile dar totuşi puţin dezolate. O primă lovitură a constituit-o vărsarea de către Fezzali a şase sute de milioane de dolari, de petrodolari, chipurile în scopul căutării unor plasamente avantajoase. Aceşti şase sute de milioane au fost depuşi la Geneva în banca lui Yahl şi Fezzali însuşi s-a dus pe malurile Limanului; acolo l-a întâlnit pe Yahl şi i-a vorbit despre asta.

O a doua lovitură reprezentată de această vizită pe care i-am făcut-o lui Stern având în mână un cec certificat de Bank of America pentru o sumă de patru sute patruzeci şi trei de mii de dolari. ^

O a treia lovitură...

Trei: după Stern, vei merge să-l vezi pe Glatzman. Ideal ar fi să-l întâlneşti în aceiaşi zi, să zicem la o oră după Stern. Birourile lor sunt vecine. Rosen o să-fi aranjeze asta foarte bine. Această

grabă se va potrivi foarte bine cu personajul pe care trebuie să-l joci: acela al unui tânăr câine nebun puţin vanitos, oarecum ameţit de propria sa reuşită şi se năpusteşte înainte. Nu, n-am spus rolul unui imbecil. Dar e lesne de imaginat că tot acest bănet atât de repede dobândit ţi s-a urcat la cap. Bun. să vorbim despre Glatzman. E un altfel de client decât Stern. Stern e în vârstă şi vrea să vândă. Glatzman are 20 de ani mai puţin şi nu va vinde decât dacă are de câştigat prin asta. Mai ales nu încerca să joci teatru: cu el nu-ţi va merge. Atacă direct. Spune-i de ce vrei neapărat aceste două sute şaizeci de mii de titluri UNICHEMpe care le deţine.

Glatzman îl priveşte pe Philip Wandenberg, apoi pe Lupino, apoi pe Rosen şi în final pe mine. Ridică din sprâncene. "Ce e asta? Un raliu?"

îi zâmbesc.

"Aşteptaţi până vin şi ceilalţi. N-au reuşit să găsească un taxi. El întinde o mână mică, fină şi durdulie şi ia cecul unde sunt înscrişi cei nouăzeci şi unu milioane de dolari.

"-Sunt mulţi bani.

-Am remarcat şi eu.

-Aţi fost la moş Stern?

-Ieşim de la el.

-Ce-a zis?

-Ne va da răspunsul mâine.

-Dar credeţi că va accepta?

-Da.

Ochii lui puţin întredeschişi mă studiază în timp ce mâna lui trage spre el un bloc notes şi un creion. Fără să se grăbească, îşi face micile sale socoteli, verificând fiecare calcul de două ori: patru sute zece mii acţiuni Stern, două sute şaizeci de mii ale lui, sunt în total şase sute şaptezeci de mii a treisute cincizeci de dolari fiecare două sute treizeci şi patru de milioane cinci sute de mii de dolari.

Frcinz te va întreba de ce vrei să obţii aceste titluri. "Şi de ce această dorinţă acerbă de a deveni acţionar majoritar la

UNICHEM ?"

Să nu cumva să minţi Franz. Mergi la ţintă, "pentru că mă numesc Cimballi şi pentru că omul care dirijează efectiv celălalt mare grup mondial în afară de UNICHEM se numeşte Martin Yahl. Şi pentru că nu voi putea avea linişte până ce nu-l voi distruge pe Martin Yahl. Refuzând să-mi vindeţi titlurile dumneavoastră puteţi să asistaţi ca spectator la lupta aceasta dar veţi risca să pierdeţi enorm. Va fi vorba de o bătălie în care unul va pieri, Yahl sau eu..."

Franz, Glatzman este mai întâi un om de afaceri. Pentru că îl intrigi. şi pentru că vrea să ştie până unde eşti în stare să mergi, şi pentru că în firea sa, el va relua discuţia, îi oferi trei sute cincizeci de dolari pe acţiune? El va îticerca să obţină mai mult.

"Să zicem patru sute de milioane pentru cele două sute şaizeci de mii acţiuni ale "mele" zice Glatzman. Şi tu vei refuza.

"Nu.

-Nouăzeci şi cinci ele sunt ale dumneavoastră."

Mă ridic cu figura exprimând -mă străduiesc cum pot mai bine -o furie rece.

"Nu mă luaţi drept un Ţânc! Va fi nouăzeci şi unu sau nimic. Şi nu vă amăgiţi, nu voi cumpăra acţiunile decât în măsura în care îmi va asigura majoritatea la UNICHEM. Ele nu mă interesează ca atare. Nu le vreau decât dacă pot să le obţin şi pe cele ale lui Stern. Şi voi plăti trei sute cinzeci de dolari pe acţiune, nici un cent în plus. E deja un preţ substanţial ridicat în schimbul căruia solicit un răspuns cât se poate de repede. Stern îmi va da răspunsul mâine la ora 11. Oamenii mei de afaceri vor fi la dumneavoastră o jumătate de oră mai târziu. Voi cumpăra de la Stern şi de la dumneavoastră sau nu voi cumpăra deloc. La revedere domnule Glatzman."

înapoi la Pierre. în Mercedesul 600 pe care l-am închiriat, Lupino fredonează ritmându-şi cântecul cu un păcănit al degetelor. în ciuda numelui său, el e un blond roşcat, aşa-numitul blond elveţian. Face cu ochiul în direcţia mea părând a spune: "Ce ne mai distrăm! E cel mai tânăr dintre cei trei consilieri ai mei, are 22 de ani şi se bucură deja de o reputaţie remarcabilă.

"Nu uita să-l chemi pe Scarlett pentru a-l ţine la curent" îmi spune Philip Wandenberg cu vocea lui calmă şi rece.

îi răspund printr-o aprobare, în timp ce maşina urcă încet pe Strada nr.6. Mă cuprinde o frică demenţială acum când lupta a fost, declarată. Enormitatea sumelor investite 'şi deci şi mărimea riscurilor, puterea adversarul contra căruia am pornit această luptă pe viaţă şi pe moarte, toate acestea îmi apar dintr-o dată amplificate de imaginaţia mea înfierbântată probabil de oboseala sfâşietoare pe care o resimt. Am impresia că n-am dormit de zile întregi şi cam aşa e, chiar sunt enervat că n-am putut dormi ca lumea aş fi avut destul timp pentru asta. întreb pe cei din jur:

"Ia masa cu mine careva?"

Philip Wandenberg refuză invitaţia cu obişnuinţa lui curtuazie glacială, spune că e deja reţinut; Lupino aceptă. Wandenberg şi Rosen coboară în faţă la Rockefeller Center. Wandenberg, chiar înainte să închidă portiera: Telefonează-i lui Scarlett.

-La dracu."

Lupino râde în hohote în timp ce Mercedesul o ia din loc:

"Rosen, Glatzman, Stern, Cimballi, Lupino, angrenaţi în aceeaşi luptă. Pentru Wandenberg, toţi nişte străini, dar acest copil de mojic este un jurist afurisit şi abil cu mine, în ciuda aerelor lui de bine educat. Franz ştii că Scarlett ţi-a alcătuit o echipă teribilă? Ştii bineînţeles. Eşti îngrijorat? Fii liniştit., vom câştiga. Mă amuză teribil tot jocul ăsta. Este una dintre cele mai grozave lovituri din istoria financiară după părerea mea. îţi fac o propunere: plăteşti coktailurile, şampania iar eu ofer cafelele. Ce zici? împărtim frăţeşte şi nu uita să-l suni pe Scarlett."

Să nu uit să-l sun pe Scarlett. Scarlett a cărui voce îmi pare la telefon grozav de îndepărtată, cu o sonoritate ca şi cum ar veni din monnânt. Mi-l imaginez cu multă uşurinţă, mi-l imaginez încovoiat ca un foetus monstruos cu carnea purulentă revărsându-şi puroiul în fotoliul lui de oţel, în mijlocul cuştii lui de sticlă, cu una dintre femeile lui înmănuşate şi mascate tinându-i telefonul.

La primele mele cuvinte a avut o ezitare. Totul s-a petrecut mai întâi ca şi cum mi-ar fi uitat până şi numele, până şi motivul pentru* care l-am sunat să-l ţin la curent. * Apoi creierul său a părut că începe să-şi revină şi să înceapă să lucreze:

"Să nu omiţi nimic Franz, vreau să ştii tot.

-N-am uitat nimic."

Un moment de linişte.

"Ar trebui să funcţioneze de-acum încolo tinere Cimballi. Wandenberg m-a chemat ieri seară şi am discutat îndelung amândoi. El a pus totul la punct. în clipa asta, sau în minutele următoare chiar dacă Stren sau Glatzman nu se ocupă de asta, ceea ce m-ar mira grozav vestea zboară sau va zbura spre Geneva. Nu m~ar surprinde chiar ca Martin să fie deja la curent. Oricum din momentul în care ve-ţi şti, el va acţiona. Este imposibil să-ţi imaginezi o singură secundă că el ar accepta ca cel pe care îl urăşte şi de care se teme cel mai mult, Franz Cimballi. Dansatorul, să fie preşedintele destinelor principalei firme concurente a sa, având o putere dublă faţă de a sa.

Este imposibil să-ţi imaginezi că mânat de ura pe care o are faţă de tine pe de o parte şi de considerente care ţin de strategia comercială pe de alta, ca şi această ocazie ce i s-a oferit de a deveni numărul unu mondial în sectorul lui de activităţi, este imposibil să-ţi imaginezi că nu va acţiona. Va acţiona Franz, tinere Franz care ai încă caş la gură. Şi n-are decât o singură soluţie: să se repeadă să cumpere de la Stern şi de la Glatzman la un preţ mare, la un preţ zdrobitor cele şase sute şaptezeci de mii de acţiuni. Franz, aş paria pe moartea mea apropiată şi de minunat apăsătoare, că în orele următoare Martin Yahl va trece la atac. Să nu-mi spui mie Scarlett: Chiar şi tu vei fi stupefiat de extraordinara rapiditate a ripostei sale. A ofeitei sale O.P.A.

21

Offre publique d'achat -ofertă publică de cumpărare.

O.P.A. este un termen tehnic. înseamnă că se anunţă public, cu mare tam -tam publicitar astfel încât toată lumea să afle-şi este susţinută prin lege această publicitate -că esti gata să cumperi la un preţ stabilit, evident superior celui practicat, toate titlurile unei societăţi în cauză. Asta într-un interval de timp determinat şi fără o limitare cantitativă a titlurilor. Altfel spus te angajezi formal să cumperi toate acţiunile scoase la vânzare.

Martin Yahl şi-a lansat oficial oferta publică de cumpărare joi 8 mai la ora 10 dimineaţa, ora New Yorkului. Preţul oferit pe acţiune fiecărui deţinător care se prezintă la timpul prescris: trei sute optzeci de dolari. Perioada în care oferta va fi valabilă: 15 zile.

Asta înseamnă până vineri, 23 mai ora 10.

Noi am aflat vestea în birourile pe care le-am închiriat - cu infinite precauţii ca nici unul din angajaţii lui Yahl să nu fie alertat pe urmele societătii mele panameze în strada 59. Unul din adjuncţii lui James Rosen a fost acela care ne-a comunicat-o prin telefon, de la postul său din cadrul New York Stock Exchange. Vă veti face o idee despre desfăşurarea de forţ^ pe care am realizat-o cu multe săptămâni în urmă, chiar înaintea întâlnirii mele cu Fezzali la Roma, când vă voi spune că acest om este unul din cei şaptezeci care lucrează acum non-stop, numai la New York, sub ordinele acestui stat major constituit din cei trei consilieri ai mei şi eu însumi, în legătură permanentă cu Scarlett. în afară de cei de la New York mai lucrează peste două sute în afacere. O armată.

în momentul în care pică vestea suntem acolo toţi patru, Philip Wandenbergh, Rosen, Lupino şi eu. Ne aşteptam la acest anunţ şi cu toate acestea câteva clipe nici unul din noi nu deschide gura. Mă ridic şi încep să merg. în treacăt Jo Lupino îmi adresează clasica lui clipire din ochi, Rosen mâzgăleşte nu ştiu ce, iar glaciarul Wandenbergh abordează un zâmbet subţire.

"A căzut de-a binelea în cursă."

Philip Wandenbergh se ridică la rândul lui şi mă fixează cu o expresie pe care nu am mai văzut-o niciodată în ochii lui albaştri, ceva între curiozitate şi un dram de stimă. Ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima oară. Spune cu vocea lui de la Harvard:

"Am mult respect pentru Scarlett. Am avut întotdeauna, dar nu credeam că în acest caz are dreptate. Trei sute optzeci de dolari! Dumnezeule! Nu mi-aş fi imaginat niciodată că un bancher ca Martin Yahl ar merge pân-ntr-acolo. Scarlett l-a ghicit la fix: acest elveţian s-a lăsat copleşit de ura pe care ţi-o poartă."

Mă depăşeşte cu un cap. îl întreb:

"Şi asta te frământă?

-Da. Pentru că judeci un om după duşmanii pe care îi are."

îi zâmbesc. De multă vreme aştept să-i înfing un ghimpe ăstuia.

"De acord, bătrâne. Și-n cazul ăsta am o veste mare pentru tine: mi-ești grovaz de antipatic. Aş spune chiar că nu pot să te sufăr."

Pe 17 mai, la ora cinci după masă, mă aflu într-un Fiat, cu totul şi cu totul anonim, care prin bunăvoinţa unui şofer suspect, taciturn, mă lasă în spatele unui hotel nu departe de via Aurelia, la Roma. Ajung în camera stabilită dinainte, de la etajul întâi, şi-l găsesc pe FeZzali acolo.

"Ai călătorit bine?

Poate că ar fi trebuit să schimbăm fraze de genul: "Atenţie wc-urile sunt înfundate" şi dumneata mi-ai fi răspuns." Puţin îmi pasă, sunt constipat". Dar asta în cazul în care dumneata n-ai fi dumneata şi eu n-aş fi eu. Asta se face numai în filmele de spionaj."

Fezzali zâmbeşte:

"Tot aşa vorbăreţ, ei? Lasă că o să ne jucăm altădată. Mă grăbesc să ajung la conferinţa lui Hassler şi n-am deloc timp.

Bun, totul s-a petrecut cum am prevăzut.

-L-ai întâlnit pe Yahl?

-O primă dată la Roma, chiar aici, în fine în acest hotel, la Hassler.

-Când a fost asta?

-Miercuri, pe 7 la ora 9 seara.

Era ora 3 d.a. la New York! Rămân cu gura căscată: reacţia lui Martin a fost fantastic de rapidă, şi Scarlett doar mă prevenise. La patru ore abia după ce îl întâlnisem pe Glatzman şi pe Stenj, el luase deja legătura cu Fezzali,

k

găsise un avion, alergase la Roma şi se lansase într-o negociere.

"Ce a propus?

-Mi-a reamintit mai întâi cererea pe care o formulasem eu şi prinţul Aziz, cu câtva timp înainte, când am realizat în banca lui un depozit de şase sute de milioane de dolari, referitor la un ajutor şi sfaturi pentru investiţii profitabile. Mi-a spus: "A sosit momentul. Am o afacere pentru dumneavoastră." Şi mi-a propus vânzarea

propriului său grup evaluat la două sute şaizeci de milioane de dolari.

-Şi aţi acceptat.

-Am refuzat. Am propus două sute treizeci de milioane . Şi am căzut de acord la acest preţ cu condiţia ca noi sâ-i garantăm ulterior pe o perioadă de 10 ani -reînnoibilă gestionarea acestui grup pe care-l vom cumpăra; am convenit că ne~ar fi greu să găsim un gestionar mai bun ca el. Mai mult ne-am angajat să respectăm o clauză non- concurenţă între UNICHEM şi vechiul lui grup."

Fezzali înghite cu cea mai mare tristeţe o îngheţată de cel puţin 1 kg. Eu oftez.

"în regulă bătrân negustor de cămile ce esti, fa-mă să fierb, amuză-te dacă asta te face fericit. Şi obligă-mă să-ţi pun întrebarea. Iată ţi-o pun: şi ceea ce mă interesează pe mine?

Bestia îşi ia răgazul necesar să mai înghită o îngheţată care ar fi scufundat şi Titanicul. îmi aruncă în fine o privire melanconică. "Domnul Yahl ne-a cerut de asemenea să ne obligăm să cumpărăm orice acţiune de la UNICHEM care va fi pusă la vânzare în afara celor şase sute şaptezeci de mii deţinute de Stern şi Glatzman. Am răspuns că eu nu vedeam apriori nici un fel de dificultate în acest angajament, cu condiţia să nu fiu împiedicat eventual de emirii cărora trebuie să le dau socoteală de ce fac. Acum două zile l-am sunat la Geneva pentru a-mi confirma că şefii mei subscriau la acest angajament.

-Dar n-ai semnat nimic?

-Asupra acestui ultim angajament? Nimic. N-am procedat decât la un simplu acord verbal. După toate acestea scoţând cele două sute treizeci de milioane de dolari plătiţi pentru cumpărarea grupului Yahl, mai avem în cont la acest domn trei sute şaptezeci de milioane dolari. I-am atras atenţia lui Martin Yahl că riscul de a vedea apărând pe piaţă după închiderea ofertei sale, un număr important de mici deţinători, era extrem de mic ţinând cont de împrăstierea, de atomizarea acestor mici deţinători."

Fezzali mai înghite o porţie de îngheţată, lăsând pentru ultima înghiţitură cireaşa alcoolizată pe care o savurează. El conchide:

"S-a întâmplat cum am prevăzut."

Porţia lui de îngheţată o dată terminată, el contempla cupa goală cu ochii mai melancolici ca niciodată. Mă întreabă:

-Şi dumneata, ce-ai mai făcut?

-Stern şi Glatzman au vândut în întregime titlurile înălţimii Sale Bancare care se găseşte acum majoritară în cadrul UNICHEM şi gestionară a grupului concurent. Cât despre mine, biet puştan naiv şi distrus de propria lui ambiţie, am avut nefericirea să constat că duşmanul meu de moarte sa năpustit asupra ofertei mele şi mi-a suflat-afacerea visurilor mele. Sunt cu lacrimi în ochi din cauza asta, bietul meu domn.

Şi cealaltă operaţie?

-Echipajele lui W^ndenbergh, Rosen şi Lupino, duc o muncă fantastică de mşi bine de o lună. Merge bine."

Schimbăm o privire. Sunt sigur că citeşte pe faţa mea adevărata nelinişte care rnă apasă.

"încă o îngheţată? propune Fezzali.

-Mâncaţi-o pe a mea, ca de obicei.

-Din moment ce dumneata plăteşti, răspunde Fezzali binevoitor.

Vocea lui Scarlet răsună în cuşca de sticlă.

-Tinere Cimballi aminteşte-ţi. Unu, ai obţinut de la prietenii tai arabi depunerea a şase sute de milioane în banca Yahl şi alţi trei sute cincizeci de milioane în contul tău. Doi, vizita ta la Stern şi oferta dumitale de trei sute cinzeci de milioane de dolari pe acţiune. Trei, aceaşi ofertă de data aceasta adresată lui Glatzman. Bun acestea au Jost primele trei mutări. în această fază totul se petrece cum am prevăzut, ce-am realizat? Ei bine, teoretic. Martin Yahl trebuie să reacţioneze şi aşa cum îl cunosc, să reacţioneze foarte repede. Având spatele asigurat prin existenţa celor şase sute de milioane de dolari în seifurile băncii sale, el ilare decât o cale să împiedice să cumpere cele 55% din acţiuni UN1CHEM, cumpărându-le el însuşi în cadrul unei oferte publice. Este un bancher plin de scrupule când e vorba de lege şi pentru el singura formulă de joc acceptabilă este a ofertă publică, pentru a cumpăra el nu are capitalul necesar, dar are o soluţie: să vândă propriul lui grup arabilor. îl cunosc pe Fezzali: Martin Yahl nu va obţine în mod sigur de la el cei două sute cincizeci de milioane de dolari pe care-i speră. Va obţine cel mult două sute treizeci de milioane de dolari. Pentru a depăşi oferta pe care i-ai făcut-o lui Stern şi Glatzman, el trebuie să urce la trei sute şaptezeci; cred că va merge chiar mai sus pentru a te putea pune la punct şi a-ţi demonstra atotputerea lui . De altfel chiar şi la trei sute optzeci de dolari şi chiar puţin peste, nu va face o afacere chiar atât de rea: UNICHEM e o inteprindere sănătoasă, care nu trebuie să se teamă decât de concurenţa vechiului grup Yahl -asupra căruia Yahl este capabil să ceară să păstreze controlul şi asta e în orice caz ceea ce l-aş sfătui să facă.

Hai să ne facem socotelile, Franz Dansatorule: şase sute şaptezeci de mii acţiuni să zicem trei sute optzeci de dolari fac două sute cincizeci şi patru milioane şase sute de mii. Două sute cinzeci de milioane în mare. Două sute treizeci de milioane îi va

lua de la Fezzali: mai lipsesc deci douăzeci şi patru de milioane şase sute de mii. Yahl îi are cu condiţia să umble la averea sa personală. Ceea ce va face. El cumpără deci în întregime titlurile lui Glatzman şi Stern. Şi aici treaba devine amuzantă...

Căci atenţie, nu e nebun: el ştie că mai există undeva pe pământ circa cinci sute cinzeci de mii de acţiuni UNICHEM la care se referă oferta sa de cumpărare publică. Şi bătrânul Marty cunoaşte legea: el ştie clar că oricine lansează o ofertă publică este obligat să cumpere tot ceea ce se prezintă la vânzare ca urmare a ofertei de cumpărare şi asta în termenul anunţat prin oferta de cumpărare. Sigur aceste acţiuni sunt împrăştiate, dar de ce să rişte, punând pe tavă două sute cinzeci de milioane de dolari pentru a obţine acţiuni UNICHEM, el s-a folosit de cea mai mare parte a fondurilor sale. Trebuie să-i fi rămas circa cincizeci - şaizeci de milioane de dolari, poate ceva mai mult nu ştiu exact. Plus banca sa, dar bineînţeles mai bine ar muri decât să se lipsească de ea. Şi chiar aceşti bani pe care îi are de revervă nu sunt neaparat disponibili la vedere, ci lucrează undeva unde Yahl nu mai apare ca bancher.

Şi astfel printr-o ţiefericită coincidenţă aceste cinci sute patruzeci de mii de acţiuni, minoritarele ca să le numim aşa, s-ar prezenta în bloc la ofertă publică, el nu va putea evident face faţă. Martin YahI nu crede deloc într-o astfel de posibilitate, şi are dreptate. Dar el este prudent, foarte prudent.

Şi înainte de a se angrena în aventură, îi va cere lui Fezzali să se oblige să cumpere toate acţiunile de la UNICHEM ce se vor prezenta la vânzare şi pe care el nu le va putea cumpăra.

Iată lovitura numărupatru...

De la Roma în ciuda puţinului timp pe care-l am la dispoziţie, nu mă duc direct la New York. Mă opresc la Paris, nu mult, doar vreo patru ore între două avioane, dar e destul pentru a o îmbrăţişa pe Catherine care a venit să mă caute la Roissy.

"Pari obosit.

-Sunt obosit. Dar nu uit promisiunea pe care ai făcut-o."

Ochii ei strălucesc plini de o maliţie provocatoare.

"Nu pricep.

-Cu mâna mea. Prima dată când eram la Bahamas şi tu purtai un maieu micuţ negru, a doua oară când erai la Paris şi tu purtai o rochie albastră înflorată toată. în ambele cazuri mi-ai spus: " Mă voi mărita cu tine Franz, iubitule, lumina vieţii mele, tu fără de care viaţa n-ar mai avea rost, mă voi mărita cu tine în clipa în care vei înceta să faci pe prostul alergând în toate direcţiile şi dansând dansul tău nebun."

-Eşti sigur că am spus asa?

-Cam asta era ideea.

Ea încetă brusc să zâmbească şi ochii ei se umplură de lacrimi "O doamne! spune ea încet, începusem să cred că m- ai uitat!"

N-am la dispoziţie suficient timp pentru a merge la Paris şi de altfel nici unul din noi nu-şi doreşte "asta. Mai bine mergem încetişor pe drumuri de ţară. Catherine la volan şi eu cu capul pe umerii ei. Traversăm cred pădurea de la Halatte mergem pe jos până în vârful colinei Aumont apoi mergem până la Senlis care este superb în luna mai. Apoi eu mă duc din nou la aeroport fără să fi schimbat mai mult de câteva cuvinte.

"Catherine, nu va -mai dura mult. Deznodământul e aproape, foarte aproape.

-Cât timp?

-Două, trei săptămâni. Poate nici atât. Dansul lui Cimballi va lua sfârşit. Sunt la ultimii paşi.

-Şi ce se va întâmpla?

-Ceea ce se întâmplă când un dans ia sfârşit, când viorile tac. Te întorci acasă. închizi uşa lăsând biletul "Rugăm nu deranjaţi."

-A cincea lovitura, tinere Cimballi. Dacă totul, totul s-a desfăşurat conform previziunilor, este timpul să ne reamintim de aceste trei sute cincizeci de milioane de dolari pe care Fezzali a acceptat să-i verse în contul tău în timp ce el depunea alţi şase sute în banca lui Yahl din Geneva. De aceşti bârfi te-ai servit o dată pentru a putea completa cecurile pe care le-ai agitat de formă în

faţa lui Stern şi Glatzman fără nici c f a mai mică intenţie de a te lăsa în mâinile lor. Te-ai maţ servit a doua oară, de data asta cu adevărat pentru ceea ce aş numi Operaţiunea Marea Pradă. Nu uita că trebuie să acţionezi tot timpul pentru aceasta, să controlezxi, să acţionezi. Totul depinde de succesul ei. Fă-ţi bilanţul în fiecare zi, la fiecare oră, presează oamenii. Mărturiseşte-i, nu-i lăsa un minut să răsufle. Dacă cârtesc, plăteşte-i. mai bine.

Toate acestea au început chiar înainte de a-i întâlni pe Fezzali la Roma pentru a-i cere aproape un miliard de dolari. Tot dispozitivul era la post chiar înainte de a-şi da acordul şi demarat în momentul în care acest acord a fost smuls. Despre ce era vorba?

-Franz ai de ales două posibilităţi. Fie să realizaţi o Asociaţie de apărare a micilor acţionari lăsând să se înţeleagă că se regăseşte o lovitură care va leza interesele. Fie şi cea mai bună soluţie -ca ori de câte ori se iveşte prilejul, să cumperi cât poţi de mult pentru a putea -aşa cum ai promis lui Fezzali -să vinzi din nou emisarilor arabi dacă ei doresc. Pentru detaliile a ceea ce trebuie să fie cea mai mare şi cea mai discretă cacialma din istoria bursieră, lasă- i pe Wandenbergh, pe Rossen şi Lupino să se ocupe în special pe Rossen care e genial pentru astfel de treburi. De ce crezi că i-am ales pe aceşti oameni. Or să lanseze la treabă vreo două-trei sute de curtieri (agenţi). Pe cei mai buni. Şi pun pariu că nu va sufla nimic.

Şi fireşte că eu îi plătesc pe aceşti curtieri tot aşa cum îi plătesc cu un preţ exorbitant pe Wandebergh, Rossen şi Lupino ca şi pe nenumăraţii lor asistenţi. Şi nu e "singura mea cheltuială importantă. I-am propus lui Fezzali sâ-i vând toate acţiunile "minoritarilor" pe care le voi putea obţine, adică cele care nu mai fac parte din cele 55% destinate lui Yahl. Fezzali a acceptat înfulecându-şi îngheţata.

"De acord. Dar faptul că tatăl tău mi-a fost prieten nu înseamnă că trebuie să mă arunc acum cu nişte cheltuieli nebuneşti. îţi cumpăr tot ce vei avea de vândut, fa-ţi treaba cu cele trei sute cinzeci de milioane pe care ţi i-am împrumutat ca să te lansezi, cu răbdare: acţiunea UNICHEM e acum cotată la trei sute optzeci de dolari, ori eu îţi voi plăti cu trei sute treizeci de dolari.

Dar pentru a-i convinge pe micii acţionari să vândă sunt obligat să le plătesc mai mult de trei sute optzeci de dolari.

-Treaba ta, tinere prieten, nu mă priveşte!

Şi înghiţindu-şi scârboasă lui îngheţată:

-Trei sute treizeci, Franz. Nimic mai mult. Diferenţa o pui din buzunarul tău".

Martin Yahl şi-a lansat oferta lui, joi 8 mai. Această ofertă publică (OPA) trebuie să se încheie vineri, 23. Operaţiunea botezată Marea Pradă (marele jaf) de Scarlett, a început cu 18 zile mai devreme exact de 10 aprilie. în ziua aceea cei vreo două sute de agenţi înregimentaţi de avocaţii mei consilieri au pornit la război. Consemnul lor era: mai întâi de toate să cumpere un număr mai mare de acţiuni şi doar în cazul în care acţionarul ar refuza să-şi vândă acţiunile, să-l aducă în situaţia de a intra în Asociaţia de apărare. i

Toate acestea desigur în cel mai mare secret.

Singurul obiectiv fiind acela de a urmări minut cu minut derularea acestei fantastice lovituri, au transformat birourile închiriate pe strada- 59 într-un adevărat cartier general. Nu mai puţin de doisprezece operatoare pe calculator sunt ocupate să colaţioneze informaţiile expediate de curtieri, dintre care unele provin de la acţionari aflaţi la reşedinţele lor tocmai din Jamaica, în insulele greceşti sau în Elveţia ori la Scottsbluff în Nebraska. Pe lângă remuneraţia lor deja foarte mare, curtierilor li s-a promis deja o primă de o mie de dolari fiecăruia pentru fiecare tranşă de douăzeci şi cinci de mii de acţiuni cumpărate. Ideea a fost a lui Rossen, foarte generos cu banii mei. Rossen e un evreu micuţ, trist şi taciturn grozav de muncitor, dotat pentru organizare 'şi lucru de

echipă, precum Mozart pentru muzică. El este de o energie şi o tenacitate cu adevărat feroce.

Miercuri pe 7 mai, cu o oră înainte de a ne duce la Stern, el ne-a făcut o primă evaluare a situaţiei: "Acţiunea UNICHEM n-a mai evoluat de cinci ani. Ea stagnează. De altfel, exceptând o situaţie deosebită, curtierii noştri nu propun cumpărarea de acţiuni UNICHEM, cel mai adesea ei oferă în schimburi cu alte valori de prim rang: I.B.M. , Royal Dutcli, General Motors şi Hoffman La Roche, cu care noi i-am aprovizionat.

Foarte adesea ei acţionează în aşa fel încât acţionarul însuşi îşi oferă acţiunile sale UNICHEM spre vânzare, deoarece stabilitatea lor e cam descurajatoare.

-Cifre!

-Până acum opt mii de acţionari contactaţi.

Șaizeci şi opt la sută dintre ei au acceptat cedarea , douăzeci şi șapte la sută au preferat înscrierea în Asociaţie. Altfel spus o sută treizeci şi cinci de mii de acţiuni
cumpărate şi patruzeci şi opt de mii regrupate în cadrul Asociaţiei.
-Din?

-Cinci sute patruzeci şi opt de mii în total.

-Suntem departe de izbândă.

-Nu vă luaţi după cifre. Am progresat mai mult decât credeţi. N-am contactat până acum decât acţionarii cei mai mici, unii care nu deţineau decât o acţiune, două. De ieri am început marele atac asupra barosanilor mici acţionari, dintre care unii având până la douăzeci de mii de acţiuni în portofel.- Aceștia vor fi într-un anume sens mai uşor de convins: ei urmăresc mai uşor fluctuaţiile bursei din momentul în care le vom oferi zece la sută mai mult decât preţul pe care-l ofeiă Ofeita Publică de Cumpărare...

-Asta o să coste o avere."

Un zâmbet fin al lui Wandenbergh. Oh, îl ador pe tipul ăsta.

-Răzbunarea costă scump, spune el.

Asta mă costă efectiv o avere. La 12 mai, totalul acţiunilor minoritare controlate de mine, într-un fel sau altul, prin cumpărare sau regrupare în cadrul Asociaţiei, trecea de trei sute de mii. Două zile mai târziu ajunsesem la trei sute cincizeci de mii. Apoi, la

fiecare jumătate de oră, cifrele înscrise pe tabelele instalate de Rossen în birourile din strada 59, se schimbau.

Şi această creştere va continua cu extraordinara forţă a unei maree. "Posibilul preţ oferit de OPA" la care se va adăuga un procent de zece la sută, fusese promis din ordinul lui Rossen, de către toţi agenţii noştri oricărui acţionar dispus să vândă: Asta însemna că sunt obligat să cumpăr acţiunile cu patru sute pptăsprezece dolari şi nu voi putea să le vând niciodată cu tjiai mult de trei sute treizeci dolari, secăturii aceleia bătrâne de Fezzali. în dimineaţa de 22 mai, făcându-mi socotelile la care am mai adăugat şi primele şi salariile agenţilor şi onorariile regale ale lui Lupino, Wandenbergh şi Rossen şi salariile asistenţilor lor, primele pe care trebuie să le plătesc sute de inii de acţiuni în pierdere, cheltuieli enorme pe care le-am avut în toate părţile, bacşişurile pe care a trebuit să le strecor ici şi colo; am ajuns la un total de treizeci şi două de milioane şase sute de mii de dolari: definitiv pierduţi.

Dar rezultatul este fascinant în incredibila lui brutalitate, martin Yahl şi-a lansat oferta lui publică (OPA). El a cheltuit -vânzând, în treacăt fie spus, grupul pe care îl furase de la tatăl meu - două sute cincizeci şi patru milioane şase sute de mii dolari şi va che,tui mai mult încă. El a epuizat deja douăzeci de miloane din rezervele sale, din care n-a mai rămas probabil decât vreo şaizeci de milioane. Joi 22 mai dimineaţa, chiar în momentul în care camera mea de la Pierre privind zorile cum se ridică peste Central Park, sunt eu însumi pe cale a-mi face socotelile şi-mi place sa mă gândesc că poate şi el le face pe ale sale. La Geneva sau la Zürich -nu ştiu unde se află exact, -desigur că e pe cale să-şi savureze victoria.

Este ora 6 dimineaţa la New York. N-am dormit toată noaptea, nici nopţile anterioare care au fost la fel de agitate, dar sunt prea tensionate pentru a închide măcar ochii. în Elveţia e oia prânzului.

El e încă în biroul lui probabil, fiind un om ordonat, punctual şi riguros. Ridic receptorul şi formez numărul băncii de pe cheiul General -Guisan din Geneva.

"Aş dori să vorbesc cu domnul Martin Yahl personal.

-Din partea cui, vă rog?

-Prinţul Henri d[1] Orleans."

Câteva secunde se scurg apoi vocea îngheţată marcată de accentul ei germanic.

"Ce plăcere să vă aud, Monseniore."

Tac. Ascult liniştea care nu-i tulburată decât de respirqţia lui. Şi la celălalt capăt al firului e neliniştit puţin de această linişte.

"Alo? Alo? Alo?"

închid. La ora 8 fără un sfeit, ies în dimineaţa new- yorkeză şi urc pe jos pe strada 5, fără grabă, hoinărind, pierzând timpul cu două cafele una mai groaznică decât cealaltă. Aerul e proaspăt şi călduţ totuşi. E în sfârşit ora 9 când intru în birourile de pe strada 59. Rosen şi Lupino sunt deja sau încă acolo. Ochii negri ai lui Rossen se încrucişează cu ai mei şi răspunde la întrebarea mea înainte ca eu s-o fi rostit.

"Trei sute treizeci şi nouă de mii de acţiuni cumpărate, o sută treizeci şi cinci de mii regrupate în cadrul Asociaţiei. Asta face un total de patru sute șaptezeci și patru de mii.

-S-ar mai putea modifica ceva?

-Nu prea. Ne-am făcut suma, după părerea mea."

Pentru a suta oară -din momentul în care renunţând la somnul care nu se lipea de mine, decisesem să mă scol binişor -îmi consult ceasul: este ora nouă şi două minute dimineaţa. Intervalul ofertei publice de cumpărare a lui Martin Yahl se încheia peste 24 de ore şi 58 de minute. Mă aşez cu picioarele grele

" Patru sute şaptezeci şi patru de mii de acţiuni la ..."

Telefonul sună. Lupino ridică receptorul şi mi-l pasează.

Franz?"

E Fezzali.

"Franz sunt la aeroportul din Roma. Plec într-o clipă. Unul dintre bătrânii naei unchi, preferatul meu, e foarte
bolnav, în mijlocul deşertului unde nu e nici un telefon, nici telegraf, nici radio. Două zile dus, două zile întors, două zile stau acolo. Şase zile în total, timp în care nimeni nu va putea să mă atingă chiar de-ar fi vorba de cele mai importante afaceri. Nimeni nu va putea, Franz. înţelegi?

-înţeleg."

Firul revine mut. Philipe Wandenbergh intră în acel moment. Nici el probabil nu a dormit, dar arată impecabil, ras şi curat spre

deosebire de Rossen care arată ca un sac vechi. îi spun lui şi celorlalţi:

"Nimeni nu-l va putea întâlni pe Fezzali în următoarele şase zile."

Şi mai adaug: şi Fezzali e singurul care poate să dispună de sutele de milioane ale pet o-dolari depuşi în banca privată a lui Yahl. Interlocutorii mei pot ca şi mine să cântărească însemnătatea veştii. Un alt mecanism al capcanei a fost declanşat. Termin socoteala pe care o începusem când a sunat Fezzali: patru sute şaptezeci şi patru de mii acţiuni a trei sute optzeci de dolari fac o sută optzeci de milioane şi o sută douăzeci de mii de dolari. Pe care Martin Yahl va fi constrâns de lege să-i plătească. Şi-i va trebui să plătească enorma sumă între momentul în care voi decide să scot la vânzare aceste patru sute şaptezeci de mii de acţiuni pe care le deţin şi celălalt moment în care oferta lansată de el va ajunge la termenul limită.

Este de la sine înţeles că-i voi lăsa minimum de timp posibil. Totul se va derula în câteva ore.

După opinia lui Scarlett, a lui Lavater şi a anchetatorilor săi, după toate estimările pe care le-am putut face, Martin Yahl posedă în cel mai bun caz, în această zi 22 mai, vreo şaizeci de milioane de dolari, nu neaparat negociabili imediat în totalitate. Aceasta în cel mai bun caz (pentru el).

Şi în acest cel mai bun caz înseamnă că el va treblii să găsească 120 milioane de dolari într-un răgaz atât de scurt cât să traversezi o stradă.

El a contat pe ajutorul lui Fezzali având chiar banii acestuia în seifurile sale. Nefericita absenţă a libanezului, ordinele formale pe care le-a lăsat înlocuitorului său, de A NU FACE ABSOLUT NIMIC, VOR BLOCA capitalurile de care Yalil spera să le folosească.

Lovitura nr.6, tinere Cimhalli: să-i prezinţi în bloc, cu extrem de puţin timp înainte de închiderea ofertei sale publice de cumpărare, cel mai mare număr posibil de acţiuni minoritare, fie

cumpărate de tine, fie regrupate în sânul Asociaţiei. Nu va putea să plătească. Se vu îndrepta către Fezzali: uşa deschisă din motivul pe care ţi-l imaginezi.

în ciuda acestei lovituri dure date în ultima clipă Martin Yahl îşi va păstra încă o speranţă: să găsească credit la alte grupuri financiare. Va încerca. Oricum, la urma urmei el mai are zeci de milioane de dolari şi mai ales propria lui bancă. Ei şi în acest moment vei demara tu afacerea de care mi-ai vorbit.

"Această afacere despre care i-am vorbit" lui Scarlett demarează în aceeaşi zi de 22 mai sub forma unui articol pe două coloane care apare simultan în *Le Monde la Paris*, în *The Financiar Times* jja Londra, în *Washington Post* în Statele Unite, în *Tribune* de Geneve în *Bild Zeitung* la
Hamburg (care va publica trei coloane şi cu o fotografie a lui Martin Yahl) şi în *Frankfuter Allgemeine Zeitung.* în general, folosindu-se de dosarul pe care li l-a furnizat confidenţial toţi au respectat aproximativ această idee: STRANIA O.P.A. A BĂTRÂNULUI BANCHER NAZIST FĂCUTĂ UNEI ÎNTEPRINDERI EVREIEŞTI AMERICANE.

Dosarul ne-a costat pe Marc Lavater şi pe mine aproape patru ani de cercetări şi enorm de mulţi bani. El nu este însă atât de zdrobitor cum speram. Totuşi el stabileşte fără nici un dubiu raporturile şi chiar apropierea familiei Yahl, a lui Martin Yahl în mod deosebit, cu Heinrich Meinhardt, şeful comandoului trimis în Elveţia de Hitler în primăvara lui 1933 pentru a recupera toţi banii germani şi mai ales ai evreilor germani care erau depuşi în conturile elveţiene; el oferă probele unor idealuri comune pe care le avea în acest timp tânărul Martin Yahl şi oameni ca "gaufurherul" elveţian Robert Tobler la Zürich şi fondatorul secţiilor fasciste elveţiene Arthur Fonjallez; el demonstrează de asemenea că cel puţin o dată, banca Yahl (şi responsabilul tranzacţiei a fost Martin Yahl însuşi, nu tatăl său) a acceptat să efectueze o "repatriere a fondurilor evreilor germani" în condiţii absolut ilegale, în sensul că a virat într-o bancă germană capitaluri ce-i fuseseră încredinţate de un bancher evreu

din Hanovra, sub pretextul că acest virament i-ar fi fost cerilt de unul din fii acestui bancher însoţit de oameni îmbrăcaţi în impermeabile şi prezentând cu un aer înspăimântător o procură, (împuternicire) semnată de o mână tremurândă; acest dosar care ne-a luat ani ca să-l realizăm conţine fotografii de-ale lui Martin Yahl în compania prietenilor din S.S. cu ocazia unei călătorii efectuate în 1941 la Nurenberg şi o scrisoare adresată unui funcţionar de la Volksdentsche Mittelstelle, administraţiaS.S. în care el prezintă o listă suplimentară celei pe care v-am trimis-o deja "scrie el o listă a clenţilor săi evrei germani ale căror capitaluri succeptibile de a ii repatriate. Şi o asemenea divulgare făcută unor terţe persoane oricare ar fi ele şi cu atât mai mult cu cât sunt nazişti germani contravine articolului 47 din Legea federală elveţiană referitoare la Băncile şi casele de economii, articol aflat în vigoare la 8 noiembrie 1934 şi care a instaurat secretul bancar prin intermediul conturilor numerotate (cifrate) tocmai pentru a proteja averi ca cele ale evreilor.

-Tinere CimbaUi, după lovituta pe care tocmai ai dat-o, trebuie să fie într-o situaţie disperată. El ştie perfect că nici. un grup bancar, mai ales elveţian şi mai ales îrtr-un interval de timp atât de scurt nu va risca să-l ajute. Pune-te în locul bancherilor: ei au crezut iniţial într-o O.P.A. aproape normală, aşa cum se practica în S.U.A. şi mai rar în Europa. Dar ceea ce tocmai s-a întâmplat, brusca şi tardiva explozie a sute de mii de acţiuni, aceste dezvăluiri în presă dovedesc că în realitate este vorba de un adevărat meci între banca Yahl şi un adversar necunoscut. Ce adversar? Nimeni nu ştie. Cine ar porni să se amestece în această luptă fără să cunoască protagoniştii, având la dispoziţie un interval mai mic de 24 de ore? în finanţe, tinere Franz Dansatorul, când un om se îneacă, lumea întoarce capul şi se uită în altă parce. Yahl este singur. A şaptea lovitură a fost superb jucată de tine, băiete. Las-o în grija mea pe a opta.. i

I

Vocea calmă, rece, educată a lui Philip Wandenbergh, vocea lui de chirurg aflat în sala de operaţie:

"Domnule Yahl, tocmai v-am spus. V-am spus numele meu, calitatea mea şi numele omului în numele căruia am luat legătura cu dumneavoastră.

-Ştiu foarte bine ce mi-aţi spus. Ceea ce vă întreb este motivul telefonului dumneavoastră."

Am auzit de mii de ori vocea lui Martin Yahl, mi s-a întâmplat chiar s-o aud şi-n vis, în nopţile vibrante din Benya sau în zăpuşeala tlong-Kongului. Niciodată ea n-a răsunat altfel în urechea mea, niciodată ea n-a fost mai gâtuită, surdă ca cea a unui om dus cu sila într-o luptă şi realizând imposibilitatea victoriei sale.

"Domnule Yahl, mă numesc Philip Wandenbegh, conduc un important cabinet de avocaţi din New York de unde vă sun, vă telefonez din îndemnul domnului John Carradine şi sunt împuternicit nu de el ci de clienţii pe care îi reprezintă, să vă ofer cinci sute de mii de dolari americani în schimbul celor şase sute şaptezeci de mii de acţiuni UNICHEM pe care le deţineţi. În schimbul acestei vânzări în condiţii speciale, clienţii mei se angajează în scris să revoce oferta publică de cumpărare pe care aţi lansat-o şi să o închidă."

Linişte.

"Ce sumă aţi spus?

-Cinci sute de mii de dolari. Dar mai am ceva să vă spun domnule Yahl..."

Cu acelaşi calm de chirurg, Philip Wandenbergh deschide un ziar, astfel încât zgomotul de hârtie mototolită să-i parvină în urechi, să treacă prin receptor şi să străbată concomitent Atlanticul.

"Domnule Yahl am în faţă o fotocopie a unei scrisori pe care am primit-o ieri prin poştă şi care este adresată dumneavoastră la data de 11 februarie 1935 unui oarecare Joachim Schaer din "Ausland Organization" la Berlin.

Ceea ce are de fapt Philip Wandenbergh în faţă este de fapt critica unei piese jucate pe Broadway şi considerată o catastrofă.

"Domnule Yahl, răgazul ofertei dumneavoastră publice de cumăprare va expira în două ore. Nu sunteţi în măsură să

răspundeţi dorinţelor vizitatorilor pe care i-aţi rugat dumneavoastră înşivă să se manifeste... Acceptaţi oferta clienţilor mei.

-Cine sunt ei?

-Nu sunt autorizat să vă spun.

-E Franz Cimballi?

-Vă dau cuvântul meu că nu este vorba de acest nume."

Ceea ce este absolut exact. Nu eu voi plăti cei cinci sute de mii de dolari, ci prinţul Aziz.

"... că nu este vorba de acest nume. Acceptaţi oferta care vi se face domnule Yahl şi veti putea să vă păstraţi banca. Este sfatul pe care domnul John Carradine m-a însărcinat să vi-l transmit. Dacă vreţi să vă întâlniţi chiar dumneavoastră cu domnul John Carradine, eu pot să ...

-Nu... Nu..."

Vocea lui M. Yahl e surdă, aproape de neauzit. Privirea albastră de gheaţă a lui Philp Wandenbergh părăseşte jurnalul descis şi o caută pe a mea, întrebând parcă:

"Ce sentiment ai în faţa unui duşman mort?

"Domnule Yahl, reia la fel de rece Wandenbergh este ora 8 şi patru minute, ora New Yorkului. Doi dintre asociaţii mei în această afacere, James Rossen şi Joseph Lupino tocmai au sosit la Geţeva. Ei sunt la câteva sute de metri de
dumneavoastră, în birourile Băncii Naţionale elveţiene. Vă aşteaptă pentru a încheia formalităţile vânzării a şase sute şaptezeci de mii de acţiuni UNICHEM contra sumei de cinci sute de mii de dolari. Sunt abilitaţi să garanteze în scimb cumpărarea de clienţii noştri a patru sute şaptezeci şi patru de mii de acţiuni pe care nu le puteţi cumpăra dumneavoastră. Odată operaţiunea de vânzare încheiată ei vor lua legătura cu birourile noastre din New York.

-Tinere Cimballi, conform derulării celei de-a opta lovituri, el va fi vândut cu cinci sute de mii de dolari ceea ce el a cumpărat cu zece-douăsprezece zile mai devreme cu două sute cincizeci şi patru de milioane şase sute de mii de dolari sau cam aşa ceva. Calculează singur pierderile sale. Ii rămâne totuşi banca lui, care

pentru el valorează mai mult decât tot şi pentru care el a acceptat să piardă mai mult de un sfert de miliard de dolari, cu care el speră să se refacă, sau cel puţin -căci are peste şaizeci de ani -să-şi păstreze sau să-şi redobândească apoi o parte din puterea pe care a avut-o.

Nu mai rămâne din acest moment decât să-i dau o nouă lovitură, pentru ca să-l facem, cum ne-am înţeles, şah mat."

De această a noua lovitură se va ocupa Marc Lavater, el va fi judecătorul. în Elveţia, Marc a avut și a păstrat totdeauna prietenii solide. Mai ales cu acel bancher particular de la Bâla care conform tradiției, prezidează Asociaţia elveţiană a bancherilor. Marc Lavater se prezintă ca urmare a unei întâlniri stabilite telefonic, în marea sală a hotelului Dolder din Zürich. El transportă într-o mapă acest dosar din care anumite elemente au fost deja comunicate în presă şi care s-a îngroşat prin adăugarea depoziției lui John Carradine, depoziție luată în mod legal în Nevada referitoare la ansamblul operaţiunilor care au dus la transformarea grupului Curaçao Unu şi naşterea lui Curaçao Doi, altfel spus un furt.

în ziua următoare, marţi 27 mai, Martin Yalil debarcă el însuși la Zürich, convocat de egalii săi constituiti într-un tribunal veritabil. El ştie ce-l aşteaptă. Și se întâmplă exact lucrul pe care-l aştepta.

-Tînere Cimballi, a noua lovitură va fi cea mai teribilă. El va fi acolo în faţa egalilor săi care vor fi în acelaşi timp judecători. Franz, tu care ţi-ai dansat dansul de moarte în jurul lui, fii satisfăcut, clipa a sosit. Franz, în Elveţia sunt numeroşi cei care cu banii evreilor, arabilor, regilor negii, dictatorilor de oriunde, de dreapta sau de stânga, ai marilor traficanţi de droguri sau de arme, au făcut la fel sau chiar mai rău decât Martin Yahl a clacat, căci afacerea lui a devenit publică, în dosarul lui cu mărturisirile mele va fi dat în vileag dacă nu acceptă condiţiile mele de ultimatum care i se pun: va trebui să abandoneze pe loc şi definitiv

orice activitate bancară sau financiară având orice raport cât de mic cu Elveţia. Franz, nu l-ai fi putu ruina. Era o misiune imposibilă. Dar l-ai distrus. Tot atât de mult pe cât sunt eu însumi acceptând această moarte atât de dulce...

Ain mâncat cu Rossen şi Lupino, Philip Wandenbegh nefiind desigur liber. Seara am oferit o cină de adio lui Leo Sussman şi soţiei sale, Robin. M-am întors apoi la Pierre şi am băut şampanie singur. Până ce în sfârsit m-a luat somnul şi m-a doborât.

Fezzali m-a chemat a doua zi dimineaţă.

-Va trebui să ne vedem, amice.

Am spus.

-Nu imediat.

-Prinţul şi verii săi au planuri pentru tine. I-ai impresionat teribil.

-Nu acum.

Am închis. Recepţia mi-a confirmat că locul meu la avion era retinut şi că cineva urma să vină şi să-mi ia bagajele.

Privesc Central Park.

Mă gândesc la Sarah şi Joacliim, la Hyatt şi la Li şi Liu, la Turc şi la Ute Jenssen, la David şi Leo şi Robin Sussman, la Marc şi Françoise Lavater, la Philip Wandenberg, James Rossen şi Joseph Lupine cu clipitul lui din ochi complice, mă gândesc la Robert Zarra şi la Suzie Kendall, cu toate că între ei doi este un univers de deosebiri, mă gândesc la M. Hak. Mă gândesc la Sarah şi am ochii plini de lacrimi.

Soneria sună îndelung şi nimerii nu iăspunde şi-mi imaginez femeile cu bluzele scrobite, cu mâinile încrucişate pe burtă venind fără grabă cu picioarele lor goale într-o linişte de mormânt.

Răspunde în fine cineva, îmi spun numele şi cer sa-i vorbesc şi mi se spune că a murit de două zile, că a reuşit nu se ştie cum să se târască pe nisipul arzător din Valea Morţii din jurul casei hispano-maure, că a mers până la garaj şi a mai găsit benzina pe care o căuta, că s-a stropit cu ea şi astfel a pus capat puroiului care se tot

scurgea din corpul lui, nemaiputând să supravetuiască unei morţi atât de dulci.

Vocea lui John Carradine, zis Scarlett care mă condusese în această ultimă luptă îmi parvenise de dincolo de mormânt.

I «

22

îi spun Catherinei.

"Nu stă în picioare povestea ta. Nu vom găsi niciodată cameră la Saint Tropez în iulie. Sau numai la preturi incredibile. Te pomeneşti că mă crezi vreun miliardar.

-Tu eşti un miliardar", zice Catherine.

Nu de mult ne-am căsătorit în acest colţ uitat de lume şi l-am părăsit cât am putut de repede. De cum am venit din sat Catherine a insistat să conducă ea jurând că are o idee genială pentru vacanţa de nuntă.

Pe 2 iulie, la apusul soarelui intrăm în Saint Tropez de altfel nu chiar în Saint Tropez căci Catherine o ia la dreapta spre Ramatuelle. Stau cu capul pe umărul ei şi mă simt foarte bine. Spun fără să deschid ochii.

"Atenţie la treizeci de metri se îngustează de-a binelea.

-Ştiu perfect unde mergem. Miliardar împuţit, nu mai face pe deşteptul.

-Ştiu foarte bine unde mergem şi de ce mergem acolo. De multă vreme ştiam că mama ta era una din verişoarele lui Martin Yahl, că ea a fost aceea care mi-a trimis scrisoarea anonimă pe care am primit-o în Kenya, şi mai ştiam cine erai tu şi motivul privirilor pe care mi le arunca mama ta.

Ne sărutăm şi una din axipile Ferrariului ei şterge un zid care trece chiar pe acolo.

Nu ştiu să urmeze drumul maşinile acestea italiene. Şi mama mea era îndrăgostită de tatăl tău de când avea 15 ani, atât de mult încât tatăl tău a murit şi ea a ghicit fără să aibă nici o dovadă că vărul Martin era o secătură, ea a cumpărat casa de la Saint Tropez şi a păstrat-o aşa cum a fost totdeauna."

Ne mai sărutăm iar şi aripa stângă şterge un stâlp de telegraf.

"Şi întâlnirea noastră din Bahamas?"

Marc Lavater nu ţi-a spus? deşi era acolo... El i-a spus mamei că tu urma să pleci la Nassau. Abia am avut timp să sar în avionul în care erau şi prietenii mei englezi. Vroiam să văd ce mutră faci."

Drumul devine tot mai îngust şi la o nouă îmbrăţişare de-a noastră aripa din spate atinge un gărduleţ.

-Nu conduc puţin cam repede?

Pe măsură ce ne apropiem ea accelerează.

E un joc şi o enormă nerăbdare, o febrilitate care ne cuprinde pe amândoi. La un moment dat asfaltul se termină acolo unde drumul devine practic o potecă.

-Opreşte.

Ea frânează.

-Aş vrea să mergem pe jos.

Ea acceptă fără nici o vorbă, cu jumătate de surâs pe care eu încep să-l cunosc bine şi care este la ea expresia unei profunde mulţumiri interioare.

Fac înconjurul maşinii, o iau de mână şi pornim împreună urmând poteca. Avem poftă şi unul şi altul să râdem şi să plângeri) în acelaşi timp şi înaintăm încet, reprimând cu voluptate nerăbdarea noastră, bucurându-ne de
tot acest timp pe care-l avem de acum înainte în fata noastră. Mergem printre leandri şi arbuşti spre casa care nu se vede încă, pe malul însorit al plajei de la Pampelonne, dar care ştim că e de mult acolo şi ne aşteaptă.

Trecem de curbă şi zăresc imediat pereţii înalţi cu tencuială de un ocru catifelat.

O lovitură surdă în piept.

Catherine a simţit mâna mea contractându-se. A încetat să zâmbească.

Fixez casa pe care o ocolim. Peronul, terasa, grădina şi piscina moartă în acest sezon. Toate obloanele sunt închise.

Las mâna Catherinei şi cobor câteva trepte. Atâtea imagini se îngrămădesc în mintea mea. Şi râsete. Asâ mi se pare. Râsete îndepărtate. Strigăte de copii.

Merg până la capătul pontonului unde se leagănă iahtul.

Nu mai stiu nici la ce să gândesc. Privesc plaja de la Pampelonne pustie fără să fie singuratică. A doua lovitură surdă în piept.

Mă aşez şi picioarele alunecă uşor în apa rece. Catherine e încă acolo, în spatele meu tăcută. Sunt sigur că nu se întreabă nici măcar de ce nu mi-am scos pantofii.

Cerul capătă o culoare indigo în apusul soarelui. Alte imagini. Mai clare. Mâna tatălui meu care se întinde spre mine pentru a mă ridica în barcă. Un nod mi se ridică în gât. Şi atunci aud vocea mea de copil care murmură: "tată".

îmi imaginez fără să fi organizat, prevăzut, fiecare detaliu, ceea ce s-a întâmplat chiar în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, poate puţin mai devreme, în acea proprietate maiestuoasă şi rece de pe malul lacului Leman în partea sa elveţiană," pe stânga, când, ieşind din Geneva depăşeşti Apele -Repezi şi urmezi cursul Evianului.

în aceeaşi zi deci ziarele sosesc în furgoneta pe care am închiriat-o special pentru această ocazie.

Alfred Morf a preluat livrarea.

însoţit de şoferul care a livrat marfa, el a traversat cu pasul lui alert şi mecanic marea alee.

Duce cu el Le Monde şi Washington Post, dar şi Wall Street Journal, The Times, Die Welt, Corriere della Sera, Bild Zeitung din Hamburg şi Kronen Zcintung din Viena; mai are de asemenea La Mense şi Gazet dAnvers, Press din Montreal şi Toronto Star, The New York Times şi The Chicago Tribuna, Los Angeles Times şi The Daily Mirror, The Dailly Mirror, The Daily Express, The Sun şi The Financial Times, II Mennapero Yedieth Aharoxath din Tel Aviv şi Al Akbar din Cairo, Asahi Shimbub din Tokyo, Trybuna Ludu din Varşovia. Şi mai sunt şi Expressen din Stockholm. De Telegraf din Amsterdam, Ja din Madrid; şi alte ziare braziliene, mexicane, australiene, neo-zeelandeze şi altele din Bahamas, Nairobi şi Mombassa din Kenya, Din Hong Kong, San Francisco, Marsilia şi Nisa, Antilele irlandeze şi din Gladgow, din toate acele locuri unde dansul lui Cimballi a avut loc. Şi aceasta este ultima măsură înebunitoare şi explozivă a dansului . Căci niciunul din aceste ziare nu e acolo pentru a-şi prezenta pur şi simplu coperta, "pagina lui număru unu" privirilor. Alfred Morf le ia unul câte unul conform ordinelor riguroase pe care i le-am dictat în ziua în care i-am cumpărat serviciile. Alfred Morf este acel om, executant impasibil care m-a urcat acum patru ani în avionul de Mombassa. El deschide fiecare ziar, arată titlul şi îi arată locuj şi provenienţa, îl deschide la pagina la care ne interese^ă, aliniază fiecare cotidian lângă celelalte pe imensa masă de stejar unde Martin Yahl îşi serveşte micul dejun.

îmi imaginez faţa lui Martin Yahl chiar în acest moment, mi-o imaginez cu un sentiment care e mai mult decât bucurie: delectare şi voluptate. Faţa lui Martin Yahl trebuie să exprime cu exactitate

mai întâi o surpriză rece şi apoi de la o secundă la alta o furie, o enervare împinsă la nebunie.

Provenind din lumea întreagă, reprezentând lumea întreagă căreia ele îi anunţă, proclamând şi urlând vestea aceasta, toate ziarele au în ele aproape o pagină identică în toate ediţiile lor; această pagină este absolut albă, având doar o fotografie, de mărimea unei palme, aşezată în mijloc, şi reprezentându-ne pe mine şi pe Catherine în momentul căsătoriei noastre.

Şi această fotografie nu are ca explicaţie decât două cuvinte scrise în loc de legendă:

SUNT FERICIT!

Tiparul executat sub comanda nr. 681/96 S.C. "ODEON" S.R.L. Tipografie-Editură Str. Andrei Mureşanu, nr. 22 TeL/Fax: 035/312692 Vaslui, 6500

Franz Cimballi, moştenitorul unei averi enorme, a fost deposedat de toate bunurile şi expediat gol-goluţ la celălalt capăt al lumii. Va încerca, cu o energie fulgurantă, să reconstruiască un imperiu şi să-şi doboare, unul după altul, toţi duşmanii, cei care l-au trădat pe tatăl său. Din Kilimandjaro până la Marea Chinei, de la Londra în Chile, din Bahamas în Valea Morţii, în lumea secretă a finanţelor, lângă naşii mafiei sau tăind calea emirilor, formidabila aventură a lui Franz Cimballi ne este povestită cu un realism halucinant, care lasă cititorul ameţit, bulversat şi fascinat...

Money **este romanul lumii de astăzi: cel al „marilor" care trag sforile din umbră. Este romanul adevărat al puterii. Dar este şi povestea unei imposibile revanşe şi cea a unei iubiri nebune.**

I.S.B.N. 973-96268-2-3 LEI: 8000+160 TL = 8160